

Liabona

**Proslovy
z generální
konference**

**Povolání noví Sedmdesátníci
a generální předsednictvo
Nedělní školy**

Jeden Pastýř, Howard Lyon

*Ježíš Kristus navštěvuje Nefity v Americe, a tím naplňuje proroctví, které pronesl lidem v Jeruzalémě:
„Mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivesti; nebo hlas můj slyšeti budou.
A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.“ (Jan 10:16; viz také 3. Nefi 15:21.)*

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Vítejte na konferenci
President Thomas S. Monson
- 6 Cena – a požehnaní – učednictví
Starší Jeffrey R. Holland
- 9 Radostné břímě učednictví
Starší Ronald A. Rasband
- 12 Kristus Vykupitel
Starší Carlos H. Amado
- 15 Ochrana před pornografií – domov zaměřený na Krista
Linda S. Reevesová
- 18 Duchovní vichřice
Starší Neil L. Andersen
- 22 Neocenitelné dědictví naděje
President Henry B. Eyring

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 26 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2013
Kevin R. Jergensen
- 28 Statistická zpráva za rok 2013
Brook P. Hales
- 29 Nechte svou víru projevit
Starší Russell M. Nelson
- 32 „Příklad zajisté dal jsem vám“
Starší Richard G. Scott
- 35 Milujete-li mne, přikázání má zachovávejte
Starší Robert D. Hales
- 39 Neodbočme na nesprávnou cestu
Starší Claudio D. Zivic
- 41 Co si myslíš?
Starší W. Craig Zwick
- 44 Kořeny a ratolesti
Starší Quentin L. Cook

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 49 Klíče a pravomoc kněžství
Starší Dallin H. Oaks
- 53 Jakými muži máte být?
Starší Donald L. Hallstrom
- 56 Pokolení možností
Randall L. Ridd
- 58 Chcete snad prospat znovuzřízení?
President Dieter F. Uchtdorf
- 62 Muž s kněžstvím
President Henry B. Eyring
- 66 Posilniž se a zmužile se měj
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 70 Vděční za každé situace
President Dieter F. Uchtdorf
- 78 Následné kroky
Starší M. Russell Ballard
- 81 „Nebojž se; jsem s tebou“
Jean A. Stevensonová
- 84 Vaše čtyři minuty
Biskup Gary E. Stevenson
- 87 Snášeli svá břemena lehce
Starší David A. Bednar
- 91 Láska – podstata evangelia
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 94 Svědectví
President Boyd K. Packer
- 97 Žijte věrně podle víry
Starší William R. Walker
- 100 Poslušnost skrze naši věrnost
Starší L. Tom Perry
- 103 Prorok Joseph Smith
Starší Lawrence E. Corbridge
- 106 Nebo kdež jest poklad váš
Starší Michael John U. Teh
- 108 Nedostává-li se vám moudrosti
Starší Marcos A. Aidukaitis
- 111 Vzkříšení Ježíše Krista
Starší D. Todd Christofferson
- 115 Než se opět sejdem
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ ŽEN

- 116 Dodržování smluv nás chrání, připravuje a posiluje
Rosemary M. Wixomová
- 119 Sesterství – ó, jak moc se navzájem potřebujeme!
Bonnie L. Oscarsonová
- 122 Hledají se ruce a srdce k urychlení práce
Linda K. Burtonová
- 125 Dcery ve smlouvě
President Henry B. Eyring
- 72 Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů
- 129 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 130 Promlouvali k nám – Jak se může konference stát součástí našeho života
- 132 Zprávy z Církve

Stručný přehled 184. výroční generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 5. DUBNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: Starší Carl B. Cook. Závěrečná modlitba: Starší W. Christopher Waddell. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Jak pevný to základ“, *ZNPPD 1*, str. 7; „Press Forward, Saints“, *Hymns*, č. 81, ar. Wilberg, nepublikováno; „Ved, světlo, dál“, *ZNPPD 2*, č. 43, ar. Wilberg, nepublikováno; „Choose the Right“, *Hymns*, č. 239; „A New Commandment I Give unto You“, Gates, pub. Jackman; „Come, O Thou King of Kings“, *Hymns*, č. 59, ar. Murphy, nepublikováno.

SOBOTA ODPOLEDNE, 5. DUBNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: Starší Ian S. Ardern. Závěrečná modlitba: Linda K. Burtonová. Hudbu zajistil sdružený pěvecký sbor Institutu z utazského Oremu; dirigent Ryan Eggett; varhanice Bonnie Goodliffeová a Linda Margettová: „Glory to God on High“, *Hymns*, č. 67, ar. Manookin, pub. Jackman; „I Lived in Heaven“, *Children's Songbook*, 4, ar. Beebe, pub. Larice Music; „My Tobě, Bože, děkujeme“, *ZNPPD 1*, str. 47; „Na vrcholku hory“, *ZNPPD 1*, str. 26, ar. Duffin, pub. Duffin.

SOBOTA VEČER, 5. DUBNA 2014, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: Starší LeGrand R. Curtis ml. Závěrečná modlitba: Russell T. Osguthorpe. Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor studentů Univerzity Brigham Younga-Idaho; dirigenti Randall Kempton a Kevin Brower; varhaník Andrew Unsworth: „Saints, Behold How Great Jehovah“, *Hymns*, č. 28, ar. Kempton, nepublikováno; „Secret Prayer“, *Hymns*, č. 144, ar. Kasen, pub. Jackman; „Rejoice, the Lord Is King“, *Hymns*, č. 66; „Buď se mnou vždy“, *ZNPPD 2*, č. 56, ar. Kempton, nepublikováno.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 6. DUBNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring. Úvodní

modlitba: Starší L. Whitney Clayton. Závěrečná modlitba: Neill F. Marriottová. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Come, We That Love the Lord“, *Hymns*, č. 119; „On This Day of Joy and Gladness“, *Hymns*, č. 64; „Let Us All Press On“, *Hymns*, č. 243, ar. Elliott, nepublikováno; „Teach Me to Walk in the Light“, *Hymns*, č. 304; „Modlitba dítěte“, *Children's Songbook*, 12, ar. Perry, pub. Jackman; „Ved nás mocný Jehovo“, *ZNPPD 2*, č. 16, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 6. DUBNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: Biskup Dean M. Davies. Závěrečná modlitba: Starší Benjamín De Hoyos. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Linda Margettová a Bonnie Goodliffeová: „Sladké je nám“, *ZNPPD 1*, str. 22, ar. Murphy, nepublikováno; „Jak nesmírnou láskou“, *Hymns*, č. 193, ar. Murphy, nepublikováno; „Lide můj, hled“, *ZNPPD 2*, č. 71; „Come, Let Us Anew“, *Hymns*, č. 217, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 29. BŘEZNA 2014, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ ŽEN

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedla: Bonnie L. Oscarsonová. Úvodní modlitba: Emri Elizabeth Smithová. Závěrečná modlitba: Ofa Kaufusiová. Hudbu zajistil sdružený sbor Primárek, Mladých žen a Pomocného sdružení z kúlů v oblasti Wasatch Front, dirigentka Emily Wadleyová; varhanistka Bonnie Goodliffeová: „Lide můj, hled“, *ZNPPD 2*, č. 71; „Daughters in His Kingdom“, Creamer, nepublikováno, doprovázeno varhany, flétnou, houslemi a violoncellem; „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96, ar. DeFord, nepublikováno; směs písní, ar. Mohlman, nepublikováno: „Chci Tě následovat“, *ZNPPD 2*, č. 20, a „Love One Another“, *Hymns*, č. 308; „Let Us All Press On“, *Hymns*, č. 243, ar. Huff, nepublikováno.

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích jsou k dispozici na internetu – přejděte na stránku conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslovy jsou také dostupné v aplikaci

pro mobilní telefony a tablety „Knihovna evangelia“. Do šesti týdnů po generální konferenci jsou zvukové nahrávky obvykle k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCI A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto Christina Smithová.
Vzadu: Foto Leslie Nilsson.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsenová, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smithová a Byron Warner; v Gilbertu v Arizoně (USA) Jamie Dale Johnson; v Highlands Ranch v Coloradu (USA) Rebecca Morgeneeggová; v Mexico City v Mexiku Israel Gutiérrez; v Norcross v Georgii (USA) David Winters; v Palmyře v New Yorku (USA) Brent Walton; v Pleasant Grove v Utahu (USA) Jeremy Hall; v Raymondu v Albertě (Kanada) Rhonda Steedová; v Petrohradu v Rusku Vladimir Egorov; v São Paulo v Brazílii Laurení Fochetto; v Sydney v Austrálii Colin Ligertwood; v Ulanbátaru v Mongolsku Kylie Sneddonová; ve Vídni v Rakousku Frank Helmrich; a ve Washingtonu v Utahu (USA) James Iliff Jeffery.

KVĚTEN 2014, 22. ROČNÍK, ČÍSLO 2

LIAHONA 10985 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apostoľů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Craig A. Cardon

Poradci: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Výkonný ředitel: David T. Warner

Ředitel podpory rodiny a členů: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Ryan Carr

Autorský a redakční tým: Brittany Beattieová, David Dickson, David A. Edwards, Jennifer Grace Fallonová, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedmanová, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, Mindie M. Bentleyová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hincleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví:

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na stránkách liahona.lds.org; poštou na adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky, svahilsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v Liahoně může být kopírován pro příležitostně neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je v díla v újaci o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

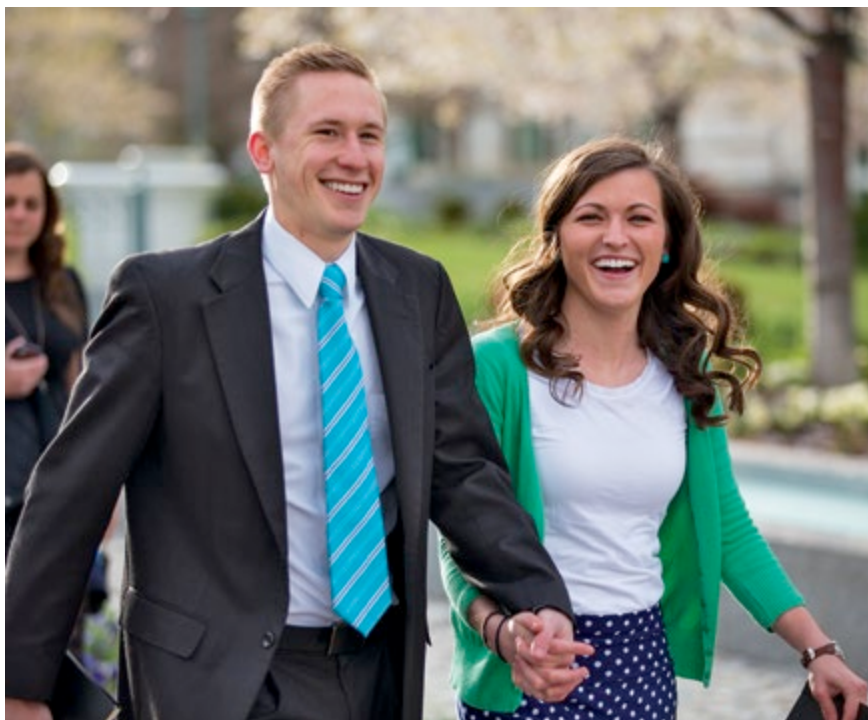
For Readers in the United States and Canada:

May 2014, Vol. 22 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)

Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

SEZNAM ŘEČNÍKŮ

Aidukaitis, Marcos A., 108
Amado, Carlos H., 12
Andersen, Neil L., 18
Ballard, M. Russell, 78
Bednar, David A., 87
Burtonová, Linda K., 122
Cook, Quentin L., 44
Corbridge, Lawrence E., 103
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Hales, Robert D., 35
Hallstrom, Donald L., 53
Holland, Jeffrey R., 6
Christofferson, D. Todd, 111
Monson, Thomas S., 4, 66, 91, 115
Nelson, Russell M., 29
Oaks, Dallin H., 49
Oscarsonová, Bonnie L., 119
Packer, Boyd K., 94
Perry, L. Tom, 100
Rasband, Ronald A., 9
Reevesová, Linda S., 15
Ridd, Randall L., 56
Scott, Richard G., 32
Stevenson, Gary E., 84
Stevensonová, Jean A., 81
Teh, Michael John U., 106
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70
Walker, William R., 97
Wixomová, Rosemary M., 116
Zivic, Claudio D., 39
Zwick, W. Craig, 41

REJSTŘÍK TÉMAT

Bezáhonnost, 29, 66
Bůh Otec, 81, 94
Čestnost, 62
Členové-misionáři, 78
Duch Svatý, 22, 94, 100
Generální konference, 4, 115
Chrámy, 4, 44, 97, 116
Ježíš Kristus, 6, 9, 12, 18, 22, 29, 32, 35, 39, 58, 70, 87, 94, 103, 111
Jméno Církve, 78
Joseph Smith, 22, 39, 66, 103
Kněžství, 49, 53, 62
Kniha Mormonova, 18
Komunikace, 41
Láska, 6, 32, 41, 58, 91, 115, 119
Laskavost, 91
Manželství, 18, 41, 49
Misionářská práce, 32, 78
Modlitba, 15, 56, 62, 81
Moudrost, 103, 108
Naděje, 22
Obět, 97
Obřady, 94
Odpuštění, 91
Odvaha, 6, 18, 66
Pionýři, 70, 97
Pisma, 29, 56
Pokání, 39, 84
Pokora, 106
Pornografie, 15, 53, 58
Poslušnost, 6, 18, 35, 84, 100
Pravá láska, 91
Pravda, 29, 94, 103, 108
Pravomoc, 49
Priority, 58, 106

Prónásledování, 6
Proroci, 97, 103, 108
Protivenství, 9, 18, 70, 81, 87, 106
Příklad, 32, 62
Rodičovství, 94
Rodina, 44, 49
Rodinná historie, 44
Sebekázeň, 84
Sesterství, 119, 125
Služba, 9, 32, 53, 58, 62, 119, 122
Smlouvy, 22, 84, 87, 116, 122, 125
Smrt, 12, 111
Sobectví, 58
Soucit, 91
Spravedlivost, 6
Spravedlnost, 111
Svědectví, 94
Svoboda jednání, 35, 56, 100
Technologie, 44, 56, 108
Učednictví, 6, 9, 18, 122
Usmíření, 12, 15, 18, 87, 111
Vděčnost, 70
Věčný život, 22
Víra, 29, 78, 81, 97, 100, 108
Vzkříšení, 12, 111
Zavislost, 15, 58
Zjevení, 103, 108
Zlo, 29
Znovuzřízení, 58
Způsobilost, 53
Ženy, 49, 119

President Thomas S. Monson

Vítejte na konferenci

Jsme ... sjednoceni vírou a touhou naslouchat a učit se z poselství, která zde zazní.

Milovaní bratři a sestry, velmi mě těší, že vás mohu uvítat na této celosvětové konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Sešli jsme se jako velká rodina, více než patnáctimilionová, sjednoceni vírou a touhou naslouchat a učit se z poselství, která zde zazní.

Uplynulých šest měsíců uběhlo rychle a dílo Církve mezitím postupovalo bez omezení kupředu. Právě před měsícem jsem měl výsadu zasvětit chrám Gilbert Arizona, který je velkolepou stavbou. Během večera před zasvěcením proběhla v nedalekém parku Discovery kulturní akce. V 90minutovém programu vystupovalo dvanáct tisíc mladých lidí. Jejich taneční, pěvecké a hudební výkony byly vynikající.

Tato oblast zažila mimořádně suché období a věřím, že po dobu několika týdnů, které této akci předcházely, bylo k nebi za tolik potřebný déšť vysláno mnoho modliteb. Déšť naneštěstí přišel právě před začátkem tohoto programu a vytrval po celou dobu! Avšak i přesto, že mladí lidé byli promočení deštěm a kvůli poklesu teploty se třáslí zimou, jsme všichni pocítovali Ducha Páně. Téma programu „Žijme věrní víře“ – zamyslete se nad tím: „Žijme

věrní víře“ – usměvaví mladí muži a mladé ženy dokázali toto téma programu podat velkolepě. Bez ohledu na chlad a déšť to pro ně byla inspirativní zkušenost plná víry, které si tyto mladí lidé budou vážit a o níž budou jednou vyprávět svým dětem a vnoučatům.

Druhý den proběhlo zasvěcení chrámu Gilbert Arizona. Stal se tak 142. chrámem Církve, který je v provozu. Na rozdíl od předcházejícího večera to byl nádherný den plný slunce. Jednotlivá zasedání byla skutečně inspirativní. Spolu se mnou se jich zúčastnili prezident Henry B. Eyring, starší Tad R. Callister s manželkou, starší William R. Walker s manželkou a starší Kent F. Richards s manželkou.

V květnu bude zasvěcen chrám Fort Lauderdale na Floridě. Podle plánu budou během tohoto roku dokončeny a zasvěceny ještě další chrámy. Očekáváme, že v roce 2015 dokončíme a zasvětime nové chrámy v mnoha částech světa. Tento proces bude pokračovat. Až budou dokončeny všechny chrámy, které byly dosud oznámeny, budeme mít po celém světě 170 fungujících chrámů.

I když v současné době soustředujeme své úsilí na dokončení chrámů, které již byly oznámeny, a v blízké

době se žádné další chrámy oznámit nechystáme, budeme dále pokračovat v procesu hodnocení potřeb a vyhledávání míst pro chrámy, které teprve přijdou. Oznámeny budou na budoucích

generálních konferencích. Jsme lidem, který chrámy buduje a který chrámy navštěvuje.

Bratři a sestry, nyní již nedočkavě očekáváme poselství, která

nám budou dnes a zítra přednesena. Ti, kteří k nám budou promlouvat, usilovali při přípravě svého poselství o nebeskou pomoc a vedení.

Kéž nás – nás všechny, zde

i kdekoli jinde – naplní Duch Páně a povznese nás a inspiruje, zatímco budeme naslouchat a učit se. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Cena – a požehnání – uřednictví

*Budte silní. Žijte věrně podle evangelia,
i když druzí kolem vás tak nežijí.*

Prezidente Monsone, máme vás rádi. Vkládáte srdce i své zdraví do každého povolání, které vám kdy Pán dal, a zvláště do onoho posvátného úřadu, který zastáváte nyní. Celá tato Církev vám děkuje za vaši neochvějnou službu a nezlomnou oddanost při konání vašich povinností.

S obdivem a s povzbuzením vůči každému, kdo bude v těchto posledních dnech muset být pevný, pravím všem, a zvláště mládeži Církve, že pokud se tak již nestalo, budete jednoho dne vyzváni bránit svou víru, či dokonce vytrpět určitou osobní újmu jen proto, že jste členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Takové okamžiky od vás budou vyžadovat odvahu i ohleduplnost.

Jedna sestra misionářka mi například nedávno napsala: „Se společníci jsme uviděly muže, který seděl na lavičce na náměstí a obědval. Když jsme k němu přišly, podíval se na nás a uviděl naše misionářské jmenovky. S hrozným výrazem v očích vyskočil a napřáhl ruku, aby mě uhodil. Uhnula jsem právě včas, i když na mně přistálo jeho jídlo a on nás začal častovat těmi nejhoršími výrazy. Odešly jsme, aniž bychom cokoli řekly.

Snažila jsem se otřít si obličej od jídla, když vtom jsem ucítila, jak mě do temene zasáhla rozmačkaná brambora. Někdy je těžké být misionářkou, protože právě v tu chvíli jsem se k onomu chlapíkovi chtěla vrátit, popadnout ho a říci mu: ‚CO SI TO DOVOLUJETE?!‘ Ale neudělala jsem to.“

Této věrné misionářce bych rád řekl: milá dcero, tímto pokorným chováním jste se zařadila po bok velmi vybraných žen a mužů, kteří, jak řekl prorok Jákob z Knihy Mormonovy, „měli na očích [Kristovu] smrt a nesli jeho kříž a snášeli hanobení světa“. ¹

Jákobův bratr Nefi o samotném Ježíši napsal: „A svět, pro svou nepravost, ho bude souditi, jako by byl nic; pročež oni ho bičují, a on to snáší; a oni ho bijí, a on to snáší. Ano, oni na něj plivají, a on to snáší pro svou milující laskavost a shovívavost vůči dětem lidským.“ ²

Shodně s tím, co prožil sám Spasitel, existuje dlouhá historie zavržení a bolestně vysoké ceny, kterou zaplatili proroci i apoštolové, misionáři i členové v každém pokolení – všichni ti, kteří se snažili naplňovat Boží výzvu pozvedat lidskou rodinu k lepší cestě. ³

„A coť mám [o nich] více praviti“? ptá se pisatel epištoly Židům.

„[Ti, kteří] zacpávali ústa lvům,

Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, ... silní učiněni v boji, vojska zaháněli. ...

[Viděli] mrtvé své vzkříšené, ... [zatímco jiní byli mučeni], ...

Posměchy a mrskáním trápeni, ... vězeními a žaláři.

Kamenováni [byli], sekáni, pokoušeni, mečem z mordováni; ... chodili v kožích ovčích a kozelcích, opuštění, ssouzení, a zle s nimi nakládáno,

[Ti,] jichžto nebyl svět hoden, ... po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země.“ ⁴

Nebeští andělé dozajista plakali, když zaznamenávali tuto cenu uřednictví ve světě, který se vůči příkázáním Božím často staví nepřátelsky. Sám Spasitel proléval slzy za ty, kteří byli v Jeho službě po staletí zavržováni a zabíjeni. A nyní byl zavržován a poslán na smrt i On sám.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme,“ zvolal Ježíš, „morděři proroků, a kterýž kmenuješ ty, kteříž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ ⁵

A v tomto se nachází poselství pro každého mladého muže a každou mladou ženu v této Církvi. Možná někdy přemýšlíte, zda stojí za to stát na střední škole odvážně za mravností nebo jít na misi, když druzí zlořečí víře, která je vám nanejvýš drahocenná, nebo bojovat proti mnohému ve společnosti, jež někdy zesměšňuje toho, kdo je oddaný svému náboženství. Ano, stojí to za to, protože v opačném případě budeme mít „dům“ svůj „pustý“ – pusté jednotlivce, pusté rodiny, pusté čtvrti a pusté národy.

V tom totiž spočívá břímě těch, kteří jsou povoláni přinášet druhým toto mesiášské poselství. Kromě výuky, povzbuzování a dodávání odvahy (to je ta příjemná část učednictví) jsou čas od času titíž poslové vyzváni k tomu, aby si dělali starosti, aby varovali a někdy prostě jen plakali (to je ta bolestivá část učednictví). Velmi dobře vědí, že cesta vedoucí do zaslíbené země oplývající mlékem a strdím⁶ nevyhnutelně vede podél hory Sinaj, která oplývá příkázáními, co máme dělat a co dělat nemáme.⁷

Naneštěstí poslové božsky daných příkázání nejsou dnes o nic populárnější než ti, kteří žili v dávných dobách, jak to mohou dnes dosvědčit přinejmenším dvě poplivané a bramborami potřísněné sestry misionářky. *Nenávisť* je osklivé slovo, a přesto jsou dnes lidé, kteří by se zkaženým Achabem rádi pronesli: „Nenávidím [proroka Micheáše], proto že mi nikdy

nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé.“⁸ Tato nenávisť kvůli čestnosti proroka stála život Abinadiho. Jak řekl králi Noémovi: „Protože jsem vám řekl pravdu, hněvate se na mne. ... Protože jsem promlouval slovo Boží, odsoudili jste mne, že jsem šílený,⁹ neboli, jak bychom mohli dodat, zlostalý, patriarchální, fanatický, nelaskavý, úzkoprsý, nemoderní a zastaralý.

Podobně si sám Pán nařikal pro roku Izaiášovi:

„[Tyto děti] ... nechť poslouchati zákona Hospodinova;

... Říkají vidoucím: Nemívejte vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.

Sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechat se vzdálí od tváří naší Svatý Izraelský.“¹⁰

Je smutné, moji mladí přátelé, že příznačným rysem naší doby je skutečnost, že pokud lidé vůbec chtějí nějaké bohy, tak si přejí, aby toho po

nich moc nepožadovali, chtějí příjemné bohy, mírné bohy, kteří nejenže loďku nerozhoupají, ale dokonce ani nepádlují, bohy, kteří nás pohladí po vlasech, rozesmějí nás a pak nám řeknou, abychom si běželi natrhat sedmikrásky.¹¹

Takový je člověk, který si stvořil Boha podle obrazu svého! Někdy – a to se zdá být tou největší ironií – tito lidé mluví o Ježíši jako o někom, kdo je takovýmto „příjemným“ Bohem. Opravdu? Ten, který řekl, že příkázání nejenže nemáme porušovat, ale že dokonce nemáme ani *pomyslet* na to, abychom je porušili? A že pokud bychom pomysleli na to, že je porušíme, tak jsme je již porušili v srdci? Případá vám to jako „příjemná“ nauka – nauka, která lahodí uším a je populární na volnomyšlenkářských setkáních?

A co ti, kteří se chtějí na hřích jen podívat nebo se ho dotknout z dálky? Ježíš ihned namítl: Pokud vás vaše oko pohoršuje, vyloupněte ho. Pokud

vás pohoršuje vaše ruka, usekněte ji.¹² Ty, kteří si mysleli, že mluví jen o konejšivých banalitách, varoval: „Nepřišel jsem, abych [přinesl] pokoj ..., ale meč.“¹³ Není divu, že po mnohých kázáních Ho lidé z místních obcí prosili, „aby odšel z krajin jejich“.¹⁴ Není divu, že po mnohých zázracích nebyla Jeho moc přisuzována Bohu, ale ďáblu.¹⁵ Je zřejmé, že onen populární slogan „Co by udělal Ježíš?“ nepřinese vždy populární odpověď.

Ježíš na vrcholu svého působení ve smrtelnosti řekl: „[Milujte jeden druhého], jako já miloval jsem vás.“¹⁶ Aby se ujistil, že lidé rozuměli tomu, o jakou lásku se přesně jedná, řekl:

„Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte],“¹⁷ a pokud by kdo porušil „jedno z přikázání ... nejmenších, *a učil by tak lidi*, nejmenší ... bude v království nebeském“.¹⁸ Křesťanská láska je to, co na této planetě potřebujeme nejvíce – částečně kvůli spravedlivosti, která ji má vždy doprovázet. Pokud má tedy láska být naším heslem, což být *musí*, pak podle slov Toho, kdo je zosobněním lásky, musíme zanechat přestupků i jakéhokoli náznaku obhajoby přestupků u druhých. Ježíš jasně rozuměl tomu, na co, jak se zdá, mnozí lidé v novodobé společnosti zapomínají – že existuje zcela zásadní rozdíl mezi přikázáním

odpouštět hřích (k čemuž měl nekonečnou schopnost) a varováním před snahou hřích přehlížet (což nikdy ani jednou neudělal).

Přátelé, a zvláště moji mladí přátelé, seberte odvahu. Čistá křesťanská láska plynoucí z opravdové spravedlivosti může změnit svět. Svědčím o tom, že pravé a živé evangelium Ježíše Krista je na zemi a že jste členy Jeho pravé a živé Církve a snažte se toto poselství sdílet s druhými. Vydávám svědectví o tomto evangeliu a o této Církvi, a zvláště o znovuzřízených klíčích kněžství, které odemykají moc a účinnost spásných obřadů. Jsem si jistější tím, že tyto klíče byly znovuzřízeny

a že tyto obřady jsou znovu dostupné skrze Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, než tím, že stojím před vámi u tohoto řečnického pultu a že vy sedíte přede mnou na této konferenci.

Budte silní. Žijte věrně podle evangelia, i když druzí kolem vás tak nežijí. Braňte svou víru ohleduplně a soucitně, ale braňte ji. Dlouhá historie inspirovaných hlasů, včetně těch, které uslyšíte na této konferenci, a toho, který jste právě slyšeli v osobě presidenta Thomase S. Monsona, vám ukazuje směr cesty křesťanského učednictví. Je to těsná cesta a je to úzká cesta, v některých místech bez velké liberálnosti, ale lze po ní kráčet nadšeně a úspěšně, „se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem“.¹⁹ Budete-li po takové cestě kráčet s odvahou, rozvinete neochvějnou víru, najdete bezpečí před vanoucími větry zlovolnosti, dokonce před šípy ve vichřici, a budete pocítovat sílu našeho Vykupitele pevnou jako skála, díky níž, pokud na ní postavíte své neutuchající učednictví, *nemůžete* padnout.²⁰ V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jákob 1:8.
2. 1. Nefi 19:9.
3. Viz 1. Korintským 12:31; Eter 12:11.
4. Židům 11:32–38.
5. Matouš 23:37–38.
6. Viz Exodus 3:8.
7. Viz Exodus 20:3–17.
8. 2. Paralipomenon 18:7.
9. Mosiáš 13:4.
10. Izaiáš 30:9–11.
11. Viz Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Viz Matouš 5:29–30.
13. Matouš 10:34.
14. Marek 5:17.
15. Viz Matouš 9:34.
16. Jan 15:12.
17. Jan 14:15.
18. Matouš 5:19; zvýraznění přidáno.
19. 2. Nefi 31:20.
20. Viz Helaman 5:12.

Starší Ronald A. Rasband
Předsednictvo Sedmdesáti

Radostné břímě učednictví

Podporovat naše vedoucí je výsada; jde to ruku v ruce s osobní zodpovědností sdílet jejich břímě a být učedníkem Pána.

Předměstí Oklahoma City v srdci Ameriky bylo 20. května loňského roku zpuštěno silným tornádem, které za sebou zanechalo stopu širokou přes 1,5 kilometru a dlouhou 27 kilometrů. Tato bouře, sled ničivých tornád, změnila ráz krajiny i života lidí, kteří jí stáli v cestě.

Týden po této silné bouři jsem byl pověřen, abych navštívil oblast, kde byly po zpuštěných čtvrtích, jež bouře srovnala se zemí, rozesety zbytky domů a osobní věci.

Před svým odjezdem jsem hovořil s naším milovaným prorokem, Thomasem S. Monsonem, kterého těší pracovat na takovýchto úkolech od Pána. S úctou nejen k jeho úřadu, ale i k jeho dobrotě, jsem se ho zeptal: „Co byste si přál, abych tam udělal? Co byste si přál, abych tam řekl?“

Láskyplně mě vzal za ruku, tak jak by to udělal s každým, koho bouře nějak zasáhla, a s každým, kdo pomáhal s odklizením následků, pokud by tam on mohl být, a řekl:

„Zaprvé jim řekněte, že je mám rád. Zadruhé jim řekněte, že se za ně modlím.“

A zatřetí prosím poděkujte všem těm, kteří pomáhají.“

Jako člen předsednictva Sedmdesáti jsem na svých ramenou pocítoval tíhu popsanou slovy Páně určenými Mojžíšovi:

„Shromažď mi sedmdesáte mužů z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; ...

A já sstoupím a mluvit budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, [Mojžíši,] a dám jim. I poneseš s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš.“¹

Tato slova byla sice pronesena již dávno, avšak způsoby Páně se nezměnily.

V současné době je v Církvi 317 Pánem povolanych sedmdesátníků, kteří slouží v osmi kvorech a pomáhají Dvanácti apoštolům nést břímě, jež bylo vloženo na První předsednictvo. S radostí pocítuji tuto zodpovědnost až v hloubi duše, stejně jako moji bratří. Nejsme však jediní, kteří pomáhají v tomto nádherném díle. Jakožto členové Církve po celém světě máme všichni úžasnou příležitost žehnat životu druhých.

Od našeho proroka jsem se naučil tomu, co potřebují lidé zasažení bouří – lásku, modlitby a vděčnost za ty, kteří jim pomáhají.

Dnes odpoledne pozvedne každý z nás pravou ruku do pravého úhlu a vyjádří podporu Prvnímu předsednictvu a Kvoru Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Není to pouhá formalita ani to není vyhrazeno pro ty, kteří jsou povoláni jako generální autority. Podporovat naše vedoucí je výsada; jde to ruku v ruce s osobní zodpovědností sdílet jejich břímě a být učedníkem Pána Ježíše Krista.

President Monson řekl:

„Kolem nás jsou ti, kteří potřebují naši pozornost, naše povzbuzení, naši podporu, naši útěchu, naši laskavost – ať již to jsou členové rodiny, přátelé, známí nebo někdo cizí. Jsme zde na zemi jako ruce Páně a máme zmocnění sloužit Jeho dětem a pozvedat je. Pán spoléhá na každého z nás. ...

„... Cožkoli jste činili jednomu z ... těchto ... nejmenších, mně jste učinili.“ [Matouš 25:40.]²

Zareagujeme s láskou, když se nám naskytne příležitost zajít na návštěvu,

někomu zavolat či napsat nebo strávit den uspokojováním potřeb někoho jiného? Nebo budeme jako mladý muž, který prohlašoval, že se řídí všemi Božími příkázáními:

„Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě nedostává?

Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a poď, následuj mne.“³

Tento mladý muž byl povoláván k větší službě po boku Pána, aby konal dílo království Božího na zemi, avšak odvrátil se, „nebo měl statku mnoho“.⁴

A co naše světské statky? Vidíme, co s nimi dokáže udělat tornádo během pouhých pár minut. Je velmi důležité, aby se každý z nás snažil ukládat duchovní poklady v nebi – tím, že budeme používat čas, talenty a svobodu jednání ve službě Bohu.

Ježíš Kristus nás i dnes vyzývá: „Poď, následuj mne.“⁵ Chodil se svými následovníky po cestách ve své zemi

a nezištně pomáhal. A stále chodí i s námi, stojí při nás a vede nás. Řídit se Jeho dokonalým příkladem znamená uznat Ho a ctít jako Spasitele, jenž svým posvátným a spásným Usmířením – oním vrcholným skutkem služby – vzal na sebe všechna naše břemena. Nás na oplátku žádá, abychom byli schopni a ochotni vzít na sebe radostné „břímě“ učednictví.

V Oklahomě jsem měl příležitost setkat se s několika rodinami poškozenými oněmi mocnými tornády. Při návštěvě rodiny Sorrelsových na mě zvláště zapůsobil zážitek jejich dcery, Tori, která tehdy chodila do páté třídy základní školy Plaza Towers. Ona i její matka jsou zde dnes s námi.

Tori a hrstka jejích kamarádů se choulili v umývárně, když se tornádo prohnalo školou. Přečtu vám, jak tento den popsala sama Tori:

„Slyšela jsem rachotit cosi na střeše. Myslela jsem, že jsou to jen kroupy. Ale ten zvuk byl čím dál tím hlasitější. Pomodlila jsem se k Nebeskému Otci, aby nás všechny ochránil před

nebezpečím. Najednou jsme uslyšeli něco jako hlasitý zvuk vysavače a střecha nad námi prostě zmizela. Foukal silný vítr a každičkou část mého těla bičovaly úlomky suti. Venku se setmělo a obloha jakoby zčernala – ale ve skutečnosti tomu tak nebylo, to my jsme byli uprostřed tornáda. Zavřela jsem oči a přála jsem si a modlila jsem se, aby to brzy přešlo.

Najednou vše utichlo.

Když jsem otevřela oči, měla jsem přímo před sebou dopravní značku. Téměř se dotýkala mého nosu!⁶

Tori, její matka, tři její sourozenci a mnozí přátelé, kteří s ní byli ve škole, zázrakem tornádo přežili; sedm jejich spolužáků však takové štěstí nemělo.

Ten víkend udělili bratři v kněžství mnoho požehnání členům, kteří v bouři utrpěli nějakou újmu. Já jsem s pokorou dal požehnání Tori. Když jsem jí vložil ruce na hlavu, vytanul mi na mysli oblíbený verš z písem: „Půjdu před tvář vašu. Já budu na pravici vašu a na levici vašu a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“⁷

Řekl jsem Tori, aby si zapamatovala den, kdy jí služebník Páně vložil ruce na hlavu a oznámil jí, že ji během bouře ochraňovali andělé.

Snaha zachránit jeden druhého za jakýchkoli okolností je věčným měřítkem lásky. Takovéto služby jsem byl tehdy svědkem v Oklahomě.

Často dostáváme příležitost pomoci druhým, když strádají. Jako členové Církve máme všichni posvátnou povinnost „nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká“,⁸ „truchliti s těmi, kteří truchlí“,⁹ „[pozdvihovati] ruce, které jsou skleslé, a [posilovati] kolena zemdlená“.¹⁰

Bratři a sestry, Pán je velmi vděčný za každého jednoho z vás, za nespočet hodin a skutků služby, ať malých,

či velkých, jimiž každý den tak štědrě a laskavě přispíváte.

Král Beniamin v Knize Mormonově učil: „Když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha.“¹¹

Soustředíme-li se na službu bratrům a sestrám, může nás to vést k tomu, abychom v každodenním životě činili božská rozhodnutí, a naučí nás to oceňovat a milovat to, co miluje Pán. Budeme-li tak činit, bude samotný náš život svědčit o tom, že jsme Jeho učedníci. Když jsme zapojeni do Jeho díla, pocítujeme, že je s námi Jeho Duch. Rosteme ve svědectví, víře, důvěře a lásce.

Vím, že můj Spasitel, Ježíš Kristus, žije a že promlouvá ke svému prorokovi

i skrze něj a že tímto prorokem je v této době drahý president Thomas S. Monson.

Kéž všichni pocítujeme radost, jež pramení z posvátné služby, kdy si navzájem neseme svá břemena, i když třeba jen prostá a malá; o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Numeri 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“ listopad 2009, 85–86, 87.
3. Matouš 19:20–21.
4. Matouš 19:22.
5. Matouš 19:21.
6. Zázitek Victorie (Tori) Sorrelsové, vyprávěn 16. ledna 2014.
7. Nauka a smlouvy 84:88.
8. Mosiáš 18:8.
9. Mosiáš 18:9.
10. Nauka a smlouvy 81:5.
11. Mosiáš 2:17.

Starší Carlos H. Amado
Sedmdesátník

Kristus Vykupitel

[Vykupitelova] oběť přináší požehnání každému – od Adama, prvního člověka, až po tu poslední lidskou bytost.

Ježíš Kristus, Syn Boží, se narodil a zemřel za jedinečných okolností. Žil a vyrůstal ve skromných podmínkách bez materiálních věcí. Řekl o sobě: „Lišky doupata mají, a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ (Lukáš 9:58.)

Ani od pozemských politických vůdců, ani od náboženských vůdců tehdejší doby se Mu nikdy nedostalo poct, zvláštního zacházení, uznání či výsadního postavení. Ani nesedával na nejvyšších místech v synagogách.

Kázal prostými slovy, a přestože za Ním chodily zástupy, Jeho služba vždy spočívala v žehnání jednomu člověku po druhém. Mezi těmi, kteří Ho přijímali jako toho, jehož poslal Bůh, vykonal nespočet zázraků.

Dal svým apoštolům pravomoc a moc konat zázraky „a větší [skutky]“ (Jan 14:12) než ty, které činil On sám, ale nikdy na ně nedelegoval výsadu moci odpouštět hříchy. Jeho nepřátele rozlítlo, když Ho slyšeli říci: „Jdiž a nehřeš více“ (Jan 8:11) nebo „Odpuštění jsou tobě hříchové [tvoji]“ (Lukáš 7:48). Toto právo náleželo jen Jemu, protože On je Syn Boží a protože On měl za tyto hříchy zaplatit prostřednictvím svého Usmíření.

Jeho moc nad smrtí

Dalším božským rysem byla Jeho moc nad smrtí. Velký Jairus, představený synagogy, ho snažně prosil, „aby všel do domu jeho. Nebo měl dceru jedinou, ... a ta umírala.“ (Lukáš 8:41–42.) Mistr vyslyšel jeho prosbu, ale když ještě byli na cestě, přišel k Jairovi sluha a řekl mu: „Umřela dcera tvá, nezaměstknávej Mistra.“ (Lukáš 8:49.) Poté, co Ježíš vstoupil do domu, požádal všechny, aby vyšli ven, a hned nato ji vzal za ruku a řekl jí: „Vstaň.“ (Lukáš 8:54.)

Při jiné příležitosti, když cestoval do města Naim, narazil na pohřební průvod – vdova oplakávala smrt svého jediného syna. Naplněn milosrdenstvím se dotkl mára a řekl: „Mládenče, toběť pravím, vstaň.“ (Lukáš 7:14.) Když lidé uviděli ten zázrak, zvolali: „Prorok veliký povstal mezi námi, a Bůh navštívil lid svůj.“ (Lukáš 7:16.) Tento zázrak byl o to podivuhodnější, že onen mladý muž byl již úředně prohlášen za mrtvého a měl být právě pohřben. Oživení dvou mladých lidí na důkaz Jeho pravomoci a moci nad smrtí ohromilo věřící a naplnilo pomlouvače strachem.

Třetí případ byl nejpůsobivější. Marta, Marie a Lazar byli sourozenci, které Kristus často navštěvoval. Poté, co Mu lidé pověděli, že je Lazar

nemocný, ještě dva dny posečkal, než se vydal na cestu za touto rodinou. Když utěšoval Martu po smrti jejího bratra, vydal jí jasné svědectví: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“ (Jan 11:25.)

Když Spasitel pozůstalé požádal, aby odvalili kámen od hrobky, Marta Mu nesměle pošeptala: „Pane, jižť [zapáchá]; nebo čtyři dni v hrobě jest.“ (Jan 11:39.)

Ježíš jí láskyplně připomněl: „Všakt' jsem řekl, že budeš-li věřiti, užiješ slávu Boží.“ (Jan 11:40.) A po těchto slovech hlasitě zvolal:

„Lazaře, pod' ven.

I vyšel ten, kterýž byl umřel.“ (Jan 11:43–44.)

Poté, co Lazar ležel čtyři dny v hrobě, stáli nepřátelé Syna Božího před nevyvratitelným důkazem, který nemohli nevzít na vědomí, znevážit nebo překroutit, a nesmyslně a zákeřně „od toho dne radu společně drželi, aby jej zabili.“ (Jan 11:53.)

Nové přikázání

Později žijící Kristus slavil v Jeruzalémě spolu se svými apoštoly svůj poslední svátek přesnic, zavedl obřad svátosti a dal jim přikázání, aby vyjadřovali lásku, kterou k sobě navzájem chovají, prostřednictvím upřímné služby.

Jeho utrpení v Getsemanech

Poté, v dokonalém projevu své lásky k lidstvu a v plném souladu se svou vůlí, šel statečně a odhodlaně vstříc své nejnáročnější zkoušce. V zahradě getsemanské, zcela osamocen, vytrpěl ta nejstrašlivější muka a krvácel při tom z každého póru. Plně podroben svému Otci usmířil naše hříchy a také na sebe vzal naše nemoci a strasti, aby mohl vědět, jak nám pomoci. (Viz Alma 7:11–13.)

Jsme Jemu a našemu Nebeskému Otci zavázáni, neboť Jeho oběť přináší požehnání každému – od Adama, prvního člověka, až po tu poslední lidskou bytost.

Odsouzení a Ukřižování Spasitele

Jakmile skončila Jeho muka v Getsemanech, vydal se dobrovolně do rukou svých pronásledovatelů. Poté, co Ho zradil Jeho vlastní učedník, byl ve zmanipulovaném a nedokončeném procesu narychlo odsouzen způsobem, který byl jak nespravedlivý, tak nezákonný. Ještě těžce

noci byl obviněn ze zločinu rouhání a odsouzen k smrti. Jeho nepřátelé ve své nenávisti a žízni po pomstě (protože jim svědčil o tom, že je Syn Boží) zosnovali spiknutí, jehož cílem bylo přimět Piláta, aby Ho odsoudil. Za tímto účelem změnili obvinění z rouhání na pobuřování, aby byl odsouzen k smrti ukřižováním.

Jeho odsouzení Římany bylo dokonce ještě krutější: jejich posměšky a opovržení, s nimiž hovořili o Jeho duchovním království, potupná korunovace trnovou korunou, bolestivé bičování a dlouhá muka Ukřižování

před zraky veřejnosti – to vše sloužilo jako jasné varování každému, kdo by se opovážil prohlásit za Jeho učedníka.

V každém okamžiku svého utrpení projevoval Vykupitel světa výjimečné sebeovládání. Vždy myslel na to, aby žehnal druhým; vlídně a laskavě prosil Jana, aby se ujal Jeho matky, Marie. Prosil svého Otce v Nebi, aby odpustil katům, kteří Ho ukřižovali. Jeho dílo na zemi bylo dokonáno, On odevzdal svého ducha Bohu a naposledy vydechl. Kristovo fyzické tělo bylo odneseno do hrobky, kde zůstalo tři dny.

Práce Vykupitele mezi mrtvými

Zatímco Jeho učedníci byli sužováni smutkem, sklíčeností a nejistotou, náš Spasitel rozvíjel v rámci další fáze Otcova vznešeného plánu svou službu novým způsobem. V krátkém období tří dnů neúnavně pracoval na tom, aby zorganizoval ohromnou práci na spasení mezi mrtvými. Tyto dny se staly pro členy Boží rodiny dobou,

kteřá byla v maximální míře naplněna nadějí. Spasitel tam během svého pobytu zorganizoval své věrné následovníky tak, aby mohli předávat radostné zvěsti o vykoupění těm, již se během života o onom velkolepém plánu nedozvěděli, nebo jej odmítli. Nyní měli příležitost být osvobozeni ze zajetí a být vykoupeni Bohem živých i mrtvých. (Viz NaS 138:19, 30–31.)

Prvotiny Vzkříšení

Jakmile dokončil svou práci v duchovním světě, vrátil se na zemi, aby navždy spojil svého ducha se svým fyzickým tělem. Přestože beze zbytku prokázal svou moc nad smrtí, zprávy uvedené v písmech o těch, které před svým Vzkříšením oživil, poukazují pouze na to, že se tito lidé vrátili zpět do života, který jim byl zázrakem prodloužen; a pak měli znovu zemřít.

Kristus byl prvním, kdo měl být vzkříšen a již nikdy nezemřít a kdo měl navždy vlastnit dokonalé, věčné tělo. Ve svém vzkříšeném stavu se zjevil Marii, která Ho hned, jakmile Ho poznala, začala uctívat. Náš Vykupitel ji velmi láskyplně upozornil na svůj nový a vznešený stav: „Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému“ (Jan 20:17), čímž podal další svědectví o tom, že Jeho služba v duchovním světě byla skutečná a dokončená. Slovy, jež potvrzovala skutečnost toho, že byl vzkříšen, poté řekl: „Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan 20:17.) Poté, co vystoupil k Otci, se znovu vrátil a zjevil se svým apoštolům. „Ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána.“ (Jan 20:20.)

Vykupitel se navrátí

Svědčím o tom, že Kristus se vrátí způsobem, který se bude od Jeho prvního příchodu velmi lišit. Přejde spolu se všemi spravedlivými a věrnými Svatými v moci a slávě. Přejde jako Král králů a Pán pánů, jako Kníže pokoje, zaslíbený Mesiáš, Spasitel a Vykupitel, aby soudil živé i mrtvé. Miluji Ho a sloužím mu z celého srdce a naléhám na nás na všechny, abychom Mu radostně a oddaně sloužili a abychom Mu zůstali věrní až do konce. V Jeho jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Linda S. Reevesová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Ochrana před pornografií – domov zaměřený na Krista

Nejlepším filtrem na světě ... je osobní vnitřní filtr vycházející z hlubokého a trvalého svědectví.

Milí bratři a milé sestry, je pro mě požehnaním, že dnes je zde s námi 13 mých nejstarších vnoučat. To mě přimělo položit si otázku: „Co bych si přála, aby se má vnoučata dozvěděla?“ Dnes dopoledne bych ráda promluvila otevřeně ke své rodině i k té vaší.

Jako vedoucím nám dělá stále větší starosti to, jak členům Církve a jejich rodinám ničí život pornografie. Satan útočí s nevidanou zuřivostí.

Jedním z důvodů, proč jsme zde na zemi, je naučit se ovládat vášně a pocity smrtelného těla. Tyto pocity dané Bohem nám pomáhají chtít uzavřít sňatek a mít děti. Důvěrné manželské vztahy mezi mužem a ženou, které přivádějí do smrtelnosti děti, mají být také krásným, láskyplným zážitkem, který spojuje dvě oddaná srdce, sjednocuje ducha i tělo a přináší plnost radosti a štěstí, zatímco se učíme dávat partnera na první místo. President Spencer W. Kimball učil, že v manželství „partner ... zaujímá v životě manžela nebo manželky přední místo

a ... [žádný] jiný zájem nebo osoba či věc nemají mít před manželským partnerem nikdy přednost. ...

Manželství předpokládá naprostou oddanost a naprostou věrnost.“¹

Před mnoha lety bylo jedno z našich dětí viditelně sklíčené. Zašla jsem za dcerou do pokoje, kde mi řekla, co jí leží na srdci, a vysvětlila mi, že byla u jednoho kamaráda a náhodou v televizi uviděla záběry neoblečeného muže a ženy a toho, jak se chovali, což ji velmi polekalo a zneklidnilo. Začala vzlykat a řekla, že se kvůli tomu, co viděla, cítí hrozně a že by na to nejraději zapomněla. Byla jsem velmi ráda, že se mi svěřila, takže jsem mohla ukonejšit její nevinné utrápené srdce a pomoci jí poznat, jak najít úlevu skrze Usmíření našeho Spasitele. Vzpomínám na ty posvátné pocity, když jsme spolu poklekly, jako matka a dcera, a prosily Nebeského Otce o pomoc.

Mnoho dětí, mladých lidí i dospělých se s pornografií setká nechtíc, avšak stále více mužů i žen ji

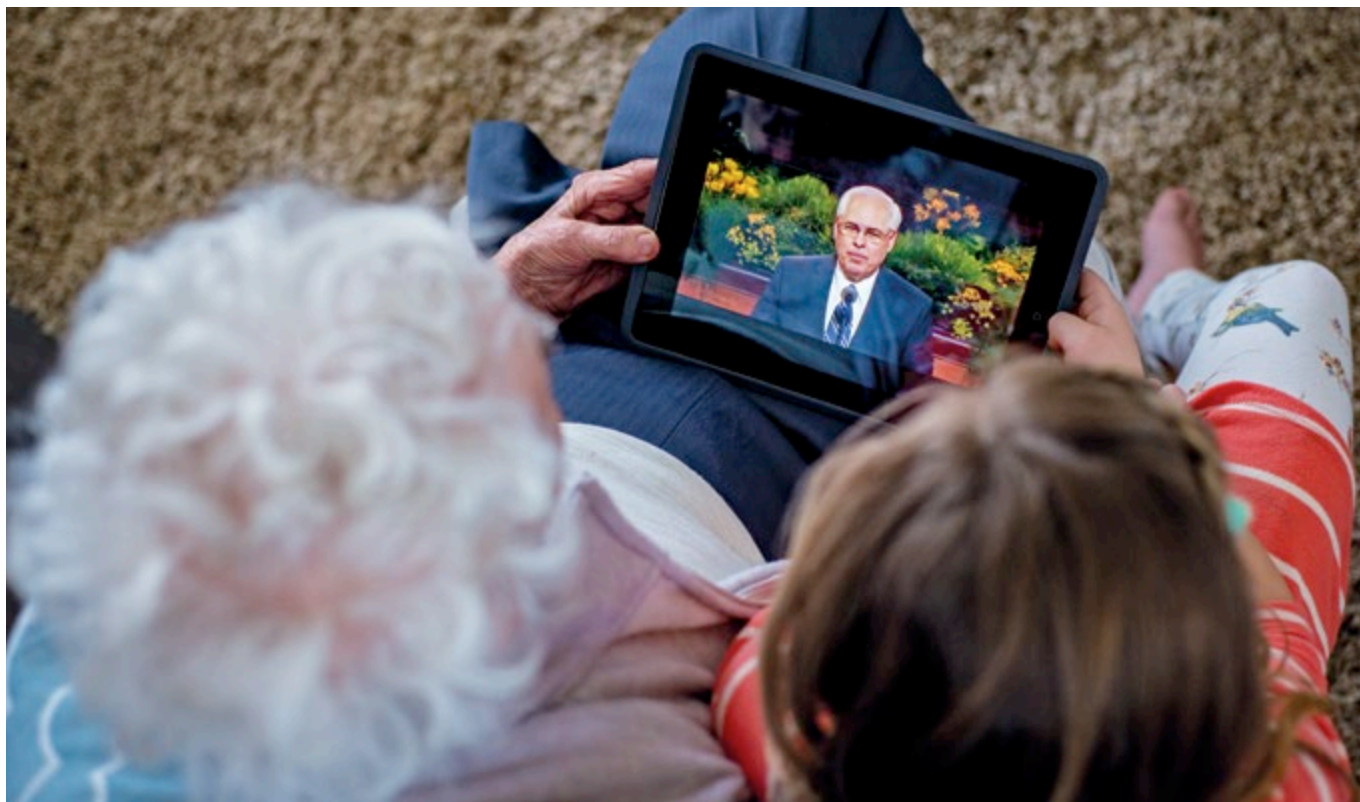
vyhledává vědomě a ona je opakovaně přitahuje, až se na ní stanou závislími. Tito lidé si možná z celého srdce přejí z této pasti uniknout, ale často to nedokáží vlastními silami. Jsme velmi vděční, když se tito naši blízcí rozhodnou svěřit se nám jako rodičům nebo církevnímu vedoucímu. Bylo by moudré nereagovat na to úlekem, hněvem nebo zavržením, protože to by se mohli opět uzavřít.

Je třeba, abychom jako rodiče a vedoucí svým dětem a mladým lidem opakovaně radili a s láskou a porozuměním jim naslouchali. Potřebují vědět o nebezpečích pornografie a o tom, jak ovládá život, vede ke ztrátě Ducha, pokřiveným pocitům, oklamání, zničeným vztahům a ztrátě sebeovládání a stravuje téměř všechnen čas, myšlenky a energii.

Pornografie je nemravnější, zkaženější a opovázlivější než kdy předtím. Když se radíme s dětmi, můžeme společně vytvořit rodinný plán s měřítky a hranicemi a aktivně chránit svůj domov pomocí filtrů na elektronických zařízeních. Rodiče, uvědomujeme si, že největším problémem jsou mobilní zařízení s připojením na internet, a nikoli počítače?²

Mladí lidé a dospělí, pokud jste uvázli v Satanově pasti pornografie, pamatujte na to, jak milosrdný je náš milovaný Spasitel. Víte, jak hluboce vás Pán miluje a jak si vás cení, a to i v této situaci? Spasitel má moc vás očistit a uzdravit. Dokáže vás zbavit bolesti a zármutku, který pociťujete, a opět vás očistit skrze moc svého Usmíření.

Jako vedoucí máme také velké obavy o manželské partnery a rodiny těch, kteří trpí závislostí na pornografii. Starší Richard G. Scott jim kladl na srdce: „Nejste-li sami spoutáni závažným hříchem, netrpte zbytečně v důsledku hříchů druhých. ... Můžete

Raymond, Alberta, Kanada

s nimi soucítit. ... Nemáte se však za tyto skutky cítit zodpovědní.“³ Vězte, že nejste sami. Existuje pomoc. Můžete využít setkání pro manželské partnery těch, kteří se léčí ze závislosti, kam je možné i zavolat, takže se manželští partneři do nich mohou zapojit i z domova.

Bratři a sestry, jak máme chránit své děti a mládež? Filtry jsou skvělým nástrojem, ale nejlepším filtrem na světě, a tím jediným, který skutečně funguje, je osobní vnitřní filtr vycházející z hlubokého a trvalého svědectví o lásce Nebeského Otce a o Spasitelově smírné oběti za každého z nás.

Jak můžeme děti vést k hlubokému obrácení a k využívání Spasitelova Usmíření? Líbí se mi slova proroka Nefiho o tom, jak jeho lid posiloval mladé lidi jeho doby: „Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu [a] prorokujeme o Kristu ..., aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“⁴

Jak můžeme dělat ve svém domově? Někteří jste ode mě slyšeli, jak bezmocní jsme si s manželem

Melem připadali, když naše čtyři děti byly malé. Kvůli obtížím rodičovství a snaze uspokojit požadavky života jsme pocítovali zoufalou potřebu pomoci. Modlili jsme se a prosili jsme o poznání, co dělat. A přišla jasná odpověď: „Nevadí, když je v domě nepořádek a děti jsou ještě v pyžamu a některé povinnosti se nestihnou. Jediné, co je opravdu třeba udělat, je studium písem a modlitba každý den

a rodinný domácí večer každý týden.“

Snažili jsme se tyto věci dělat, ale ne vždy byly prioritou a uprostřed všech těch zmatků jsme je někdy zanedbali. Začali jsme klást důraz na něco jiného a snažili jsme se netrápit se tím, co je méně důležité. Soustředili jsme se na mluvení, radost, kázání a svědčení ohledně Krista tím, že jsme se snažili denně se modlit a studovat písmo a každý týden pořádat rodinné domácí večery.

Jedna má přítelkyně mě nedávno varovala: „Když sestry budeš žádat, aby více četly písmo a modlily se, jen je tím vystresuješ. Už tak mají práce nad hlavu.“

Bratři a sestry, protože však pozhledání denního studia písem, modlitby a každotýdenního rodinného domácího večera znám z vlastní zkušenosti i ze zkušeností manžela, musím o nich vydat svědectví. Právě tyto činnosti nám pomohou zbavit se stresu, poskytnou nám v životě vedení a zajišťí našemu domovu větší ochranu. Jestliže pak na naši rodinu pornografie nebo jiné zkoušky opravdu udeří, můžeme prosit Pána o pomoc a očekávat

mocné vedení Ducha, protože víme, že jsme udělali to, o co nás Otec žádal.

Bratři a sestry, pokud jsme tyto věci ve svém domově dosud nedělali, můžeme všichni začít teď. Pokud máme větší děti, které se k nám nechtějí připojit, můžeme začít sami. Díky tomu začne vliv Ducha naplňovat náš domov i náš život a děti na to za čas možná zareagují.

Pamatujte, že žijící apoštolové také slíbili, že díky vyhledávání svých předků a přípravě rodinných jmen do chrámu budeme ochraňováni nyní i po celý život, uchováme-li si způsobilost vlastnit chrámové doporučení.⁵ Úžasná zaslíbení!

Mladí lidé, ujměte se zodpovědnosti za své duchovní blaho. Vypněte telefon, je-li to nutné, zazpívejte si píseň z Primárek, modlete se o pomoc, vzpomeňte si na nějaký verš, opusťte kino, představte si Spasitele, přijímejte způsobile svátost, studujte brožurku *Pro posílení mládeže*, buďte příkladem přátelům, svěťte se rodiči, zajděte za biskupem, požádejte o pomoc.

Co bych si přála, aby se má vnoučata dozvěděla? Chci, abyste vy i má vnoučata věděli, že Spasitel žije a miluje nás. Zaplatil cenu za naše hříchy, ale my musíme pokleknout před Otcem v nebi, s hlubokou pokorou, vyznat své hříchy a prosit Ho o odpuštění. Musíme chtít změnit své srdce a touhy a být natolik pokorní, abychom vyhledali pomoc a odpuštění od těch, jež jsme možná zranili či opustili.

Vím, že Joseph Smith viděl Nebeského Otce a našeho Spasitele Ježíše Krista. Svědčím, že na zemi máme žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona. Svědčím také, že nikdy nesejdeme na scestí, budeme-li dbát rad proroka Božího. Svědčím o moci našich smluv a o požehnáních chrámu.

Vím, že Kniha Mormonova je pravdivá! Nedokáži popsat, jak mocná je tato kniha. Vím jen, že Kniha Mormonova, spolu s modlitbou, má moc ochraňovat rodiny, posilovat vztahy a dodávat nám sebedůvěru před Pánem. O tom svědčím ve svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 199–200.
2. Viz Clay Olsen, „What Teens Wish Parents Knew“ (proslov pronesený na konferenci

Utah Coalition Against Pornography Conference, 22. března 2014); utahcoalition.org.

3. Richard G. Scott, „Osvobodte se od těžkých břemen“, listopad 2002, 88.
4. 2. Nefi 25:26.
5. Viz David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, listopad 2011, 24–27; Richard G. Scott, „Radost z přinášení vykoupení mrtvým“, listopad 2012, 93–95; Neil L. Andersen, „Find Our Cousins!“ (proslov pronesený na konferenci RootsTech 2014 Family History Conference, 8. února 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Duchovní vichřice

Nedovolte vichřicím, aby vás srážely k zemi. Toto jsou vaše dny, kdy máte stát pevně jako učedníci Pána Ježíše Krista.

Přeji vám dobré dopoledne – zvláště mladým lidem, kteří jsou zde v Konferenčním centru a na celém světě. Vy jste součástí vyvo-lené generace s konkrétním určením, a dnes budu promlouvat obzvláště k vám.

Před mnoha lety, když jsme byli na návštěvě rodiny na Floridě, udeřilo nedaleko od nás tornádo. Jedna žena, která žila v mobilním domě, se odešla schovat do koupelny. Dům se začal třást. Uplynulo několik okamžiků. Pak slyšela sousedku, jak říká: „Jsem tady v předsíni.“ Žena vyšla z koupelny a ke svému zděšení zjistila, že tornádo její mobilní dům zvedlo ze země a poponeslo ho vzduchem, až dosedl přesně na střechu obytného domu její susedky.

Mladí přátelé, s blížícím se Druhým příchodem Spasitele nebude svět klidnější. Písma prohlašují, že „všechny věci budou ve zmatku“.¹ Brigham Young řekl: „Na počátku této Církve mi bylo zjeveno, že Církev se bude šířit, bude se jí dařit a bude růst a že podle toho, jak se bude mezi národy země šířit evangelium, bude růst i moc Satana.“²

Znepokojivější než předpovídaná zemětřesení a války³ jsou ale duchovní vichřice, které vás dokáží vyvrátit z duchovních základů a odnést vašeho ducha na místa, která by vás ani ve snu nenapadla, přičemž si často ani nevšimnete, že jste byli někam přemístěni.

Nejhoršími vichřicemi jsou pokušení protivníka. Hřích byl vždy součástí světa, ale nikdy nebyl tak dostupný, nenasytný a všeobecně přijatelný. Existuje však samozřejmě mocná síla, která dokáže ničivé vichřice hříchu utišit. Nazývá se pokání.

Ne všechny vichřice v životě si způsobujeme sami. Některé přicházejí kvůli špatným rozhodnutím druhých a jiné přicházejí zkrátka proto, že toto je smrtelnost.

Stromy, které rostou ve větrném prostředí, se stávají pevnějšími.

President Boyd K. Packer vytrpěl v dětství ochromující dětskou obrnu. Když bylo staršímu Dallinu H. Oaksovi sedm let, jeho otec znenadání zemřel. Když byla sestra Carol F. McConkieová z generálního předsednictva Mladých žen dospívající dívka, rozvedli se jí rodiče. Problémy a výzvy budou přicházet, ale budete-li důvěřovat Bohu, posílí vaši víru.

V přírodě to funguje tak, že stromy vyrůstající ve větrném prostředí jsou silnější. Tak jak větry bičují mladý stromek, síly uvnitř něj dělají dvě věci. Zaprvé – stimulují kořeny tak, aby se zapustily hlouběji a rozšířily se na větší plochu. Zadruhé – síly působící ve stromě začnou vytvářet buněčnou strukturu, díky níž budou kmen i větve silnější a odolnější vůči větru. Tyto silnější kořeny a větve chrání strom před větry, které se budou zcela jistě vracet.⁴

Pro Boha máte nekonečně větší cenu než strom. Jste Jeho syn nebo dcera. Stvořil vašeho ducha silného a schopného odolávat vichřicím života. Vichřice za vašich mladých let mohou, podobně jako vítr působící na mladý stromek, zvýšit vaši duchovní sílu, a připravit vás tak na léta, jež jsou před vámi.

Jak se můžete připravit na své vichřice? „Pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až dábel vyšle mocné větry své, ... šípy své ve vichřici, ... až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo ... žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti ... pro onu skálu, na níž jste postaveni.“⁵ V tom se skrývá vaše bezpečí uprostřed vichřice.

President Thomas S. Monson řekl: „V oblastech, kde měřítko Církve a měřítko společnosti byla dříve povětšinou totožná, existuje dnes mezi námi široká propast, která se neustále zvětšuje.“⁶ Tato propast vyvolává u některých lidí silné duchovní vichřice. Dovolte mi uvést jeden příklad.

Mínulý měsíc zaslalo První předsednictvo a Kvorum Dvanácti dopis vedoucím Církve po celém světě. V dopisu se mimo jiné píše: „Změny ve světských zákonech nemění, a ani nemohou měnit, mravní zákon stanovený Bohem. Bůh od nás očekává, že budeme podporovat a dodržovat Jeho přikázání bez ohledu na to, že

ve společnosti panují odlišné názory a trendy. Jeho zákon cudnosti hovoří jasně – sexuální vztahy jsou přípustné pouze mezi mužem a ženou, kteří byli právoplatně a zákonně oddáni jako manžel a manželka. Naléháme na vás, abyste si znovu prošli nauku obsaženou v dokumentu ‚Rodina – prohlášení světa‘.“⁷

Svět se odvrací od Pánova zákona cudnosti, ale my ne. President Monson řekl: „Spasitel lidstva popsal sám sebe jako někoho, kdo je ve světě, ale není ze světa. My také můžeme být ve světě, ale nebýt ze světa, tím, že budeme odmítat nesprávné zásady a nesprávná učení a že zůstaneme věrni tomu, co přikazuje Bůh.“⁸

Zatímco mnohé vlády a jednotlivci s dobrými úmysly předefinovávají manželství, Pán to nečiní. Na samém počátku ustanovil Bůh manželství mezi mužem a ženou – Adamem a Evou. Určil, že účel manželství má dalece přesahovat pouhé osobní uspokojení a naplnění dospělých, aby se, což je ještě důležitější, přiblížilo ideálnímu prostředí, v rámci nějž se mohou rodit, vychovávat a rozvíjet děti. Rodiny jsou pokladem nebe.⁹

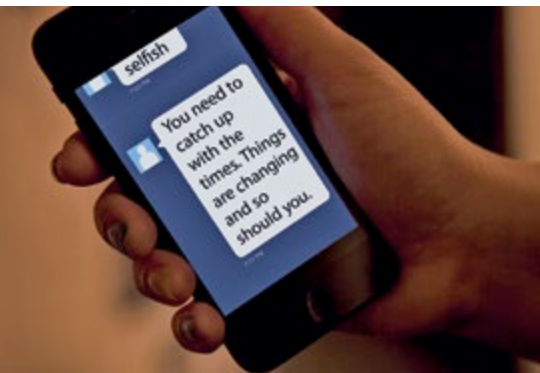
Proč o tom stále mluvíme? Jak řekl Pavel: „[Nehledíme] na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí.“¹⁰ Naši zodpovědností jakožto apoštolů Pána Ježíše Krista je učit o plánu našeho Stvořitele pro Jeho děti a varovat druhé před následky nedodržování Jeho přikázání.

Nedávno jsem mluvil s jednou vavřínovou dívkou ze Spojených států. Cituji z jejího e-mailu:

„Vloni začali někteří moji přátelé na Facebooku vyjadřovat svůj postoj k manželství. Mnozí obhajovali sňatky osob stejného pohlaví a několik mladých Svatých posledních dnů tyto příspěvky ‚lajkovalo‘. Já jsem k tomu nic nenapsala.

Rozhodla jsem se dát uváženě najevo, že věřím v tradiční manželství.

Ke svému profilovému obrázku jsem připsala: ‚Věřím v manželství mezi mužem a ženou.‘ Téměř okamžitě jsem začala dostávat zprávy. ‚Jsi sobecká.‘ ‚Soudíš druhé.‘ Někdo mě nazval otrokářem. A také jsem dostala zprávu od dobré kamarádky, která je silnou členkou Církve: ‚Měla by ses probudit! Svět se mění, a tak by ses měla změnit taky.‘

Jedné vavřínové dívce se poté, co dala najevo, že věří v tradiční manželství, dostalo od přátel několika nesouhlasných reakcí

Nijak jsem se nebránila,“ píše, „ale své stanovisko jsem z profilu nesmazala.“

A na závěr dodává: „Někdy, jak řekl president Monson, ‚musíte stát sami‘. Doufám, že jako mládež budeme stát spolu a budeme věrni Bohu a učení Jeho žijících proroků.“¹¹

O ty, kteří zápolí s přitažlivostí k osobám stejného pohlaví, máme projevat zvláštní zájem. To je vichřice s ohromnou rychlostí. Rád bych vyjádřil lásku a uznání všem, kteří s odvahou čelí této zkoušce víry a zůstávají věrní příkázáním Božím!¹² Naši laskavost a zájem si ale zasluhuje každý, bez ohledu na osobní rozhodnutí a přesvědčení.¹³

Spasitel nás učil, že máme mít rádi nejen své přátele, ale také ty, kteří s námi nesouhlasí – a dokonce i ty, kteří nás zavrhnou. Řekl: „Nebo milujete-li ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte? ... A budete-li pozdravovatí toliko bratří svých, což více činíte?“¹⁴

Prorok Joseph Smith nás varoval, abychom se „[vyvarovali] farizejství“ a abychom otvírali srdce vůči všem mužům a ženám, a to až do bodu, kdy si „přejeme ... je vzít

na svá bedra“.¹⁵ V evangeliu Ježíše Krista není žádné místo pro zesměšňování, šikanu či náboženskou nesnášenlivost.

Pokud máte otázky ohledně nějaké rady od církevních vedoucích, promluvte si prosím o svých upřímných obavách s rodiči a s vedoucími. Potřebujete sílu, která přichází tehdy, když důvěřujeme Pánovým prorokům. President Harold B. Lee řekl: „Jediná jistota, kterou jako členové této Církve máme, ... spočívá v poslušnosti slov a příkázání, která nám Pán dá skrze svého proroka. ... Něco bude vyžadovat trpělivost a víru. To, co přichází ..., se vám nemusí líbit. ... Může se to přičít vašim politickým názorům, ... vašim společenským názorům ... a může to ... nabourávat váš společenský život. Nasloucháte-li ale těmto věcem, jako kdyby vyšly z úst samotného Pána, ... [pak] vás brány pekelné nepřemohou; ... a Pán Bůh rozptýlí před vámi moci temnoty ...“ (NaS 21:6).¹⁶

Další mocnou ochranou před životními vichřicemi je Kniha Mormonova.

Když byl president Henry B. Eyring dospívající muž, přestěhovali se do nového města. Zpočátku pro něj bylo přestěhování nepříjemné a našel si jen málo přátel. Měl pocit, že si se svými spolužáky na střední škole moc nerozumí. Vichřice byly v plném proudu. A co udělal? Věnoval energii Knize Mormonově, kterou několikrát celou přečetl.¹⁷ Po letech president Eyring vydal svědectví: „[Rád se vrátím] ke Knize Mormonově a [piji] z ní ... zhluboka a často.“¹⁸ „[Je to to] nejsilnější psané svědectví, jež máme, že Ježíš je Kristus.“¹⁹

Pán vám poskytuje i další způsob, jak zůstat pevní – duchovní dar, který je mocnější než vichřice protivníka! Řekl: „Stůjte na svatých místech a nepohněte se.“²⁰

Když jsem byl mladý muž, bylo v Církvi jen 13 chrámů. Nyní jich je 142. Osmdesát pět procent členů Církve žije od chrámu ve vzdálenosti menší než 320 kilometrů. Pán poskytuje vaši generaci větší přístup ke svým svatým chrámům než kterékoli jiné generaci v historii světa.

Byli jste někdy v chrámu, oblečeni v bílém, a čekali jste na křty? Jak jste se cítili? V chrámu je hmatatelný pocit svatosti. Pokoj od Spasitele mírní zuřící vichřice světa.

To, jak se cítíte v chrámu, je vzorem toho, jak se chcete cítit i v životě.²¹

Najděte své dědečky a babičky a vzdálené příbuzné, kteří žili před vámi. Vezměte jejich jména do chrámu.²² Zatímco budete poznávat své předky, rozpoznáte vzory života, manželství a dětí; vzory spravedlivosti; a občas i vzory, kterým se budete chtít raději vyhnout.²³

Později se v chrámu naučíte něčemu více o Stvoření světa, o vzorech v životě Adama a Evy a, co je nejdůležitější, o našem Spasiteli Ježíši Kristu.

Moji mladí bratři a sestry, máme vás moc rádi, obdivujeme vás a modlíme se za vás. Nedovolte vichřicím, aby vás srážely k zemi. Toto jsou vaše dny, kdy máte stát pevně jako učedníci Pána Ježíše Krista.²⁴

Stavte odhodlaněji svůj základ na skále vašeho Vykupitele.

Važte si úplněji Jeho jedinečného života a učení.

Řiďte se pilněji Jeho příkladem a Jeho příkázáními.

Zasazujte si hlouběji do srdce Jeho lásku, Jeho milosrdenství a milost a mocné dary Jeho Usmíření.

Slibuji vám, že když tak budete činit, budete na vichřice pohlížet v tom správném světle – jako na zkoušky, pokušení, rozptýlení nebo překážky, jež vám mají pomoci v růstu. A když budete rok za rokem žít spravedlivě, ujišťuji vás, že vaše zkušenosti vám budou opakovaně potvrzovat, že Ježíš je Kristus. Duchovní skála pod vašimi nohama bude pevná a bezpečná. Budete se radovat z toho, že vás Bůh poslal na zemi, abyste byli součástí těchto závěrečných příprav na Kristův vítězoslavný návrat.

Spasitel řekl: „[Nezanechám vás bez útěchy], přijdu k vám.“²⁵ Toto je Jeho slib určený vám. Víím, že tento slib je skutečný. Víím, že Spasitel žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 72.
3. Viz Dallin H. Oaks, „Příprava na Druhý příchod“, květen 2004, 7–10.
4. Viz A. Stokes, A. H. Fitter a M. P. Couatts, „Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture“, *Journal of Experimental Botany*, vol. 46, no. 290 (Sept. 1995), 1139–1146.
5. Helaman 5:12.

6. Thomas S. Monson, „Kněžská moc“, květen 2011, 66.
7. Dopis Prvního předsednictva, 6. března 2014; viz také David A. Bednar, „Věříme, že máme být cudní“, květen 2013, 41–44; Dallin H. Oaks, „Žádní jiní Bohové“, Liahona, listopad 2013, 72–75; *Pro posílení mládeže* (brožurka, 2012), 35–37.
8. Thomas S. Monson, květen 2011, 67.
9. Starší Russell M. Nelson řekl: „Manželství je místem, kde vzniká společenský řád. ... Tento svazek není jen svazkem mezi manželem a manželkou; zahrnuje i partnerství s Bohem.“ („Péče o manželství“, květen 2006, 36.) Viz také Matouš 19:5–6.
10. 2. Korintským 4:18.
11. Osobní korespondence a konverzace, 17. března 2014; viz také Thomas S. Monson, „Mějte odvahu stát si za svým“, listopad 2011, 60–67.
12. Viz Jeffrey R. Holland, „Pomoc těm, kteří zápasí s přitažlivostí ke stejnému pohlaví“, říjen 2007, 40–43.
13. I když antikrist Korihor usiloval o zničení víry lidí, zákony Boží ho ochránily před odplatou: „Proti víře člověka nebylo žádného zákona; neboť to bylo výslovně proti příkazům Božím, že by měl být zákon, který by přivedl lidi do nerovného postavení. ... Jestliže člověk toužil sloužit Bohu, bylo to jeho výsadou; ... ale jestliže v něho nevěřil, nebylo žádného zákona, který by ho potrestal.“ (Alma 30:7, 9.) Jedenáctý článek víry uvádí: „Domáháme se výsady uctívati Všemohoucího Boha podle příkazů svého vlastního svědomí a dopřáváme všem lidem stejnou výsadu, nechť uctívají jakkoli, kdekoli nebo cokoli si vyvolí.“
14. Matouš 5:46–47.
15. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 423, 424.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 84–85; viz také Robert D. Hales, „Generální konference – posilování víry a svědectví“, listopad 2013, 6–8.
17. Viz Robert I. Eaton a Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 40.
18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground* (2013), 38.
19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 118.
20. Nauka a smlouvy 87:8; viz také Nauka a smlouvy 45:32.
21. Viz Nauka a smlouvy 52:14.
22. Viz Neil L. Andersen, „Find Our Cousins!“ (proslov pronesený na konferenci RootsTech 2014 Family History Conference); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
23. David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, listopad 2011, 24–27.
24. Viz Helaman 7:9.
25. Jan 14:18.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Neocenitelné dědictví naděje

Když se rozhodujete, zda uzavřít či dodržovat smlouvu s Bohem, rozhodujete se zároveň, zda zanecháte dědictví naděje těm, kteří možná budou následovat váš příklad.

Drazí bratři a sestry, některé z vás na toto shromáždění pozvali misionáři Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tito misionáři už vás možná vyzvali, abyste se rozhodli uzavřít smlouvu s Bohem prostřednictvím křtu.

Další z vás naslouchají díky tomu, že jste přijali pozvání rodiče, manželky, nebo možná dítěte, jehož se vám od nich dostalo v naději, že se rozhodnete znovu se v životě soustředit na smlouvy, které jste již s Bohem uzavřeli. Někteří z vás, kteří nasloucháte, jste se již rozhodli, že budete znovu následovat Spasitele, a dnes pocítujete radost z Jeho přijetí.

Ať jste kdokoli a ať jste kdekoli, držíte v rukou štěstí více lidí, než si teď dokážete představit. Každý den a každou hodinu se můžete rozhodnout, že uzavřete smlouvu s Bohem nebo ji budete dodržovat.

Ať se na cestě k tomu, abyste mohli zdědit dar věčného života, nacházíte kdekoli, máte příležitost ukázat mnoha lidem, jak dosáhnout ještě většího štěstí. Když se rozhodujete, zda uzavřít či dodržovat smlouvu s Bohem, rozhodujete se zároveň, zda zanecháte

dědictví naděje těm, kteří možná budou následovat váš příklad.

Vy i já jsme byli požehnáni příslibem takového dědictví. Za své štěstí v životě vděčím velkou měrou muži, s nímž jsem se ve smrtelnosti nikdy nesetkal. Byl to sirotek, který se pak stal jedním z mých pradědečků. Zanechal mi neocenitelné dědictví naděje. Dovolte mi říci vám něco o roli, kterou při vytváření tohoto dědictví sehrál.

Jmenoval se Heinrich Eyring. Narodil se do velmi bohaté rodiny. Jeho otec měl velké panství v Coburgu, který leží na území dnešního Německa. Jeho matka byla vikomtka Charlotte von Blomberg. Její otec byl správcem pozemků pruského krále.

Heinrich byl prvním synem Charlotty a Edwarda. Charlotte zemřela ve věku 31 let, po porodu svého třetího dítěte. Edward zemřel brzy poté; ještě předtím přišel v důsledku špatné investice o všechnen svůj majetek a bohatství. Bylo mu pouhých 40 let. Zanechal po sobě tři osiřelá děti.

Heinrich, můj pradědeček, přišel o oba rodiče a o velké světské dědictví. Byl na mizině. Ve svém životopise napsal, že měl pocit, že jeho

největší naděje spočívala v odjezdu do Ameriky. Přestože neměl v Americe ani rodinu, ani přátele, představovala pro něj naděje. Nejprve odjel do New Yorku. Později se odstěhoval do St. Louis v Missouri.

Jeden z jeho spolupracovníků v St. Louis byl Svatý posledních dnů. Od něj dostal výtisk brožurky, kterou napsal starší Parley P. Pratt. Přečetl si ji a pak si prostudoval úplně všechno, co se mu podařilo o Svatých posledních dnů sehnat. Modlil se, aby zjistil, zda opravdu existují andělé, kteří se zjevují lidem, zda existuje žijící prorok a zda nalezl opravdové a zjevené náboženství.

Po dvou měsících důkladného studia a modliteb se Heinrichovi zdál sen, v němž mu bylo řečeno, aby se dal pokřtít. Obřad měl vykonat muž, na jehož jméno a kněžství si uchovávám posvátnou vzpomínku – starší William Brown. Heinrich byl pokřtěn v tůňce naplněné dešťovou vodou 11. března 1855 o půl osmé ráno.

Jsem přesvědčen o tom, že Heinrich Eyring věděl, že to, čemu vás dnes učím, je pravda. Věděl, že štěstí věčného života přichází skrze rodinná pouta, která přetrvávají na věky. Přestože nalezl Pánův plán štěstí teprve nedávno, věděl, že jeho naděje na věčnou radost závisí na tom, zda se druzí svobodně rozhodnou následovat jeho příklad. Jeho naděje na věčné štěstí závisela na lidech, kteří se ještě nenarodili.

Jako součást rodinného dědictví naděje zanechal svým potomkům životopis.

Z tohoto životopisu pocítuji lásku, kterou choval k těm z nás, kteří ho měli následovat. Z jeho slov pocítuji naději, že se ho jeho potomci rozhodnou následovat na cestě zpět k našemu nebeskému domovu. Věděl, že nepůjde o jedno velké rozhodnutí, ale

co udělal, či jeho potomků. Uvádím je proto, abych mu vzdal hold za onen příklad víry a naděje, kterou choval v srdci.

Přijímal tato povolání, protože věřil tomu, že se vzkříšený Kristus a náš Nebeský Otec zjevili Josephu Smithovi v lesíku ve státě New York. Přijímal je, protože věřil tomu, že v Pánově Církvě byly znovuzřízeny klíče kněžství, jejichž mocí lze zpečetit rodiny na věky, pokud mají ony rodiny dostatek víry k tomu, aby dodržovaly své smlouvy.

Tak jako Heinrich Eyring, můj předek, můžete být i vy ve své rodině těmi prvními, kteří budou před ostatními kráčet po cestě posvátných smluv, uzavřených a dodržovaných s pílí a vírou. Každá smlouva s sebou přináší povinnosti a zaslíbení. Stejně jako pro Heinricha jsou i pro každého z nás tyto povinnosti někdy jednoduché, ale často i složité. Pamatujte však, že tyto povinnosti musí být někdy těžké, neboť jejich účelem je přimět nás kráčet dál po cestě vedoucí k věčnému životu v rodinách s Nebeským Otcem a Jeho Milovaným Synem, Ježíšem Kristem.

Určitě znáte slova z knihy Abrahamovy:

„A stál mezi nimi jeden, jenž byl jako Bůh, a řekl těm, kteří byli s ním: Půjdeme dolů, neboť je tam prostor, a vezmeme z těchto látek a učiníme zemi, na níž tito budou moci přebývat;

A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže;

A těm, kteří zachovají svůj první stav, bude přidáno; a ti, kteří svůj první stav nezachovají, nebudou mít slávu ve stejném království s těmi, kteří svůj první stav zachovají; a ti, kteří zachovají svůj druhý stav, budou mít slávu přidanou na hlavu svou na věky věků.“²

o spoustu rozhodnutí malých. Cituji z jeho životopisu:

„Od okamžiku, kdy jsem poprvé uslyšel mluvit staršího Andrusa ..., chodím na shromáždění Svatých posledních dnů; zmeškal jsem ho opravdu málokdy, protože mám za to, že chodit na shromáždění je zároveň má povinnost.

Uvádím to ve svých vzpomínkách, aby si mohly ze mě mé děti vzít příklad a nikdy nezanedbávaly tuto důležitou povinnost [shromažďovat se] se Svatými.“¹

Heinrich věděl, že na shromáždění svátosti můžeme obnovovat svůj slib, že budeme vždy pamatovat na Spasitele, abychom mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi.

Byl to právě tento Duch, co ho posilovalo během misie, na níž byl povolán jen pár měsíců poté, co přijal

smlouvu křtu. Zanechal nám jako dědictví svůj příklad, když po šest let věrně setrval na misi v oblasti, které se tehdy říkalo Indiánská teritoria. Aby se mohl nechat z misie uvolnit, šel pěšky nebo jel na voze z Oklahomy do Salt Lake City, což je zhruba 1 770 kilometrů.

Brzy poté byl povolán prorokem Božím, aby se přestěhoval do jižního Utahu. Odtud byl povolán, aby sloužil na další misi ve svém rodném Německu. Pak přijal výzvu apoštola Pána Ježíše Krista, aby pomohl založit osadu Svatých posledních dnů v severním Mexiku. Odtamtud byl povolán do Mexico City jako misionář na plný úvazek. Tato povolání se ctí naplnil. Je pohřben na malém hřbitově v Colonii Juárez v mexické provincii Chihuahua.

Tato fakta neuvádím proto, abych vyzdvihl důležitost jeho osoby, toho,

To, zda zachováme svůj druhý stav, záleží na tom, zda budeme uzavírat smlouvy s Bohem a věrně plnit povinnosti, jež z nich vyplývají. K dodržování posvátných smluv po celý život je zapotřebí víry v Ježíše Krista jako našeho Spasitele.

V důsledku Pádu Adama a Evy jsou naším všeobecným dědictvím pokušení, zkoušky a smrt. Náš milující Nebeský Otec nám však dal dar v podobě svého Milovaného Syna, Ježíše Krista, aby byl naším Spasitelem. Tento veliký dar a požehnání Usmíření Ježíše Krista nám přinášejí univerzální dědictví – zaslíbení, že všichni, kdo se narodí na tento svět, budou vzkříšeni a budou moci žít na věky.

Toho největšího ze všech požehnaní Božích – věčného života – dosáhneme jediné tehdy, když uzavřeme smlouvy, jež nabízí pravá Církev Ježíše Krista skrze Jeho oprávněné služebníky. Kvůli Pádu všichni potřebujeme očistné účinky křtu a vkládání rukou k přijetí daru Ducha Svatého. Tyto obřady musí být vykonány těmi, kteří mají příslušnou kněžskou pravomoc. Poté budeme s pomocí Světla Kristova

a Ducha Svatého moci dodržovat všechny smlouvy s Bohem, zvláště ty, které jsou dostupné v Jeho chrámech. Jen tímto způsobem a s touto pomocí může člověk vznést nárok na své právoplatné dědictví jakožto dítě Boží, jež je součástí věčné rodiny.

Některým z těch, kteří mě nyní poslouchají, to může připadat jako téměř nesplnitelný sen.

Vidáte, jak se věrní rodiče rmoutí nad dětmi, které odmítají uzavřít smlouvy s Bohem nebo se rozhodují je porušovat. Ale tito rodiče mohou čerpat útěchu a naději ze zkušeností dalších rodičů.

Syn Almy a synové krále Mosiáše našli cestu zpět z urputné vzpoury proti smlouvám a příkázáním Božím. Alma mladší byl svědkem toho, jak se jeho syn Korianton odvrátil od závažného hříchu k věrné službě. Kniha Mormonova rovněž zaznamenává zázrak, kdy se Lamanité vzdali tradiční nenávisti vůči spravedlivosti a naopak uzavřeli smlouvu, že za udržení míru dají i život.

Mladému Almovi a synům Mosiášovým byl seslán anděl. Stalo se tak díky

víře a modlitbám jejich otců a Božího lidu. Z těchto příkladů toho, jak moc Usmíření působí v srdci lidí, můžete čerpat odvahu a útěchu.

Zatímco se snažíme pomáhat těm, které máme rádi, přijmout jejich věčné dědictví, dává nám Pán zdroj veškeré naděje. Dává nám zaslíbení, zatímco se snažíme k Němu přivádět lidi i přesto, že se zdráhají uposlechnout Jeho výzvu, aby k Němu přišli. Jejich vzdor Ho rmoutí, ale ve svém úsilí neustává, a my bychom také neměli. Dává nám svou vytrvalou láskou dokonalý příklad: „A opět, jak často bych vás shromažďoval, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla svá, ano, ó vy lidé z domu Izraele, kteří jste padli; ano, ó vy lidé z domu Izraele, vy, kteří žijete v Jeruzalémě, jakož i vy, kteří jste padli; ano, jak často bych vás shromažďoval, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá, a vy jste nechtěli.“⁴³

Můžeme se spolehnout na neutuchající touhu Spasitele přivést všechny duchovní děti Nebeského Otce s sebou zpět domů. Tuto touhu sdílí každý věrný rodič, prarodič a prararodič. Nebeský Otec a Spasitel jsou dokonalým příkladem toho, co můžeme a musíme udělat. Nikdy nikomu spravedlivost nevnučují, protože ke spravedlivosti je třeba se rozhodnout. Umožňují nám rozeznávat spravedlivost a dávají nám najevo, že ovoce, jež přináší, je lahodné.

Každý člověk narozený na tento svět získává světlo Kristovo, jež nám pomáhá vidět a pociťovat to, co je správné a co je špatné. Bůh posílá smrtelné služebníky, kteří nám skrze Ducha Svatého mohou pomáhat rozpoznat, co by chtěl, abychom dělali, a co naopak zapovídá. Bůh působuje, že rozhodovat se správně je žádoucí, tím, že nás nechává pociťovat důsledky našich rozhodnutí.

Rozhodujeme-li se správně, dosáhneme nakonec štěstí. Rozhodujeme-li se pro zlo, pocítíme nakonec zármutek a lítost. Tyto důsledky se zcela jistě dostaví. Často však z nějakého důvodu se zpožděním. Kdyby pozhennání přicházela okamžitě, správná rozhodnutí by nebudovala víru. A protože i zármutek se někdy dostavuje s velkým zpožděním, je zapotřebí víry, abychom pocítili potřebu usilovat o odpuštění hříchu dříve než až tehdy, kdy pocítíme jeho žalostné a bolestivé následky.

Otec Lehi se rmoutil nad rozhodnutími, která učinili někteří z jeho synů se svými rodinami. Byl to veliký a dobrý muž – prorok Boží. Často jim svědčil o našem Spasiteli, Ježíši Kristu. Byl příkladem poslušnosti a služby, když ho Pán povolal, aby opustil všechn svůj světský majetek, a zachránil tak svou rodinu před zkázou. Na samém sklonku života stále vydával svým dětem svědectví. Tak jako Spasitel – a navzdory tomu, že měl moc rozpoznávat, co měly v srdci, a moc vidět jak chmurnou, tak nádhernou budoucnost – vztahoval i Lehi neustále ruce ke své rodině, aby ji vedl ke spasení.

Dnes se prostřednictvím milionů potomků otce Lehiho naplňuje naděje, kterou v ně vkládal.

Co můžeme vy i já udělat pro to, abychom se poučili z Lehiova příkladu? Můžeme se z něj poučit tím, že budeme s modlitbou studovat písmo a budeme všímaví.

Navrhuji, abyste při snaze předat své rodině dědictví naděje brali v úvahu jak krátkodobé, tak dlouhodobé vyhlídky. V krátkodobém horizontu vyvstanou problémy a Satan bude zuřit. A na některé věci je třeba trpělivě čekat, s vírou a s vědomím toho, že Pán jedná ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem.

Jsou věci, které můžete dělat brzy, dokud jsou ti, které máte rádi, mladí. Pamatujte na to, že každodenní rodinná modlitba, rodinné studium písem a vydávání svědectví na shromáždění svátosti jsou jednodušší a efektivnější, dokud jsou děti ještě malé. Malé děti jsou často vůči Duchu vnímavější, než si uvědomujeme.

Až budou starší, budou si pamatovat náboženské písně, jež s vámi zpívaly. A ještě lépe než hudbu si budou pamatovat slova z písem a svědectví. Duch Svätý jim může pomoci vybavit si cokoli, ale slova z písem a písní zůstanou v paměti nejdéle. Ony vzpomínky budou silou, která je možná v případě, že na nějaký čas, třeba i na několik let, zbloudí z oné cesty k věčnému životu, na ni vrátí zpět.

Dlouhodobého hlediska bude zapotřebí tehdy, když ti, které máme rádi, pocítí, jak je k sobě přitahuje svět, a bude se zdát, že mračna pochýbností zdolávají jejich víru. Máme víru, naději a pravou lásku, aby nás vedly a aby je posilovaly.

Jsem toho svědkem jako rádce dvou žijících proroků. Jsou to muži s jedinečnou osobností. Přesto se zdá, že sdílejí neustálý optimismus. Když někdo vzbudí kolem něčeho v Církvi rozruch, jejich nejčastější odpovědí jsou slova: „To bude dobré.“ Obvykle toho vědí o daném problému

více než lidé, kteří onen rozruch způsobili.

Rovněž znají způsoby Páně, a tak jsou vždy plni naděje ohledně Jeho království. Vědí, že On je v jeho čele. Je všemocný a záleží Mu na nás. Pokud Ho necháte, aby vedl vaši rodinu, dopadne vše dobře.

Někteří z potomků Heinricha Eyringa zbloudili. Ale mnohá z jeho pra-pravnoučat chodí v šest hodin ráno do chrámu Božího, aby vykonávala obřady za své předky, s nimiž se nikdy nesetkala. Chodí tam kvůli dědictví naděje, jež jim zanechal. Zanechal po sobě dědictví, na něž vznášejí nárok mnozí z jeho potomků.

Po všem, co můžeme ve víře učinit, naplní Pán naši naději na to, že se naší rodině dostane pozhennání větších, než si dovedeme představit. Chce pro nás i pro ně, jakožto pro své děti, to nejlepší.

Všichni jsme děti žijícího Boha. Ježíš Nazaretský je Jeho Milovaný Syn a náš vzkříšený Spasitel. Toto je Jeho Církev. Jsou v ní klíče kněžství, díky nimž mohou být rodiny spolu na věky. Toto je neocenitelné dědictví naděje. Svědčím o tom, že to je pravda, ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Henry Eyring reminiscences, 1896, strojopis, Knihovna církevní historie, 16–21.
2. Abraham 3:24–26.
3. Neří 10:5.

Přednesl prezident Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Washington, Utah, USA

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Uvolňujeme dnes s upřímným poděkováním staršího Tada R. Callistera jako generální autoritu a člena Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu staršímu Lynnu G. Robbinsovi jako členovi Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

S platností od 1. května 2014 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergey N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoly K. Reshetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O. Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson a Chi Hong (Sam) Wong.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme s vyjádřením díky uvolnit bratry Russella T. Osguthorpeho,

Davida M. McConkieho a Matthewa O. Richardsona jako generální předsednictvo Nedělní školy.

Současně uvolňujeme všechny členy generální komise Nedělní školy.

Ti z vás, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto bratrům a sestrám za jejich pozoruhodnou službu a oddanost, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu novým členům Prvního kvora Sedmdesáti, kterými jsou Chi Hong (Sam) Wong a Jörg Klebingat, a novým členům Druhého kvora Sedmdesáti, kterými jsou Larry S. Kacher a Hugo E. Martinez.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, projeďte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astashov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow, J. Kevin Ence, K. Mark Frost, Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf

Johan Johansson, Tae Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A. Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Alexey V. Samaykin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño a Juan A. Urrea.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu Tadu R. Callisterovi jako generálnímu presidentovi Nedělní školy, Johnu S. Tannerovi jako jeho prvnímu rádci a Devinu G. Durrantovi jako jeho druhému rádci.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Bratři Tanner a Durrant v současnosti slouží jako presidenti misí, a proto nejsou přítomni zde, v Konferenčním centru.

Svou oficiální službu v generálním předsednictvu Nedělní školy zahájí po svém uvolnění z povolání presidenta misie v červenci 2014.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš projev podpory a za vaši stálou víru a modlitby za nás.

Zveme nově povolované generální autority, aby přišly dopředu a zaujaly své místo na pódiu. ■

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2013

Předkládá Kevin R. Jergensen

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí bratři, jak je to nařízeno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv, Rada pro disponování desátky, kterou tvoří První předsednictvo, Kvorum dvanácti apoštolů a Předsedající biskupstvo, schvaluje výdaje z církevních prostředků. Církevní subjekty rozdělují prostředky v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a postupy.

Církevní kontrolní oddělení, které je tvořeno renomovanými profesionály a které je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních, má za úkol provádět audity za účelem poskytnutí rozumných záruk, pokud jde o přijaté příspěvky, uskutečněné výdaje

a ochranu církevního majetku.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených auditů dospělo k závěru, že přijaté příspěvky, vydané prostředky a církevní majetek byly v roce 2013 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a účetními postupy Církve. Církev se řídí zásadami, kterým učí i své členy – totiž žít v mezích svého rozpočtu, vyvarovat se dluhu a spořit pro případ nouze.

S úctou předkládá
Církevní kontrolní oddělení
Kevin R. Jergensen
Výkonný ředitel ■

Statistická zpráva za rok 2013

Předkládá Brook P. Hales

Tajemník Prvního předsednictva

Pro informaci členů Církve vydalo První předsednictvo následující statistickou zprávu o růstu a stavu Církve k 31. prosinci 2013.

Církevní jednotky

Kůly	3 050
Misie	405
Okresy	571
Sbory a odbočky	29 253

Počet členů Církve

Celkový počet členů	15 082 028
Nově zaznamenané děti	115 486
Pokřtění obrácení.....	282 945

Misionáři

Misionáři na plný úvazek.....	83 035
Misionáři církevní služby.....	24 032

Chrámů

Chrámů zasvěcené v roce 2013 (chrám Tegucigalpa v Hondurasu).....	1
Chrámů v provozu na konci roku.....	141

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nechte svou víru projevít

Den za dnem na cestě k věčnému určení posilujte svou víru. Dávejte ji najevo! Nechte svou víru projevít!

Drazí bratři a sestry, chtěli bychom vám vyjádřit svou hlubokou lásku a vděčnost. Jsme vděční za povolání, v nichž můžeme mezi vámi působit.

Když jsem nedávno letěl letadlem, pilot ohlásil, že se během sestupu dostaneme do pásma turbulencí a že si všichni pasažéři musí řádně zapnout bezpečnostní pásy. A jak se dalo čekat, turbulence přišly. A byly velmi silné. Několik řad za mnou přes uličku začala panikařit jedna vyděšená žena. Po každém děsivém zhoupnutí a žuchnutí, které otřásl celým letadlem, hlasitě vykřikla. Manžel se jí snažil uklidnit, ale bezvýsledně. Její hysterické výkřiky neutichly, dokud jsme se z pásma turbulencí nedostali pryč a bezpečně nepřistáli. Bylo mi jí líto, že byla tak vystrašená. A protože víra je prostředkem k překonání strachu, mlčky jsem si přál, abych dokázal její víru posílit.

Později, když pasažéři vystupovali z letadla, ke mně přišel její manžel. Řekl: „Omlouvám se, že manželka byla tak vyděšená. Dokázal jsem ji uklidnit jedině tak, že jsem jí řekl: „Na palubě je i starší Nelson, a tak se nemáš čeho bát.“

Nejsem si jistý, zda zrovna má přítomnost na palubě měla být tím, co ji mělo uklidnit, ale chci říci, že jednou ze skutečností tohoto smrtelného života je to, že naše víra má procházet zkouškami a těžkostmi. Někdy tyto zkoušky přicházejí, když čelíme situacím, které se zdají být otázkou života a smrti. Pro tuto vyděšenou ženu

představovalo divoce rozhoupané letadlo jeden z těch okamžiků, kdy stojíme tváří v tvář tomu, jak silnou máme víru.

Pokud mluvíme o víře (o víře, jež může hory přenášet), nemluvíme o víře v obecném slova smyslu, ale o víře v Pána Ježíše Krista. Víru v Pána Ježíše Krista lze upevnit tím, že se o Něm učíme a žijeme podle svého náboženství. Nauka Ježíše Krista byla Pánem navržena tak, aby nám pomáhala posilovat víru. V jazyce dneška však slovo *náboženství* může pro různé lidi znamenat různé věci.

Anglické slovo *religion* (náboženství) znamená doslova „znovu svázat“ či „připoutat“ k Bohu.¹ Otázka, kterou bychom si mohli položit, zní: jsme natolik pevně přivázáni k Bohu, že se naše víra projevuje, nebo jsme ve skutečnosti přivázáni k něčemu jinému? Během pondělních rán například někdy slýchávám, jak se druzí baví o profesionálních sportovních utkáních, která se konala v neděli. Říkám si, zda některé z těchto zapálených fanoušků „nepoutá“ jejich „náboženství“ pouze k nějakému poskakujícímu míči.

Každý se můžeme zeptat: na co se zaměřuje naše víra? Na nějaký tým? Na nějakou značku? Na nějakou celebritu? I ten nejlepší tým může prohrát. Sláva celebrity může pohasnout. Existuje jen Jeden, v Němž lze vždy bez rizika věřit, a to Pán Ježíš Kristus. A je zapotřebí, abyste svou víru projevovali!

Bůh v *prvním* přikázání ze svého Desatera pravil: „Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.“² Řekl také: „Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“³ Přesto však mnoho lidí hledá vnitřní pokoj pouze při pohledu na svůj výpis z účtu nebo hledá vzory hodné následování jen mezi svými bližními.

Zkouškou víry často procházejí lékaři, akademici a politici. Projeví se jejich náboženství, zatímco se snaží dosahovat svých cílů, nebo zůstanou skryti? Jsou přivázáni k Bohu, nebo k člověku?

Takováto zkouška mě potkala před pár desítkami let, kdy mě jeden z kolegů z lékařské fakulty káral za to, že nedokáži oddělit své odborné znalosti od náboženského přesvědčení. Požadoval, abych *nesměšoval* jedno s druhým. Jak bych ale mohl? Pravda je pravda! Je nedělitelná a žádnou její část prostě nelze vypustit.

Ať již pravda pochází z vědecké laboratoře, či ze zjevení, zdrojem veškeré pravdy je Bůh. Veškerá pravda je součástí evangelia Ježíše Krista.⁴ I přesto se po mně chtělo, abych svou víru skrýval. Žádosti svého kolegy jsem však nevyhověl. Nechal jsem svou víru projevit!

Ve všech odborných oblastech platí přísná kritéria přesnosti. Učenci si cení své svobody vyjadřování. Nelze ale poznat plnost pravdy, pokud je část něčích znalostí „zapovězena“ lidskými nařízeními.

Nelze nebrat na vědomí duchovní pravdu, a zvláště pak božská příkázání. Dodržování božských příkázání s sebou přináší požehnání – pokaždé!

Porušování božských příkázání je příčinou ztráty požehnání – pokaždé!⁵

Na tomto světě je spousta problémů, protože ho obývají nedokonalí lidé. Jejich záměry a tužby jsou do značné míry ovlivněny jejich vírou, či nedostatkem víry. Mnozí mají jiné priority než Boha. Někteří zpochybňují význam náboženství v moderním životě. A jako ostatně v každé době, jsou zde i dnes takoví, kteří se vysmívají svobodnému praktikování náboženství nebo ho odsuzují. Někteří dokonce svádějí na náboženství všechno zlo světa. Je třeba přiznat, že byly doby, kdy se ve jménu náboženství páchala zvěrstva. Ale život podle čistého náboženství Páně, což znamená, že člověk usiluje o to, aby se stal opravdovým učedníkem Ježíše Krista, je životním stylem a každodenním závazkem, který nám přináší božské vedení. Když žijete podle svého náboženství, uplatňujete svou víru. Necháváte svou víru projevit.

Pán věděl, že Jeho děti budou potřebovat zjistit, jak Ho najít. „Neboť těsná je brána,“ pravil, „a úzká je cesta, která vede k oslavení ..., a málo je těch, již ji nalézají.“⁶

Jedním z nejlepších způsobů, jak nalézt svou cestu a vytrvat na ní, je studium písem. Znalost písem

nám rovněž poskytuje drahocennou ochranu. V minulosti si například infekce, jako byla „horečka omladnic“, vyžádaly život mnoha nevinných matek a novorozenat. Starý zákon však obsahuje správné zásady, jak zacházet s infikovanými pacienty, a tyto zásady byly sepsány před více než 3 000 lety!⁷ Mnozí lidé zahynuli, protože lidé v honbě za poznáním opomněli dbát slova Páně!

Draží bratři a drahé sestry, co v životě postrádáme, pokud se stále učíme, „ale nikdy ku poznání pravdy přijíti [nemůžeme]“?⁸ Studium písem můžeme nabýt velkých znalostí a skrze modlitby víry můžeme získat inspiraci.

Když budeme takto studovat a modlit se, pomůže nám to při každodenním rozhodování. Zvláště tehdy, když jsou vytvářeny a prosazovány lidské zákony, musí být vždy našim měřítkem zákony Boží. Při řešení kontroverzních záležitostí máme vždy nejprve vyhledat Boží vedení.

Máme „[vztahovat] všechna písmena na [sebe] ... ku [svému] prospěchu a ... poučení“.⁹ Když se snažíme vymezit sami sebe pomocí výrazů jako například „můj soukromý život“, nebo dokonce „mé nejlepší chování“, skrývá se v tom jistě nebezpečí. Pokud se

člověk snaží rozkoukavat si život na takovéto samostatné příhrádky, nikdy nedosáhne plně míry morální bezúhonnosti – nikdy se nestane vším tím, čím by se mohlo stát jeho *pravě* já.

Pokoušení být populární může klást veřejné mínění před slovo Boží. Politické kampaně a marketingové strategie ve velké míře využívají k vytváření svých plánů průzkumy veřejného mínění. Výsledky takových průzkumů jsou poučné. *Ale* lze je jen stěží použít jako důvod k ospravedlnění neposlušnosti Božích přikázání! Špatné není nikdy správné, dokonce i když „to dělá každý“. Zlo, omyl a temnota nebudou nikdy pravdou, dokonce i když jsou populární. Varování zapsané v písmech praví: „Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmě za světlo, a světlo za tmě.“¹⁰

Po 1. světové válce se stala populární jedna poněkud vyzývavá písnička. Nabádala k nemravnosti

a odvolávala se na to, že 50 milionů lidí se přece nemůže mýlit. Skutečnost je ale taková, že 50 milionů lidí se mýlit *může* – a to naprosto mýlit. V očích Boha, jenž bude jednoho dne soudit všechny naše skutky a tužby, je nemorálnost vždy nemorálností.¹¹

Porovnejte obavy a nedostatky víry, které převažují v dnešním světě, s vírou a odvahou mé milované dcery Emily, jež nyní žije na druhé straně závoje. Když její tělo zasažené rakovinou opouštělo smrtelný život, dokázala jen stěží mluvit. Ale s úsměvem na tváři mi řekla: „Tatínku, neboj se o mě. Víím, že budu v pořádku!“ Její víra se projevila – jasně se projevila – v onom citlivém okamžiku, zrovna když jsme to nejvíce potřebovali.

Tato krásná mladá matka pěti dětí měla naprostou víru ve svého Nebeského Otce, v Jeho plán a ve věčné blaho své rodiny. Byla pevně přivázána k Bohu. Byla naprosto

věrná smlouvám, jež uzavřela s Pánem a s manželem. Milovala své děti, ale i navzdory nadcházejícímu odloučení pociťovala pokoj. Měla víru ve svou budoucnost, a také v tu jejich, protože měla víru v našeho Nebeského Otce a Jeho Syna.

V roce 1986 prezident Thomas S. Monson řekl: „Samozřejmě, že ... všichni budeme čelit strachu a obavám, zažijeme výsměch a setkáme se s protivností. Mějme odvahu vzdorovat společenským kompromisům, odvahu stát za zásadou. Právě odvaha, nikoli kompromis, přináší úsměv Božího schválení. ... Pamatujte na to, že všichni lidé mají své obavy, ale ti, kteří jim [s vírou] čelí, mají rovněž odvahu.“¹²

Rada presidenta Monsona je nadčasová! A tak vás, drazí bratři a sestry, snažně prosím: Den za dnem na cestě k věčnému určení posilujte svou víru. Dávejte ji najevo! Nechte svou víru projevit!¹³

Modlím se, abyste byli pevně připoutáni k Bohu, aby se vám díky tomu Jeho věčné pravdy navždy vryly do srdce. A modlím se o to, abyste po celý život nechávali projevovat svou víru! Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Když se narodí dítě, na dvou místech se mu podváže pupeční šňůra a poté se mezi těmito podvázáními přetne. Ligace (podvázání) je spojka – pevná spojka. Anglické slovo *religion* (neboli náboženství) je latinského původu: *re* znamená „znovu“ či „zpátky k“, a pravděpodobně *ligare*, což znamená „připoutat“ nebo „svázat“. Z toho lze vyrozumět, že náboženství „váže věřící k Bohu“.
2. Exodus 20:3. Dále Pán řekl: „Obrátte se a odvrátte od [model] vašich, a ode všech ohavností vašich.“ (Ezechiel 14:6.)
3. Nauka a smlouvy 6:36.
4. Viz Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Viz Mosiáš 2:41; Nauka a smlouvy 58:30–33; 82:10. Tato zásada platí pro každého, neboť „Bůh [nikomu nestrání]“. (Skutkové 10:34; viz také Moroni 8:12.)
6. Nauka a smlouvy 132:22.
7. Viz Leviticus 15:13.
8. 2. Timoteovi 3:7.
9. 1. Nefi 19:23.
10. Izaiáš 5:20.
11. Písma učí: „Pojďte k Pánu, ke Svatému. Pamatujte, že stezky jeho jsou spravedlivé. Vizte, cesta pro člověka je úzká, ale leží před ním v přímém směru a strážným brány je Svatý Izraelský; a nezaměstnává tam žádného služebníka; a není žádné jiné cesty kromě té, která vede tou branou; neboť on nemůže být oklamán, neboť Pán Bůh je jméno jeho.“ (2. Nefi 9:41.)
12. Thomas S. Monson, „Courage Counts“, *Ensign*, Nov. 1986, 41. Při jiné příležitosti pronesl president Monson tuto inspirující výzvu: „Chceme-li žít vznešeně, musíme si vypěstovat schopnost čelit nesnázím s odvahou, zklamáním s veselou myslí a vítězstvím s pokorou. ... Jsme synové a dcery žijícího Boha, k Jehož obrazu jsme byli stvořeni. ... Nemůžeme upřímně zastávat toto přesvědčení, aniž bychom pocítovali hluboké nové vnímání síly a moci, a to síly žít v souladu s příkázáními Božími a moci odolávat Satanovým pokušením.“ („Yellow Canaries with Gray on Their Wings“, *Ensign*, July 1973, 43.)
13. „Popírejte v sobě veškerou bezbožnost.“ (Moroni 10:32.) Nebojte se člověka více nežli Boha. (Viz Nauka a smlouvy 3:7; 59:5.)

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Příklad zajisté dal jsem vám“

Tím největším příkladem, který kdy kráčet po zemi, je náš Spasitel, Ježíš Kristus. ... Vyzývá nás, abychom se řídili Jeho dokonalým příkladem.

Když jsem přemítal o své povinnosti dělit se s druhými o evangelium, zamyslel jsem se nad svými blízkými, kteří mi svým láskyplným přesvědčováním pomohli nalézt Bohem určenou cestu, jež mě podporovala v duchovním pokroku. V klíčových okamžicích života mi Otec v nebi vždy požeňnal někým, komu na mě natolik záleželo, aby mi pomohl vést má rozhodnutí žádoucím směrem. Řídili se těmito slovy Spasitele: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.“¹

Když jsem byl malý, můj otec nebyl členem Církve a matka nebyla v Církvi tak aktivní jako dřív. Bydleli jsme v té době ve Washingtonu, D.C., a rodiče mé matky žili ve státě Washington, což je 4 000 kilometrů daleko. Několik měsíců po mých osmých narozeninách nás přes celé Spojené státy přijela navštívit babička Whittleová. Znepokojovalo ji, že jsme ani já, ani můj starší bratr stále nebyli pokřtěni. Nevím, co o tom tehdy řekla mým rodičům, ale vím, že jednou dopoledne vzala mě i mého bratra do parku a podělila se s námi o své pocity ohledně toho, jak je důležité být pokřtěn a pravidelně

chodit na církevní shromáždění. Nedokáži si přesně vybavit, co nám řekla, ale její slova se dotkla čehosi v mém srdci a já i bratr jsme se brzy nato dali pokřtít.

Babička nás i nadále podporovala. Vzpomínám si, že kdykoli jsem já nebo bratr měl mít na shromáždění proslov, zatelefonovali jsme jí a požádali ji, aby nám poradila, co máme říkat. Během několika dnů jsme měli v poště rukou psaný proslov. Za nějaký čas místo proslovů začala posílat jen osnovu, což z naší strany vyžadovalo více úsilí.

Během rozhovorů s tatínkem, kdy se mu snažila pomoci pochopit, jak je důležité, aby nás vozil na církevní shromáždění, prokazovala vždy tu pravou míru odvahy a úcty. Všeomňnými vhodnými způsoby se nám snažila pomáhat pocítovat v životě potřebu evangelia.

A co je nejdůležitější, věděli jsme, že nás má babička ráda a že má ráda evangelium. Byla nám skvělým příkladem! Jsem velmi vděčný za to, že se se mnou dělila o své svědectví, když jsem byl ještě malé dítě. Její vliv změnil směr mého života pro věčné dobro.

Později, když se blížila doba, kdy jsem měl promovat na univerzitě, jsem se zamiloval do krásné mladé ženy, která se jmenovala Jeanene Watkinsová. Domníval jsem se, že i ona ke mně začíná chovat nějaké hlubší city. Jednoho večera, když jsme spolu hovořili o budoucnosti, mi nenápadně mezi řečí sdělila něco, co mi navždy změnilo život. Řekla: „Až se vdám, bude to za věrného navráťivšího se misionáře a bude to v chrámu.“

Do té doby jsem o misii moc nepřemýšlel. Toho večera se však má motivace k tomu, abych zvážil službu na misii, dramaticky změnila. Šel jsem domů a nedokázal jsem myslet na nic jiného. Celou noc jsem nezamhouřil oka. Druhý den jsem se vůbec nedokázal soustředit na studium. Po mnohých modlitbách jsem se rozhodl, že navštívím svého biskupa a podám si přihlášku na misii.

Jeanene mě nikdy nežádala o to, abych *kvůli ní* sloužil na misii. Milovala mě dost na to, aby se se mnou podělila o své přesvědčení, a pak mi dala příležitost, abych se sám rozhodl, jakým směrem se v životě vydám. Oba jsme sloužili na misii a později jsme byli zpečetěni v chrámu. Jeaneneina odvaha a její oddanost víře měly na náš společný život rozhodující vliv. Jsem si jistý, že bychom nedosáhli takového štěstí, jaké nyní prožíváme, kdyby nebylo její silné víry v zásadu, že na prvním místě je potřeba sloužit Pánu. Jeanene je skvělým příkladem spravedlivého člověka!

Jak babička Whittleová, tak Jeanene mě měly natolik rády, aby se se mnou podělily o své přesvědčení, že obřady evangelia a služba Otci v nebi mi budou v životě požehnáním. Ani jedna z nich mě k ničemu nenutila ani nedělala nic, co by způsobilo, že bych měl ze sebe špatný pocit. Prostě mě měly rády a měly rády Otce v nebi. Obě si

byly vědomy toho, že On dokáže můj život zušlechtit víc, než bych to kdy dokázal já jen vlastními silami. Obě mi odvážně a láskyplně pomohly najít cestu k většímu štěstí.

Jak se může takovým významným vlivem stát každý z nás? Musíme udělat všechno pro to, abychom měli upřímně rádi ty, kterým chceme spravedlivě pomáhat, aby si mohli začít vytvářet důvěru v lásku Boží. První překážkou, kterou musí mnozí lidé po celém světě překonat předtím, než přijmou evangelium, je rozvinout víru v Otce v nebi, jehož láska k nim je dokonalá. Takovou víru je snazší rozvinout tehdy, pokud mají přátele nebo rodinu, kteří jim prokazují podobnou lásku.

Pomůžete-li jim pocítit důvěru ve vaši lásku, může jim to pomoci rozvinout víru v lásku Boží. Jejich život bude poté požehnan tím, že se s nimi během laskavého a ohleduplného rozhovoru podělíte o ponaučení, kterých se vám dostalo, o zkušenosti, které jste získali, a o zásady, které jste následovali, abyste našli řešení svých problémů. Ukažte jim, že se upřímně zajímáte o jejich blaho; pak se s nimi podělte o své svědectví o evangeliu Ježíše Krista.

Můžete jim pomoci způsoby, které jsou založeny na zásadách a naukách. Povzbuzujte ty, které máte rádi, aby se snažili porozumět tomu, co od nich Pán očekává. Jedním ze způsobů, jak

to udělat, je položit jim otázky, které je přimějí k zamyšlení, a pak jim poskytnout dostatek času – ať již hodiny, dny, měsíce, či ještě déle – k tomu, aby přemítali a usilovali o to, aby získali odpovědi sami pro sebe. Možná bude potřeba, abyste jim pomohli naučit se modlit a dokázat rozpoznat odpovědi na modlitby. Pomozte jim zjistit, že životně důležitým zdrojem schopnosti přijímat a rozpoznávat odpovědi jsou písmo. Tak jim pomůžete připravit se na příležitosti a zkoušky, které je teprve čekají.

Božím záměrem je „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“.² To má zásadní význam pro vše, co děláme. Někdy se natolik ponoříme do věcí, které nás přitahují, nebo se necháme natolik pohltit všedními zodpovědnostmi, že Boží záměry ztratíme ze zřetel. Když se v životě zaměříte na ty základní a nejdůležitější zásady, porozumíte tomu, co máte dělat, a budete schopni přinášet Pánu více ovoce a sobě více štěstí.

Pokud se v životě zaměříte na základní zásady plánu spasení, budete schopni se soustředěněji dělit o to, co víte, protože budete rozumět věčnému významu obřadů evangelia. O to, co víte, se budete dělit takovým způsobem, který bude vaše přátele povzbuzovat k tomu, aby toužili být duchovně posíleni. Pomůžete svým blízkým zavázat se k tomu, že budou

poslušni všech příkázání Ježíše Krista, a vzít na sebe Jeho jméno.

Pamatujte na to, že obrácení jednotlivců je jen část tohoto díla. Vždy se snažte posilovat rodiny. Učte s myslí upřenou na to, jak je důležité, aby rodiny byly zpečetěny v chrámu. U některých rodin to může trvat roky. Tak tomu bylo u mých rodičů. Můj otec byl pokřtěn mnoho let po mně a později byla naše rodina zpečetěna v chrámu. Otec sloužil v chrámu jako pečetící a matka tam sloužila s ním. Když máte na paměti pečetící obřady chrámu, budete se podílet na budování království Božího na zemi.

Pamatujte, projevování lásky je mocným základem pro to, abyste měli vliv na ty, kterým toužíte pomoci. Vliv

Sydney, Austrálie

babičky Whittleové a mé manželky Jeanene by byl zanedbatelný, kdybych si nejprve nebyl jistý, že mě mají rády a že pro mě v životě chtějí jen to nejlepší.

Kromě toho, že je budete mít rádi, jim také důvěřujte. V některých případech možná není snadné důvěřovat, ale přesto tak číňte. Děti Otce v nebi jsou schopné dělat úžasné věci, pokud pocítují něčí důvěru. Každé dítě Boží, které pobývá ve smrtelnosti, se rozhodlo pro Spasitelův plán. Věřte, že pokud k tomu dostanou příležitost, udělají to znovu.

Dělte se o zásady, které pomohou těm, jež máte rádi, tlačit se kupředu po cestě vedoucí k věčnému životu. Pamatujte na to, že všichni rosteme řádku za řádkou. I vy jste při svém poznávání evangelia postupovali stejně. O evangelium se dělte *co nejjednodušším způsobem*.

Mocným nástrojem je vaše osobní svědectví o Usmíření Ježíše Krista. Dalšími zdroji jsou modlitba, Kniha Mormonova a ostatní písmo a vaše věrnost obřadům kněžství. To vše vám umožní získat vedení Ducha, které je klíčovým prvkem, na něž se musíte spoléhat.

Abyste působili efektivně a činili tak, jak činil Kristus,³ soustřeďte se na tuto základní zásadu evangelia: *Usmíření Ježíše Krista nám umožňuje, abychom se ve větší míře stali*

takovými, jako je náš Otec v nebi, díky čemuž budeme moci žít na věky se svou rodinou.

Neexistuje žádná jiná nauka, která by byla pro naše dílo důležitější než Usmíření Ježíše Krista. Při každé vhodné příležitosti vydávejte svědectví o Spasiteli a o moci Jeho Usmíření. Používejte písma, která učí o Něm samotném i o tom, proč je v životě každého člověka dokonalým vzorem.⁴ Je potřeba, abyste pilně studovali. Nebudte zaujati triviálními záležitostmi natolik, abyste opomíjeli osvojovat si nauku a učení Pána. S pevným osobním naukovým základem můžete být mocným zdrojem ke sdílení životně důležitých pravd s těmi, kteří je zoufale potřebují.

Otci v nebi nejlépe sloužíme tak, že máme na druhé spravedlivý vliv a sloužíme jim.⁵ Tím největším příkladem, který kdy kráčel po zemi, je náš Spasitel, Ježíš Kristus. Během svého působení ve smrtelnosti stále učil druhé, sloužil jim a miloval je. Sedával s jednotlivci, které ostatní odsuzovali jako někoho, kdo nebyl hoden být v Jeho společnosti. Každého z nich měl rád. Všiml si jejich potřeb a učil je svému evangelium. Vyzývá nás, abychom se řídili Jeho dokonalým příkladem.

Vím, že Jeho evangelium je v tomto životě cestou k pokoji a ke štěstí. Kéž pamatujeme na to, abychom činili tak, jak činil On, a dělili se o svou lásku, důvěru a znalost pravdy s druhými, kteří dosud nepřijali zářivé světlo evangelia. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jan 13:15.
2. Mojžíš 1:39.
3. Viz Jan 13:15.
4. Viz například Lukáš 22:39–46; Jan 8:3–11; Filipenským 4:13; Jakub 5:15–16; 1. Janova 1:7; 2. Nefi 1:15; 2; 25:17–30; 31; Jákob 4; Alma 7; 42; 3. Nefi 11–30; Moroni 10:32–33; Nauka a smlouvy 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Mojžíš 5:6–12.
5. Viz Matouš 22:35–40; Mosiáš 2:17.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Milujete-li mne, příkázání má zachovávejte

Používat svobodu jednání k tomu, že budeme poslušni, znamená rozhodovat se pro to, co je správné, a nechat důsledky plynout.

Bratři a sestry, ze všech ponaučení, která získáváme ze Spasitelova života, není žádné jasnější a mocnější než ponaučení týkající se poslušnosti.

Spasitelův příklad

V předsmrtné Radě v nebi se Lucifer vzbouřil proti plánu Nebeského Otce. Ti, kteří následovali Lucifera, zastavili svůj věčný pokrok – dávejte si pozor na to, koho následujete!

Pak Ježíš vyjádřil svůj závazek, že bude poslušen, těmito slovy: „Otče, staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“¹ Po celou dobu svého působení „[trpěl] pokušení, ale nedbal jich“.² Vskutku „z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství“.³

Spasitel skrze poslušnost vykonal Usmíření za naše hříchy, čímž nám umožnil být vzkříšeni a připravil pro nás cestu k návratu k našemu Nebeskému Otci, který věděl, že se budeme dopouštět chyb, až se ve smrtelnosti

budeme učit být poslušni. Když jsme Ho poslušni, přijímáme Jeho oběť, neboť věříme, že prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista může být spaseno veškeré lidstvo skrze poslušnost zákonů, obřadů a příkázání daných v evangelium.⁴

Ježíš nás učil poslušnosti prostými a snadno pochopitelnými slovy: „Milujete-li mne, příkázání [má zachovávejte]“⁵ a „Podí, následuj mne“⁶.

Když se necháme pokřtít, bereme „na sebe ... jméno Kristovo“ a vstupujeme „do smlouvy s Bohem, že [budeme] poslušni do konce života svého“.⁷ Každou neděli obnovujeme tuto smlouvu křtu tím, že přijímáme svátost a dosvědčujeme, že jsme ochotni dodržovat příkázání. Usilujeme o odpuštění jakýchkoli myšlenek, pocitů nebo skutků, které nejsou v souladu s vůlí Nebeského Otce. Když činíme pokání tím, že se odvracíme od neposlušnosti a začínáme být znovu poslušni, projevujeme Mu tím svou lásku.

Druhy poslušnosti

Žijeme-li podle evangelia, rozumíme poslušnosti stále lépe a lépe. Občas můžeme být pokoušeni praktikovat to, co nazývám „poslušností přirozeného člověka“, kdy neposlušně odmítáme Boží zákon ve prospěch vlastní moudrosti, tužeb, či dokonce

popularity. Protože takto často jedná mnoho lidí, snižuje tato převrácená poslušnost vliv Božích měřítek v naší kultuře i v našich zákonech.

Členové občas možná praktikují „selektivní poslušnost“, kdy prohlašují, že milují Boha a ctí Ho, zatímco si pečlivě vybírají, která Jeho přikázání

a učení – a učení a rady Jeho proroků – budou plně následovat.

Někteří jsou poslušni selektivně proto, že nerozumějí všem důvodům, proč máme určité přikázání dodržovat, stejně jako děti ne vždy rozumějí důvodům, proč mají dodržovat rady a pravidla svých rodičů. Vždy ale známe důvod toho, proč následujeme proroky, neboť toto je Církev Ježíše Krista, a právě Spasitel vede své proroky ve všech dispensacích.

Tak jak se naše chápání poslušnosti prohlubuje, uvědomujeme si zcela zásadní roli svobody jednání. Když byl Ježíš v zahradě getsemanské, modlil se třikrát ke svému Otci v nebi: „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“⁸ Bůh nepotlačil Spasitelovu svobodu jednání, ale milosrdně seslal anděla, který Jeho milovaného Syna posílil.

Další zkoušku Spasitel podstoupil na Golgotě, kde mohl povolát celé zástupy andělů, aby Ho sňali z kříže; On se však rozhodl poslušně vytrvat do konce a přinést smírnou oběť, i když to znamenalo veliké utrpení, a dokonce smrt.

Poslušnost, která je duchovně vyzrálá, je ten druh poslušnosti, kterou projevoval Spasitel. Je motivována opravdovou láskou k Nebeskému Otci a k Jeho Synu. Když jsme ochotně poslušni, tak jako byl Spasitel, vážíme si těchto slov Nebeského Otce: „Tentokrát jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“⁹ A těšíme se, že až vstoupíme do přítomnosti našeho Nebeského Otce, uslyšíme: „To dobře, služebníče dobrý a věrný, ... vejdiž v radost pána svého.“¹⁰

Používat svobodu jednání k tomu, že budeme poslušni, znamená rozhodovat se pro to, co je správné, a nechat důsledky plynout.¹¹ Vyžaduje to sebeovládání a přináší nám

to, a skrze náš příklad i lidem kolem nás, sebedůvěru, věčné štěstí a pocity naplnění; a vždy to také zahrnuje hluboký osobní závazek podporovat vedoucí kněžství a řídit se jejich učením a radami.

Důsledky

Když se rozhodujeme, zda budeme poslušni, je vždy užitečné pamatovat na důsledky našich rozhodnutí. Rozuměli Lucifer a jeho následovníci důsledkům toho, když se rozhodnou zavrhnout plán Nebeského Otce? Pokud ano, proč tak strašné rozhodnutí učinili? Mohli bychom si položit podobnou otázku: proč se kdokoli z nás rozhoduje, že bude neposlušný, když známe věčné důsledky hříchu? Odpověď je uvedena v písmech: důvodem toho, proč se Kain a některé děti Adama a Evy rozhodli nebýt poslušni, je to, že „milovali Satana více nežli Boha“.¹²

Naše láska ke Spasiteli je klíčem k tomu, abychom byli poslušni tak, jako Spasitel. Zatímco se snažíme být

v současném světě poslušni, prohlašujeme, že máme rádi všechny děti Nebeského Otce a že je respektujeme. Je ale nemožné, abychom kvůli této lásce k druhým upravovali Boží přikázání, jež byla dána pro naše dobro! Například přikázání „nezabiješ ani nebudeš činit nic tomu podobného“¹³ se zakládá na duchovním zákoně, který chrání všechny Boží děti, dokonce i ty nenarozené. Z dlouhodobé zkušenosti je zřejmé, že když tento zákon ignorujeme, výsledkem je nesmírný zármutek. Přesto se mnozí domnívají, že je přijatelné ukončit život nenarozeného dítěte z důvodů osobního rozhodnutí nebo pohodlí.

Snaha neposlušnost rozumově zdůvodňovat nemění duchovní zákon ani jeho důsledky, nýbrž vede ke zmatku, k nestabilitě, k bloudění po podivných cestách, ke ztracenosti a k zármutku. Jako Kristovi učedníci máme posvátnou zodpovědnost zastávat Jeho zákony, přikázání a smlouvy, které na sebe bereme.

V prosinci roku 1831 bylo několik bratří povoláno pomoci zmírnit nepřátelské pocity, které měli druzí vůči Církvi. Pán jim skrze Proroka Josepha Smitha dal neobvyklé, ba překvapivé pokyny:

„Zahanbte nepřátele své; volejte k nim, aby se s vámi střetli veřejně i v soukromí. ...

Pročež, necht' předloží své silné důvody proti Pánu.

... Není žádná zbraň, která je zhotovena proti vám, která uspěje;

A jestliže nějaký člověk pozdvihne hlas svůj proti vám, bude poražen v mém vlastním příhodném čase.

Pročež, zachovávejte přikázání má; jsou pravdivá a věrná.“¹⁴

Ponaučení z písem

Písmo jsou plná příkladů proroků, kteří získali ponaučení týkající se poslušnosti díky osobní zkušenosti.

Joseph Smith poznal důsledky toho, když ustoupil tlaku svého dobrodince, přítele a zapisovatele

Martina Harrise. V reakci na Martinovo naléhání požádal Joseph Pána o svolení půjčit prvních 116 stran rukopisu Knihy Mormonovy Martinovi, aby je mohl ukázat své rodině, ale Pán Josephovi řekl, aby to odmítl. Martin naléhal na Josepha, aby se Pána zeptal znovu. Po třetím Josephově dotazu Pán svolil, že si rukopis může prohlédnout pět konkrétních lidí. „Martin se nanejvýš posvátnou smlouvou zavázal, že tuto dohodu dodrží. Když ale dorazil domů a začali na něj tlačit ostatní, zapomněl na svou posvátnou přísahu a dovolil i jiným, aby si rukopis prohlédli, kvůli čemuž se mu pak lstí dostal z rukou“¹⁵ a ztratil se. V důsledku toho Pán Josepha pokáral a bylo mu odepřeno svolení pokračovat v překládání Knihy Mormonovy. Joseph trpěl a činil pokání ze svého přestupku – že ustoupil tlaku druhých. Po určité době mu ale bylo umožněno v překladatelské práci znovu pokračovat. Joseph získal cenné ponaučení

týkající se poslušnosti, z něhož čerpal po zbytek života.

Dalším příkladem je prorok Mojžíš. Když si Mojžíš poslušně vzal etiopskou manželku, Miriam a Aron proti tomu protestovali. Pán je však takto pokáral: „Ústy k ústům mluvím s [Mojžíšem].“¹⁶ Pán použil tento úžasný příklad k tomu, aby poučil členy Církve i v naší dispensaci. V roce 1830 Hiram Page tvrdil, že obdržel zjevení pro Církev. Pán ho napomenul a učil Svaté: „[Budete poslušni] ve věcech, které ... dám [Josephovi], stejně jako Aron,“¹⁷ „neboť on je dostává stejně jako Mojžíš“.¹⁸

Poslušnost přináší požehnání, „a když získáme jakékoli požehnání od Boha, je to skrze poslušnost onoho zákona, na němž je založeno“.¹⁹

Poslušnosti učíme svým příkladem. Tím, jak žijeme, učíme své děti: „[Učte] se moudrosti v mládí svém; ano, [naučte] se v mládí svém zachovávatí přikázání Boží.“²⁰

Díky poslušnosti se stáváme postupně silnějšími a schopnějšími věrně

vytrvat ve zkouškách a prověrkách v budoucnosti. Poslušnost v Getsemanech připravila Spasitele na to, aby byl poslušný a vytrval až do konce na Golgotě.

Milovaní bratři a sestry, tato Almova slova vyjadřují pocity mého srdce:

„A nyní, milovaní bratři moji, řekl jsem vám tyto věci, abych vás probudil k vědomí povinnosti vaší vůči Bohu, abyste před ním mohli kráčet bez úhony. ...

A nyní, chtěl bych, abyste byli pokorní a poddajní a jemní; ... jsouce pilní v zachovávaní přikázání Božích za všech dob.“²¹

Vydávám své zvláštní svědectví o tom, že Spasitel žije. Díky tomu, že On byl poslušný, „se každé koleno skloní a každý jazyk se vyzná ... , že on jest [náš Spasitel]“.²² Kéž Ho milujeme tak hluboce a kéž Mu s vírou důvěřujeme tak úplně, že i my budeme poslušni, budeme dodržovat Jeho přikázání a vrátíme se k Němu, abychom s Ním mohli na věky žít v království našeho Boha. O to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 4:2.
2. Nauka a smlouvy 20:22.
3. Židům 5:8.
4. Viz Články víry 1:3.
5. Jan 14:15.
6. Lukáš 18:22.
7. Mosiáš 5:8.
8. Matouš 26:39; viz také verše 42, 44.
9. Matouš 3:17; viz také 3. Nefi 11:7.
10. Matouš 25:21.
11. Viz „Do What Is Right“, *Hymns*, č. 237.
12. Mojžíš 5:13.
13. Nauka a smlouvy 59:6.
14. Nauka a smlouvy 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, (1922) 65; viz také Nauka a smlouvy 3.
16. Numeri 12:8.
17. Nauka a smlouvy 28:3.
18. Nauka a smlouvy 28:2.
19. Nauka a smlouvy 130:21; viz také verš 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Mosiáš 27:31.

Starší Claudio D. Zivic
Sedmdesátník

Neodbočme na nesprávnou cestu

Modlím se o to, abychom nikdy neztráceli ze zřetele tu správnou cestu, abychom mohli být vždy ve spojení s nebesy.

Jeden malý chlapec cvičil na piano, když vtom ho přes okno uviděl obchodní cestující a zeptal se: „Máš doma maminku?“

Dítě odpovědělo: „No, ... co myslíte?“

Našich pět drahých dětí hraje na piano, a to díky motivaci ze strany mé manželky! Vždycky, když k nám přišel učitel, náš syn Adrián utekl a schoval se, aby nemusel být na hodině. Ale jednou se stalo něco úžasného! Adrián se do hudby zamiloval natolik, že začal cvičit sám od sebe.

Kdybychom při svém obrácení dokázali dojít do tohoto bodu, bylo by to úžasné. Bylo by nádherné mít hluboko v srdci touhu dodržovat příkázání, aniž by nám to kdokoli neustále připomínal, a pevné přesvědčení, že když půjdeme po správné cestě, obdržíme požehnání slíbená v písmech.

Před několika lety jsme s manželkou, dcerou Evelinou a jednou rodinnou přítelkyní navštívili národní park Arches National Park. Jeden z tamních nejznámějších skalních oblouků se jmenuje Delicate Arch. Rozhodli jsme se jít asi dva kilometry do strmého kopce, abychom se k tomuto oblouku dostali.

Vyrazili jsme s velikým nadšením, ale po krátké chvilce si ženy potřebovaly odpočinout. Já jsem se chtěl dostat nahoru, a tak jsem pokračoval sám. Nedával jsem pozor, kudy jsem měl jít, a šel jsem za jedním mužem před sebou, který, jak se zdálo, kráčel vpřed s velkou jistotou. Cesta byla stále

obtížnější a musel jsem skákat z jedné skály na druhou. Když jsem viděl, jak je cesta obtížná, bylo mi jasné, že ženy v naší skupině by to nikdy nezvládly. Najednou jsem uviděl oblouk Delicate Arch, ale ke svému překvapení jsem zjistil, že se na to místo nemohu dostat.

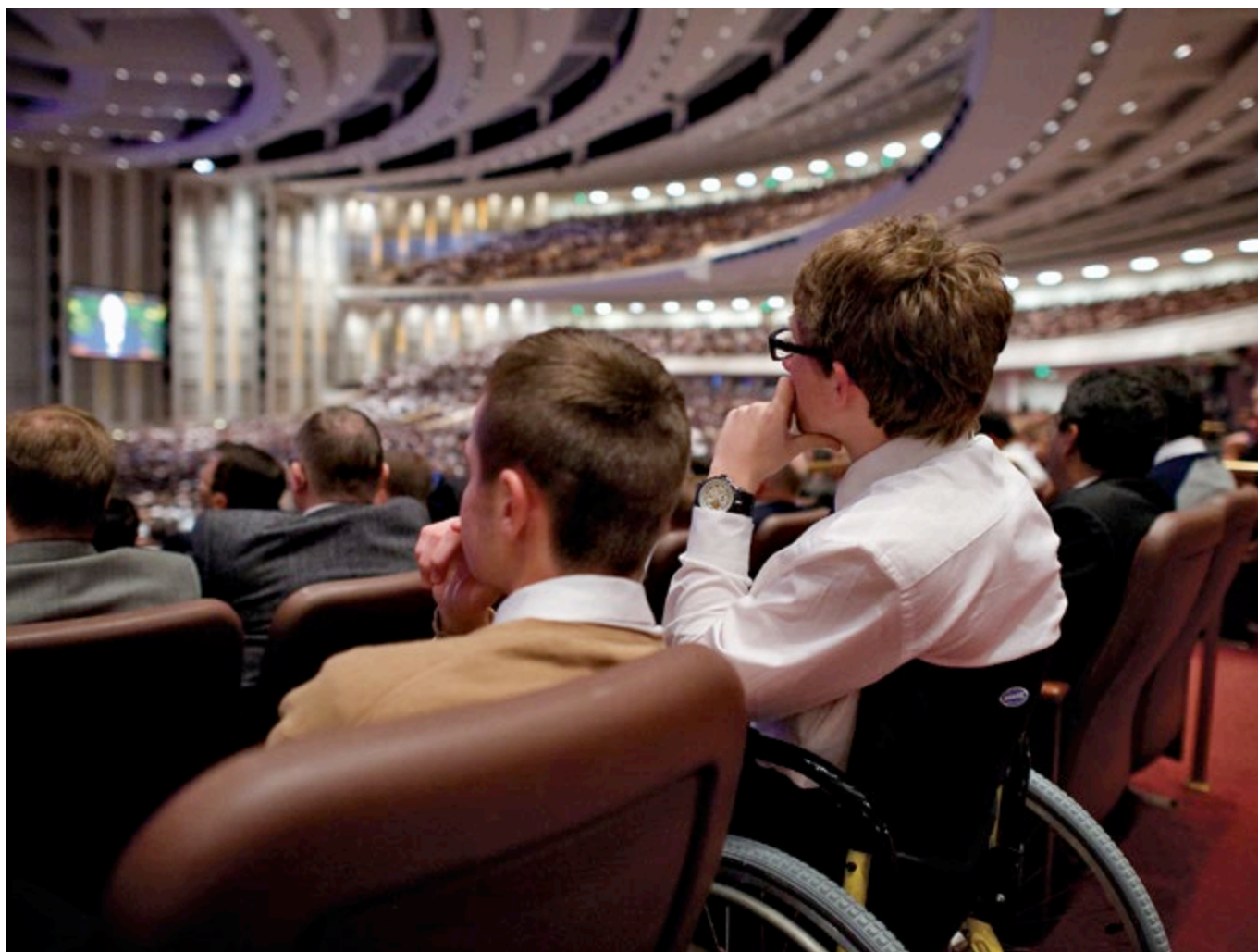
S velikým zklamáním jsem se rozhodl vrátit. Netrpělivě jsem čekal, až se znovu setkáme. Moje první otázka zněla: „Došly jste k tomu oblouku?“ Vesele odpověděly, že došly. Řekly mi, že se řídily cedulemi ukazujícími cestu a s trochou opatrnosti a úsilí dorazily až do cíle.

Já jsem se naneštěstí vydal nesprávným směrem. Toho dne jsem získal veliké ponaučení!

Jak často chybujeme, pokud jde o správný směr cesty, a necháváme se svést světskými trendy? Je nutné, abychom se neustále ptali sami sebe, zda jednáme podle slov Ježíše Krista.

V knize Janově se nachází jedna úžasná zásada:

„Zůstaňte ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“

Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.“ (Jan 15:4–5.)

V tomto přirovnání můžeme vidět, jak nesmírně silný a nadpozemský vztah máme s Ježíšem Kristem a jakou důležitost přikládá Kristus každému z nás. On je kořenem a kmenem, který nám dodává živou vodu, a mízou, která nás vyživuje, abychom mohli přinést hojnost ovoce. Ježíš Kristus nás učil tak, abychom jako ratolesti – neboli jako ti, kteří jsou na Něm závislí – nikdy nepodceňovali význam Jeho učení.

Některé chyby mohou být závažné, a pokud je včas nenapravíme, mohou nás svést ze správné cesty natrvalo.

Pokud budeme činit pokání a necháme se napravit, tyto zážitky nás přimějí k tomu, abychom se pokorili, změnili své chování a znovu se přiblížili k Nebeskému Otci.

Chtěl bych uvést příklad této zásady tím, že zmíním jeden z nejdramatičtějších okamžiků, které zažil Prorok Joseph Smith. Tímto zážitkem nám dal Spasitel drahocenné ponaučení týkající se zásad, na které bychom měli celý život pamatovat. Stalo se to tehdy, když Martin Harris ztratil 116 přeložených stran první části Knihy Mormonovy.

Poté, co Prorok učinil pokání z toho, že se neřídil Boží radou, obdržel zjevení, které se nachází ve 3. oddíle Nauky a smluv. (Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 69–71.) Z toho, co je napsáno ve verších 1 až 10, bych rád vyzdvihl tři zásady, na které máme vždy pamatovat:

1. Díla a záměry Boží nemohou být zmařeny.
2. Nesmíme se bát člověka více než Boha.
3. Je třeba neustále činit pokání.

Ve 13. verši nás Pán učí čtyřem věcem, které nemáme nikdy dělat:

1. Pokládat rady Boží za nic.
2. Porušovat nejposvátnější sliby, které jsme před Bohem učinili.
3. Spoléhat se na vlastní soudy.
4. Vychloubat se vlastní moudrostí.

Modlím se o to, abychom nikdy neztráceli ze zřetele tu správnou cestu, abychom mohli být vždy ve spojení s nebesy a aby nás světské proudy nesmetly z cesty.

Pokud kdokoli z vás dospěje do bodu, kdy Pánovu cestu opustí (v jakémkoli bodě této cesty), pocítí

s velikou lítostí roztrpčení z toho, že pokládal za nic rady Boží, porušil nejposvátnější sliby, které před Bohem učinil, spoléhal se na vlastní soud nebo se vychloubal vlastní moudrostí.

Je-li to váš případ, nabádám vás, abyste činili pokání a vrátili se na správnou cestu.

Jednou zavolal vnuk svému dědečkovi, aby mu popřál k narozeninám. Zeptal se ho, kolik mu vlastně je. Dědeček řekl, že mu je 70 let. Vnuk se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Dědo, a začínal jsi úplně od začátku, od jednoho roku?“

V dětství a dospívání si lidé myslí, že nikdy nezestárnou; pomyšlení na smrt ani nepřipadá v úvahu – smrt je jen pro hodně staré lidi – a tato doba je stále ještě nekonečně daleko. Jak plyne čas, ubíhají měsíce a roky, začínají se objevovat vrásky, energie ubývá, lékaře je třeba navštěvovat stále častěji a tak dále.

A pak přijde den, kdy se každý z nás znovu setká se svým Vykupitelem a Spasitelem, Ježíšem Kristem. Snažně se modlím o to, abychom v onen posvátný a velkolepý den Spasitele rozpoznali díky tomu, že Ho známe, a díky tomu, že jsme se řídili Jeho učením. On nám ukáže stopy na svých rukou a nohou a navzájem se obejmeme a budeme plakat radostí z toho, že jsme kráčeli po Jeho cestě.

Svědčím do všech koutů světa o tom, že Ježíš Kristus žije. Nabádá nás: „Poslouchejte, ó vy národy země, a slyšte slova toho Boha, který vás učinil.“ (NaS 43:23.) Kéž dokážeme přijmout poselství „toho Boha, který [nás] učinil“, a jsme ho poslušni, rozumíme mu a správně ho interpretujeme, abychom nesešli z Jeho cesty, o to se snažně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší W. Craig Zwick
Sedmdesátník

Co si myslíš?

Snažně vás prosím, abyste se s láskyplným ohledem na to, co prožívají druzí, učili pokládat tuto otázku: „Co si myslíš?“

Před jednačtyřiceti lety jsem se vyšplhal za volant kamionu se svou krásnou ženou Jan a synkem Scottym. Převáželi jsme přes několik států těžký náklad stavebního materiálu.

Tehdy nebyly povinné bezpečnostní pásy ani dětské sedačky. Manželka držela našeho drahého synka v náručí. Její slova: „To jsme pěkně vysoko nad zemí“ mě měla varovat před jejími obavami.

Když jsme sjížděli po strmé silnici historicky významným průsmykem Donner Pass, kabina kamionu se náhle a nečekaně naplnila hustým kouřem. Skoro nic jsme neviděli a stěží jsme mohli dýchat.

U těžkého kamionu k prudkému zpomalení jen brzdy nestačí. V zoufalé snaze zastavit jsem použil i motorovou brzdu a podřadil jsem.

Zrovna když jsem zajížděl ke kraji cesty, ale ještě než jsme zcela zastavili, otevřela manželka dveře kabiny a vyskočila s děťátkem v náručí ven. Bezmocně jsem sledoval, jak se skutáleli na zem.

Hned jak jsem zastavil, vrhl jsem se z kabiny plné dýmu ven. Plný adrenalinu jsem k nim běžel zarostlým příkopem u krajnice, abych je sevrhl v náručí. Janiny potlučené paže a lokty krvácely, ale oba se synkem

naštěstí dýchali. Tiskl jsem je k sobě a sledoval, jak se u kraje silnice usazuje prach.

Když se mi tep vrátil k normálu a popadl jsem dech, vyhrkl jsem: „Co sis prosím tě myslela? Víš, jak to bylo nebezpečné? Mohli jste se zabít!“

Podívala se na mě a se slzami stékajícími po tvářích umouněných od sazí řekla něco, co mě zasáhlo u srdce a stále mi zní v uších: „Jen jsem se snažila zachránit našeho syna.“

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že se domnívala, že nám hoří motor a že auto vybuchne a my zemřeme. Já jsem však věděl, že šlo o elektrický zkrat – nebezpečný, ale ne osudný. Podíval jsem se na svou drahou ženu, jak něžně hladí synka po hlavě, a říkal jsem si, jaká žena by udělala něco tak odvážného.

Tato situace mohla být z hlediska citů stejně nebezpečná jako ono skutečné selhání motoru. Jsem vděčný za to, že po delším léčivém mlčení, jemuž jsme se notný čas oddávali, protože jsme si oba mysleli, že to byla chyba toho druhého, jsme nakonec vyjádřili pocity, které stály za naším rozčilením. Sdílené pocity lásky a obav o bezpečí toho druhého zabránily tomu, aby se ona nebezpečná událost stala osudnou pro naše vzácné manželství.

Pavel nás varoval: „Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale [pouze] jestli jaká dobrá k vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.“ (Efezským 4:29.) Z jeho slov zaznívá určitá čistota.

Jak rozumíte slovům „žádná řeč mrzutá“? Všichni pravidelně zažíváme výbušné pocity hněvu – svého i druhých. Býváme svědky projevů nekontrolovaného hněvu na veřejnosti. Vidáme ho jako určitý druh „zkratu“ při sportovních utkáních, na politické scéně, a dokonce i u sebe doma.

Děti někdy hovoří s milovanými rodiči jazykem ostrým jako břitva. Manželé, kteří sdílejí některé z nejbohatších a nejláskyplnějších zážitků v životě, ztrácejí nadhled a vzájemnou trpělivost a zvyšují hlas. Každý z nás, přestože jsme děti smlouvy milujícího Nebeského Otce, někdy zalitoval střemhlavého skoku z výšky samolibého úsudku a vyjádřil se hrubě ještě předtím, než porozuměl situaci z pohledu toho druhého. Všichni jsme

měli příležitost zjistit, jak mohou ničivá slova proměnit nebezpečnou situaci v situaci osudnou.

V nedávném dopise Prvního předsednictva se jasně píše: „Evan-gelium Ježíše Krista nás učí tomu, že máme mít rádi všechny lidi a máme se k nim chovat laskavě a slušně – a to i v případech, kdy máme odlišné názory.“ (Dopis Prvního předsednictva, 10. ledna 2014.) Je to opravdu mistrovská připomínka toho, že se můžeme a máme neustále zapojovat do slušného dialogu, zvláště když se na svět díváme z různých perspektiv.

Pisatel Přísloví před dávnou dobou prohlásil: „Odpověď měkká odvrací hněv, ale řeč zpurná vzbuzuje prchlivost.“ (Přísloví 15:1.) „Odpověď měkká“ spočívá v promyšlené reakci – v umírněných slovech pokorného srdce. Neznamená to, že nikdy nemluvíme upřímně nebo že zrazujeme naukové pravdy. I slova s přímočarým poselstvím mohou být pronesena s jemným duchem.

Kniha Mormonova obsahuje pozoruhodný příklad povzbudivých slov pronesených také v souvislosti s manželskou rozmíškou. Synové Sarie a Lehiho byli vysláni zpět do Jeruzaléma, aby přinesli mosazné desky, ale nevraceli se. Saria se domnívala, že se ocitli v nebezpečí. Byla naplněna hněvem a potřebovala najít viníka.

Poslechněte si, jak tento příběh viděl její syn Nefi: „Neboť [matka] se domnívala, že jsme zahynuli v pustině; a také se zpěchovala mému otci říkajíc, že je vizionářský muž; řkouc: Viz, ty jsi nás vyvedl ze země našeho dědictví a mých synů již není a my zahyneme v pustině.“ (1. Nefi 5:2.)

Co si tak Saria asi myslela? Byla naplněna strachem o své svárivé syny, kteří se vraceli na místo, kde byl její muž dříve ohrožen na životě. Vyměnila svůj krásný domov a přátele za stan v odlehle pustině, zatímco byla stále v letech, kdy mohla mít děti. Když Sarii strach zahnal do úzkých, bylo to, jako by se hrdinně, i když

nerozumně, vrhla z výšky řítícího se kamionu ve snaze ochránit svou rodinu. Přednesla svému manželovi oprávněné obavy řečí hněvu, pochyb a obviňování – řečí, kterou, jak se zdá, celá lidská rasa ovládá překvapivě zdatně.

Prorok Lehi naslouchal strachu, který byl základem hněvu jeho ženy. Pak jí umírněně odpověděl řečí soucitu. Nejprve po pravdě přiznal, jak se věci jevíly z její perspektivy: „A ... můj otec k ní promluvil řka: Víím, že jsem vizionářský muž; ... ale [kdybych] zůstal ... v Jeruzalémě, zahynuli bychom] se svými bratřími.“ (1. Nefi 5:4.)

Pak promluvil o jejím strachu o blaho synů tak, jak mu bezpochyby svědčil Duch Svatý:

„Ale viz, obdržel jsem zemi zaslíbení a z toho všeho se raduji; ano, a já víím, že Pán vysvobodí mé syny z rukou Labanových a přivede je zpět k nám dolů do pustiny. ...

A těmito slovy můj otec ... utěšoval mou matku ... ohledně nás.“ (1. Nefi 5:5–6.)

V dnešní době je velmi potřeba, aby muži i ženy pěstovali vzájemnou úctu napříč rozdílným přesvědčením a chováním a napříč hlubokými propastmi protichůdných postojů.

Není možné, abychom znali vše, co nám vstupuje do mysli a do srdce, či dokonce abychom plně porozuměli kontextu zkoušek a rozhodnutí, jimž všichni čelíme.

Co by se však stalo s řečí mrzutou, o níž mluvil Pavel, kdyby naše vlastní stanovisko zahrnovalo vcítění se do toho, co zažívá ten druhý? I když jsem si plně vědom omezení plynoucích z mých nedokonalostí a neobroušených hran, snažně vás prosím, abyste se s láskyplným ohledem na to, co prožívají druzí, učili pokládat tuto otázku: „Co si myslíš?“

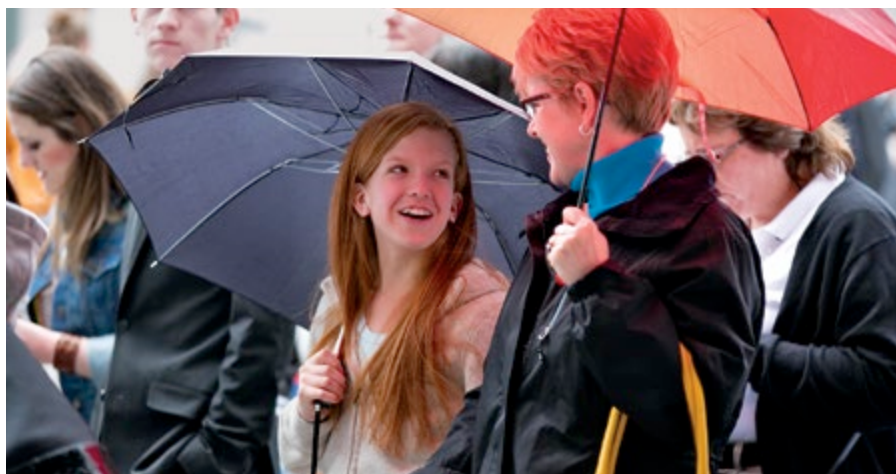
Pamatujete, jak Pán překvapil Samuela a Saula, když vybral za krále

Izraele mladičkého pastýře Davida z Betléma? Prorok Páně vysvětlil: „Neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“ (1. Samuelova 16:7.)

Když se kabina našeho kamionu naplnila kouřem, moje žena udělala to nejdůležitější, co jí napadlo, aby ochránila syna. I já jsem jednal jako ochránce, když jsem zpochybnil její rozhodnutí. Překvapivě bylo úplně jedno, kdo měl víc pravdu. Důležité bylo to, že jsme se vzájemně vyslechli a pochopili pohled toho druhého.

Ochota podívat se na věc očima toho druhého promění „řeč mrzutou“ v „milost“. Apoštol Pavel toto chápal a v určité míře to může zažívat i každý z nás. Možná to nezmění ani nevyřeší daný problém, ale důležitější je pravděpodobnost, zda tato milost dokáže změnit nás.

Vydávám pokorné svědectví, že můžeme „[dávati] milost“ skrze řeč soucitu, když vytříbený dar Ducha Svatého prodchne naše srdce pochoopením pro pocity a situaci druhých. Umožňuje nám proměnit nebezpečné situace ve svatá místa. Svědčím o milujícím Spasiteli, který „hledí k [našemu] srdci“ a zajímá se o to, co si myslíme. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kořeny a ratolesti

Urychlování práce na rodinné historii a chrámové práce v dnešní době je nezbytné pro spasení a oslavení rodin.

Kontroverzní spisovatel William Saroyan řekl krátce předtím, než v roce 1981 zemřel na rakovinu, novinářům: „Každý musí zemřít, ale já jsem vždy věřil tomu, že v mém případě dojde k výjimce. Co teď?“¹

Ona slova „co teď“ tváří v tvář smrti v tomto životě a „co teď“ při zamýšlení se nad životem po smrti jsou jádrem otázek, které si každý v duchu klademe a na něž tak krásně odpovídá znovuzřízené evangelium Ježíše Krista prostřednictvím plánu štěstí našeho Otce.

V tomto životě se smějeme, pracujeme, hrajeme si, žijeme a pak umíráme. Job se výstižně ptá: „Když umře člověk, zdalíž zase ožije?“² Odpovědí je rezolutní ano – díky Spasitelově smírné oběti. Výňatky z Jobovy pestré předmluvy k této otázce znějí zajímavě: „Člověk narozený z ženy jest krátkého věku. ... Jako květ vychází a podřít bývá. ... O stromu zajisté jest naděje, by i podřít byl, že se zase zotaví, a [ratolest] jeho nevyhyne, ... zase se pučí, a zahustí jako keř.“³

Plán našeho Otce se týká rodin. Jedny z nejpůsobivějších veršů v písmech používají jako přirovnání koncept stromu s kořeny a ratolestmi.

V závěrečné kapitole Starého zákona používá toto přirovnání názorně Malachiáš, když popisuje Druhý příchod Spasitele. Když mluví o pyšných

a zlovolných, uvádí, že budou spáleni jako strniště a že „jim [nezůstane] ani kořene ani ratolesti“.⁴ Malachiáš uzavírá tuto kapitolu tímto Pánovým uklidňujícím zaslíbením:

„Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný,

Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.“⁵

Na počátku Znovuzřízení znovu zdůraznil toto poselství Moroni ve svých prvotních pokynech mladému Josephu Smithovi v roce 1823.⁶

Křesťané i Židé po celém světě přijímají starozákonní záznam o Eliášovi.⁷ Byl to poslední prorok před příchodem doby Ježíše Krista, který držel pečetící moc Melchisedechova kněžství.⁸

Eliáš znovuzřizuje klíče

K návratu Eliáše došlo 3. dubna 1836 v chrámu Kirtland. Eliáš prohlásil, že naplňuje Malachiášovo zaslíbení. Předal kněžské klíče pro pečetění rodin v této dispensaci.⁹ Eliášovo poslání se naplňuje tím, co někdy nazýváme duchem Eliášovým, který, jak učil starší Russell M. Nelson, je „projevem Ducha Svatého vydávajícího svědectví o božské podstatě rodiny“.¹⁰

Spasitel zdůrazňoval nezbytnost křtu. Učil: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjíti do království Božího.“¹¹ Sám Spasitel byl pokřtěn, aby nám dal příklad. Co ale zesnulí, kteří pokřtěni nebyli?

Nauka o chrámové práci a práci na rodinné historii

11. října 1840 v Nauvo o napsala Vilate Kimballová dopis svému manželovi, staršímu Heberu C. Kimballovi, který s dalšími členy Dvanácti sloužil na misi ve Velké Británii. Pár dní předtím se konala říjnová generální konference.

Citují částí Vilatina osobního dopisu: „Měli jsme tu největší a nejzajímavější konferenci od doby, kdy byla Církev zorganizována. ... President [Joseph] Smith promluvil o novém a vznešeném tématu. ... Totiž o křtu za mrtvé. Pavel o tom mluví v první Korintským, v 15. kapitole, ve 29. verši. Joseph obdržel ucelenější vysvětlení této nauky skrze zjevení. Říká, že výsadou [členů] této Círky je dát se pokřtít za své příbuzné, kteří zemřeli předtím, než přišlo toto evangelium.

... Tímto jednáme jako jejich zástupci a dáváme jim výsadu vyjít v prvním vzkříšení. Říká, že jim je kázáno evangelium ve vězení.“

Vilate dodala: „Chtěla bych se dát pokřtít za maminku. ... Není to snad vznešená nauka?“¹²

Tato zcela zásadní nauka o sjednocování rodin přišla řádku za řádkou a předpis za předpisem. V jádru tohoto stmelování věčných rodin, propojování kořenů s ratolestmi, jsou zástupné obřady.

Nauka o rodině ve vztahu k práci na rodinné historii a chrámové práci je zcela zřejmá. Pán se ve svých prvotních zjevených pokynech zmiňoval o „křtu za mrtvé *vaše*“.¹³ Vůči svým předkům máme závazek, který vyplývá z nauky. Je to z toho důvodu, že celestiální uspořádání nebe je založeno na rodinách.¹⁴ První předsednictvo povzbuzuje členy, zvláště mládež a mladé svobodně dospělé, aby kladli důraz na práci na rodinné historii a na obřady za jména členů vlastní rodiny nebo za jména předků členů svého sboru a kůlu.¹⁵ Je zapotřebí, abychom propojili své kořeny i ratolesti. Představa, že jsme spojeni ve věčné říši, je vskutku vznešená.

Chrámy

Wilford Woodruff uvedl, že Prorok Joseph Smith žil natolik dlouho, aby položil základy chrámové práce. Než se Joseph Smith setkal se členy Kvora Dvanácti naposledy, udělil jim obdarování.¹⁶

Po Prorokově mučednické smrti Svatí dokončili chrám Nauvoo, a díky pečticí moci byly před exodem na Západ do Skalisticích hor požehnány tisíce věrných členů. O třicet let později, při dokončení chrámu St. George, mluvil president Brigham Young o věčném významu toho, že spásné

obřady jsou konečně dostupné žijícím i zemřelým.¹⁷

Toto jednoduše vyjádřil president Wilford Woodruff: „Stěží existuje zásada, kterou Pán zjevil a ze které se raduji více než z vykoupení našich mrtvých; že v jitra prvního vzkříšení a v celestiálním království budou s námi v rodinném uspořádání náš otec, matka, manželka i děti. Toto jsou velkolepé zásady. Stojí za každou obět.“¹⁸

Žijeme v úžasné době. Toto je poslední dispensace a my můžeme vnímat urychlování práce na spasení v každé oblasti, která zahrnuje spásné obřady.¹⁹ Abychom mohli tyto spásné obřady zajistit, máme nyní chrámy téměř po celém světě. Navštěvování chrámu kvůli tomu, abychom v životě pociťovali duchovní obnovu, pokoj, bezpečí a vedení, je rovněž velkým požehnáním.²⁰

President Thomas S. Monson zasvětil necelý rok po svém povolání apoštolem Genealogickou knihovnu chrámu Los Angeles. Mluvil o zesnulých předcích, „kteří čekají [na] den, kdy se vy a já pustíme do bádání, které je nutné k tomu, aby se pro ně připravila cesta, ... [a] kdy také půjdeme do domu Božího a vykonáme práci, ... kterou oni ... vykonat nemohou“.²¹

Když tehdy starší Monson pronesl 20. června 1964 tento zasvěcovací

proslov, bylo v provozu pouhých 12 chrámů. Za dobu, co president Monson slouží v předsedajících radách Církve, bylo zasvěceno 130 ze 142 chrámů, které jsou v provozu. Když vidíme, jak se v dnešní době urychluje práce na spasení, není to nic jiného než zázrak. Byla oznámena stavba dalších dvaceti osmi chrámů, které jsou v různé fázi výstavby. Osmdesát pět procent členů Církve nyní žije ve vzdálenosti menší než 320 kilometrů od chrámu.

Technologie využívané při práci na rodinné historii

Výrazně se zdokonalily rovněž technologie využívané při práci na rodinné historii. President Howard W. Hunter v březnu 1994 prohlásil: „Začali jsme používat informační technologie, abychom urychlili tuto posvátnou práci, v níž vykonáváme obřady za zesulé. Úloha technologií ... je urychlována samotným Pánem. ... Stojíme ale jen na prahu toho, co s těmito nástroji dokážeme.“²²

Za 19 let od tohoto prorockého prohlášení je zrychlení v používání technologií téměř neuvěřitelné. Jedna 36letá matka malých dětí mi nedávno řekla: „Jen si to představte – posunuli jsme se od mikrofilmových čteček ve specializovaných střediscích rodinné historie k tomu, že sedím s počítačem u kuchyňského stolu a pracuji na

rodinné historii poté, co děti konečně usnuly.“ Bratři a sestry, střediska rodinné historie jsou nyní u nás doma.

Chrámová práce a práce na rodinné historii se netýkají jen nás. Pomyslete na ty, kteří na druhé straně závoje čekají na spásné obřady, které je vysvobodí ze zajetí ve vězení duchů. *Vězení* je definováno jako „stav omezení nebo zajetí“.²³ Ti, kteří jsou v zajetí, si možná kladou otázku Williama Saroyana: „Co teď?“

Jedna věrná sestra se podělila o jeden mimořádný duchovní zážitek, který měla v chrámu Salt Lake. Když byla v místnosti pro konfirmace, po jednom provedeném obřadu konfirmace slyšela slova: „A vězeň půjde svobodný!“ Měla silný naléhavý pocit ohledně těch, kteří čekali na to, až se za ně vykonají křty a konfirmace. Když se vrátila domů, hledala v písmech onen výraz, který zaslechla. Našla tato slova Josepha Smitha ve 128. oddíle Nauky a smluv: „Nechť se srdce vaše raduje, a je nesmírně radostné. Nechť země propukne v zpěv. Nechť mrtví pronášejí chorály věčné chvály Králi Immanuelovi, jenž ustanovil, dříve než byl svět, to, co nám umožní vykoupiti je z vězení jejich; neboť vězňové půjdou svobodní.“²⁴

Otázkou je, co musíme dělat? Rada Proroka Josepha zní, že máme předložit do chrámu „záznamy o mrtvých svých, [které budou hodny] veškerého přijetí“.²⁵

Vedoucí Církve pronesli jasnou výzvu nastupující generaci, aby se zhostila vedení ve využívání technologií k tomu, abychom pociťovali ducha Eliášova, vyhledávali své předky a vykonávali za ně chrámové obřady.²⁶ Většinu těžké práce při urychlování práce na spasení žijících i mrtvých vykonáte vy, mladí lidé.²⁷

Pokud mladí členové v každém sboru budou nejen chodit do chrámu

a vykonávat křty za vlastní předky, ale budou také společně s rodinou a s dalšími členy sboru připravovat jména členů rodin pro obřady, které za ně vykonávají, budou oni i celá Církev nesmírně požehnáni. Nepodceňujte vliv zesnulých, kteří vám ve vašem úsilí pomáhají, a radost z toho, až se nakonec setkáte s těmi, kterým sloužíte. Toto požehnání plynoucí ze sjednocení vlastní rodiny má věčný význam a téměř se vymyká našemu chápání.²⁸

Padesát jedna procent celosvětového členstva Církve v současnosti nemá v rodokmenu na církevních internetových stránkách Family Search zaznamenáno oba rodiče. Šedesát pět procent dospělých nemá

zaznamenáno všechny čtyři prarodiče.²⁹ Pamatujte na to, že bez kořenů a ratolestí nemůžeme být spaseni. Je třeba, aby členové Církve tyto životně důležité údaje získali a zadali je do systému.

Konečně máme nauku, chrámy a technické prostředky potřebné k tomu, aby rodiny mohly uskutečňovat tuto vznešenou práci na spasení. Chtěl bych navrhnout jeden způsob, jak to lze dělat. Rodiny mohou pořádat jakási „setkávání s rodokmenem“. Měly by to být opakující se akce. Každý by přinesl stávající rodinné životopisy, příběhy a fotografie, včetně vzácných dokumentů ve vlastnictví prarodičů a rodičů. Naši mladí členové se chtějí s nadšením dozvídat o životě

členů své rodiny – odkud pocházejí a jak žili. Mnozí mají srdce obrácené k otcům. Rádi poslouchají příběhy a prohlížejí si fotografie a jsou technicky natolik zdatní, že dokáží tyto příběhy a fotografie naskenovat a nahrát do systému Family Tree a propojit tyto dokumenty s předky, aby tak byly zachovány na věky. Samozřejmě, že hlavním cílem je zjistit, jaké obřady je ještě zapotřebí vykonat, a zajistit, aby tato nezbytná chrámová práce byla provedena. Jako návod pro zaznamenávání rodinných informací, příběhů a fotografií, které lze poté nahrát do systému Family Tree, lze použít brožurku *Má rodina*.

Máme-li zachovat své božské určení, měly by být rodinné závazky

a to, co se od nás jako od rodiny očekává, naší prioritou. Pro ty, kteří se snaží trávit sabatní den nějak užitečněji s celou rodinou, představuje urychlování této práce plodnou půdu. Jedna matka nadšeně vypráví, jak její 17letý syn zasedne v neděli po shromáždění k počítači, aby pracoval na rodinné historii, a jak její 10letý syn nadšeně poslouchá příběhy o svých předcích a prohlíží si jejich fotografie. Díky tomu je celá tato rodina požehnána zkušeností s duchem Eliášovým. O své drahocenné kořeny i ratolesti musíme pečovat.

Ježíš Kristus obětoval svůj život v zástupném Usmíření. Zodpověděl onu největší otázku, kterou položil Job. Překonal smrt za celé lidstvo, což bychom sami pro sebe udělat nemohli. Můžeme ale vykonávat zástupné obřady a stát se vskutku spasiteli na hoře Sionu³⁰ pro svou rodinu, abychom s nimi mohli být nejen spaseni, ale i oslaveni.

Svědčím o Spasitelově smírné oběti a o tom, že plán našeho Otce pro nás a pro naše rodiny je skutečný. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. William Saroyan, v článku Henryho Allena, „Raging against Aging“, *Wall Street Journal*, Dec. 31, 2011–Jan. 1, 2012, C9.
2. Job 14:14.
3. Job 14:1, 2, 7, 9.
4. Malachiáš 4:1. Nedávno bylo v několika článcích uvedeno, že se výrazně zvyšuje počet lidí, kteří se rozhodli, že z důvodu touhy po vyšší životní úrovni nebudou mít

děti. (Viz Abby Ellin, „The Childless Plan for Their Fading Days“, *New York Times*, Feb. 15, 2014, B4.) V důsledku těchto individuálních rozhodnutí klesá v mnoha zemích populace. Tomuto stavu se někdy říká „demografická zima“. (Viz *The New Economic Reality: Demographic Winter* [documentary], byutv.org/shows/.)

5. Malachiáš 4:5–6.
 6. Viz *History of the Church*, 1:12; Nauka a smlouvy 2.
 7. Židé čekají na Eliášův návrat již 2 400 let. Dodnes mu každoročně při slavnostních velikonočních večerích, známých jako seder, připravují místo a chodí ke dveřím v naději, že přišel oznámit příchod Mesiáše.
 8. Viz Průvodce k písmům, heslo „Eliáš“.
 9. Viz Nauka a smlouvy 110:14–16; viz také Nauka a smlouvy 2.
 10. Russell M. Nelson, „Nové období sklizně“, *Liahona*, červenec 1998, 35.
 11. Jan 3:5.
 12. Dopis Vilate M. Kimballové adresovaný Heberu C. Kimballovi, 11. října 1840, Vilate M. Kimball letters, Knihovna církevní historie; gramatika standardizována.
 13. Nauka a smlouvy 127:5; zvýraznění přidáno.
 14. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* (2013), 66.
 15. Viz Dopis Prvního předsednictva, 8. října 2012.
 16. Viz *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 147.
 17. Brigham Young prohlásil: „To jediné, co si přeji, je vidět tento lid, jak věnuje své prostředky a zájem budování království Božího a stavbě chrámů a jak poté v těchto chrámech vykonává obřady za žijící i za mrtvé, ... aby mohli být korunováni jako synové a dcery Všemohoucího.“ (*Deseret News*, Sept. 6, 1876, 498.) Křty za mrtvé započaly 9. ledna 1877 a obdarování za mrtvé byla vykonávána o dva dny později. Radost z této práce vyjádřila Lucy B. Youngová, která řekla, že „ji dojmá u srdce myšlenka na to, že [její zesnulí příbuzní] ji přijmou s otevřenou náručí, podobně jako všechny,
- kteří se podílejí na tomto díle, přijmou ti, kteří tuto práci nemohli vykonat sami za sebe“. (Richard E. Bennett, „Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898“, *BYU Studies Quarterly*, vol. 52, no. 2 [2013], 22.)
18. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 192–193.
 19. President Wilford Woodruff (který je znám jako jeden z nejvýznamnějších misionářů všech dob ve vztahu k žijícím) řekl o práci za zemřelé toto: „Považuji tuto část našeho působení za stejně důležitou misi, jako když kážeme žijícím; mrtví uslyší hlas služebníků Božích v duchovním světě, a pokud za [ně] nebudou vykonány určité obřady, nebudou moci vyjít v jitru [prvního] vzkříšení.“ Také řekl: „Spasit mrtvého člověka vyžaduje právě tolik úsilí, ... jako spasit člověka žijícího.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 188.)
 20. President Howard W. Hunter vyzval členy Církve, aby navštěvovali chrám často „kvůli osobním požehnáním chrámového uctívání, kvůli posvěcení a bezpečí, které lze v těchto posvěcených a zasvěcených zdech získat. ... Je svatý Pán. A má být svatý i nám.“ („The Great Symbol of Our Membership“, *Tambuli*, Nov. 1994, 6.)
 21. „Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson“, *Church News*, Dec. 29, 2013, 2.
 22. Howard W. Hunter, „We Have a Work to Do“, *Ensign*, Mar. 1995, 65.
 23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „prison“.
 24. Nauka a smlouvy 128:22; viz také Nauka a smlouvy 138:42. „Před stvořením světa Pán stanovil to, co umožňuje duchům ve [vězení] dosáhnout vykoupení.“ (Rejstřík k anglické trojkombinaci, heslo „Prison“.)
 25. Nauka a smlouvy 128:24.
 26. Viz dopis Prvního předsednictva, 8. října 2012; viz také David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, listopad 2011, 24–27; R. Scott Lloyd, „Find Our Cousins‘: Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference“, *Church News*, Feb. 16, 2014, 8–9.
 27. Jedna nedávná studie uvádí, že tato generace se nejvíce zaměřuje na snahu být smysluplná a „dávat druhým a směřovat k něčemu, co má větší účel“. (Emily Esfahani Smith and Jennifer L. Aaker, „Millennial Searchers“, *New York Times Sunday Review*, Dec. 1, 2013, 6.)
 28. Viz Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People“, *Liahona*, May 1995, 2–7.
 29. Statistické údaje poskytl Oddělení rodinné historie.
 30. Viz Abdiáš 1:21.

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Klíče a pravomoc kněžství

Klíče kněžství poskytují vedení jak ženám, tak mužům, a obřady a pravomoc kněžství se vztahují na ženy, stejně jako na muže.

I.

Na této konferenci jsme byli svědky toho, jak byli někteří věrní bratři uvolněni, zatímco jiným jsme vyjádřili podporu v jejich novém povolání. Při tomto střídání – pro Církev tak typickém – se nedostáváme „o příčku níž“, když jsme uvolněni, ani nepostupujeme „o příčku výš“, když získáme nové povolání. Ve službě Pánu neexistuje žádné „nahore nebo dole“. Existuje jen „dopředu nebo zpátky“, a tento rozdíl se odvíjí od toho, jak přijímáme svá uvolnění a povolání a jak podle nich jednáme. Jednou jsem předsedal shromáždění, na němž byl uvolněn jeden mladý prezident kůlu, který sloužil věrně devět let a který se radoval ze svého uvolnění a z nového povolání, jež právě získal spolu se svou manželkou. Byli povoláni jako vedoucí Jeslí ve svém sboru. Pouze v této Církvi jsou tato povolání vnímána jako stejně úctyhodná!

II.

Generální presidentka Pomocného sdružení Linda K. Burtonová ve svém proslovu na konferenci sester uvedla:

„Doufáme, že se nám podaří *vštípit* každé z nás větší touhu lépe porozumět kněžství.“¹ Tato potřeba se týká každého z nás a já se jí budu věnovat tím, že budu dnes hovořit o klíčích a pravomoci kněžství. A protože se tato témata týkají stejnou měrou jak mužů, tak žen, těší mě, že je toto

zasedání vysíláno a publikováno všem členům Círky. Pravomoc kněžství je požehnáním pro nás všechny. Klíče kněžství poskytují vedení jak ženám, tak mužům, a obřady a pravomoc kněžství se vztahují na ženy, stejně jako na muže.

III.

President Joseph F. Smith řekl, že kněžství je „moc Boží delegovaná člověku, skrze kterou může muž jednat na zemi pro spasení lidské rodiny“.² Další vedoucí nás učí, že kněžství „je zde na zemi svrchovanou mocí. Je to moc, prostřednictvím které byla stvořena země.“³ Písma nás učí, že „totéž Kněžství, které bylo na počátku, bude také na konci světa“. (Mojžíš 6:7). Kněžství je tedy mocí, prostřednictvím které budeme vzkříšeni a vstoupíme do věčného života.

Základem porozumění, o které usilujeme, je porozumění klíčům kněžství. „Klíče kněžství jsou pravomoc, kterou Bůh předává [nositelům] kněžství, aby vedli, spravovali a řídili používání Jeho kněžství na zemi.“⁴ Každý skutek či obřad vykonaný v Církvi se děje skrze přímé nebo nepřímé oprávnění toho, kdo drží klíče potřebné pro onu úlohu. Jak vysvětluje starší M. Russell Ballard: „Ti, kteří mají klíče kněžství, ... doslova umožňují všem, kteří věrně slouží pod jejich vedením, aby [používali kněžskou pravomoc] a měli přístup ke kněžské moci.“⁵

Při uplatňování pravomoci kněžství plní klíče kněžství jak rozšiřující, tak omezující úlohu. Rozšiřují tím, že jejich prostřednictvím je umožněno, aby byly kněžská pravomoc a požehnání dostupné všem dětem Božím. A omezují tím, že určují, komu bude pravomoc kněžství předána, kdo bude zastávat úřady kněžství a jakým způsobem budou oprávnění a moci kněžství předávány. Kupříkladu člověk, který

je nositelem kněžství, nemůže svůj úřad nebo pravomoc předat někomu jinému, pokud k tomu není oprávněn někým, kdo je držitelem klíčů. Bez tohoto oprávnění by bylo vysvěcení neplatné. To vysvětluje, proč nositel kněžství – bez ohledu na svůj úřad – nemůže vysvětit člena své rodiny nebo vykonat obřad svátosti u sebe doma, aniž by k tomu byl oprávněn někým, kdo je držitelem příslušných klíčů.

S výjimkou posvátné práce, kterou vykonávají sestry prostřednictvím klíčů, jež drží president chrámu, o čemž budu hovořit za chvíli, může obřady kněžství vykonávat pouze ten, kdo zastává některý z kněžských úřadů. Všechny schválené obřady kněžství jsou zapsány v záznamech Církve.

A konečně, všechny klíče kněžství drží Pán Ježíš Kristus, o jehož kněžství se jedná. On je tím, kdo určuje, jaké

klíče budou delegovány na smrtelníky a jak budou tyto klíče používány. Obvykle si myslíme, že v chrámu Kirtland byly Josephu Smithovi předány všechny klíče kněžství, ale v písmech se píše, že mu byly předány pouze „klíče této dispensace“. (NaS 110:16.) Na generální konferenci před mnoha lety nám president Spencer W. Kimball připomněl, že existují ještě další klíče kněžství, které člověku na zemi dány nebyly – například klíče tvoření a vzkříšení.⁶

Božská povaha omezení vztahujících se na používání klíčů kněžství vysvětluje nutný rozdíl mezi rozhodnutími, která se týkají správy Církve, a rozhodnutími, která mají vliv na kněžství samotné. První předsednictvo a Rada Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti, které předsedají Církvi, jsou oprávněny činit mnohá rozhodnutí, jež mají vliv na církevní zásady a postupy

– na záležitosti typu umístění církevních budov a věku pro službu na misi. Ale přestože tyto předsedající autority drží a používají všechny klíče kněžství, které byly v této dispensaci delegovány lidem, nemohou samy změnit Bohem stanovený vzor, podle něhož mohou úřady v kněžství zastávat pouze muži.

IV.

Nyní chci hovořit na téma kněžské pravomoci. Začnu třemi zásadami, o nichž byla právě řeč: 1) kněžství je moc Boží delegovaná člověku, aby jednal pro spasení lidské rodiny, 2) kněžskou pravomoc řídí nositelé kněžství, kteří drží klíče kněžství, a 3) protože v písmech je uvedeno, že „všechny další pravomoci [a] úřady v církvi jsou přídavky k tomuto [Melchisedechovu] kněžství“ (NaS 107:5), vše, co je vykonáváno pod vedením těchto klíčů kněžství, je vykonáváno s kněžskou pravomocí.

Jak se toto vše týká žen? Když byl president Joseph Fielding Smith presidentem Kvora Dvanácti apoštolů, řekl v proslovu k Pomocnému sdružení toto: „I když sestry nezískávají kněžství, není jim předáváno, neznamená to, že jim Pán nedává pravomoc. ... Některé osobě či sestře může být dána pravomoc vykonávat v Církvi určité věci, které jsou závazné a naprosto nezbytné pro naše spasení, jako je například práce, kterou naše sestry vykonávají v domě Páně. Je jim dána pravomoc vykonávat některé veliké a úžasné věci, které jsou pro Pána posvátné a které jsou naprosto stejně závazné jako požehnání, jež jsou udílěna skrze muže, kteří jsou nositeli kněžství.“⁷

V tomto význačném proslovu president Smith několikrát zopakoval, že ženy získávají pravomoc. Řekl jim: „Můžete hovořit s pravomocí, protože

vám ji Pán udělil.“ Uvedl také, že Pomocnému sdružení „[byla] dána moc a pravomoc vykonávat mnohé věci. Dílo, které jeho členky vykonávají, je konáno s božskou pravomocí.“ A dílo Církve, ať již ho vykonávají muži či ženy, ať již v chrámu či ve sborech nebo odbočkách, je samozřejmě vykonáváno pod vedením těch, kteří drží klíče kněžství. A tak, když prezident Smith hovořil o Pomocném sdružení, vysvětlil: „[Pán jim dal] tuto skvělou organizaci, v níž mají pravomoc sloužit pod vedením biskupa sboru ... a pečovat o zájmy našich členů z hlediska duchovního i časného.“⁸

Tvrzení, že Pomocné sdružení nejsou jen lekce pro ženy, ale je to něco, kam ženy patří – Bohem ustanovený přídavek ke kněžství, je tedy pravdivé.⁹

Obvykle nehovoříme o tom, že by ženy měly ve svých církevních povoláních pravomoc kněžství, ale o jakou jinou pravomoc se tedy může jednat? Když je žena – mladá či starší – ustanovena, aby kázala evangelium jako misionářka na plný úvazek, je jí dána kněžská pravomoc, aby plnila úlohu kněžství. Totéž platí, když je žena ustanovena, aby sloužila jako úřednice nebo učitelka v Církvi pod vedením někoho, kdo drží klíče kněžství. Kdokoli slouží v úřadu nebo v povolání, které přijal od někoho, kdo drží klíče kněžství, používá při plnění úkolů, které mu byly svěřeny, kněžskou pravomoc.

Kdokoli používá kněžskou pravomoc, má zapomenout na svá práva a soustředit se na své povinnosti. Toto je zásada, které je zapotřebí obecně v celé společnosti. Často bývá citován slavný ruský spisovatel Alexandr Solženicyn, který řekl: „Nastal čas ... nebránit tolik lidská práva, jako spíše lidské povinnosti.“¹⁰ Svatí posledních dnů si bezpochyby uvědomují, že

předpokladem pro oslavení není prokazování práv, ale plnění povinností.

V.

Pán nařídil, že do úřadů v kněžství budou vysvěcováni pouze muži. Ale, jak zdůrazňují různí církevní vedoucí, muži nejsou „kněžství“. ¹¹ Muži jsou nositeli kněžství a mají posvátnou povinnost používat ho k zehnění všem dětem Božím.

Největší moc, kterou Bůh svým synům dal, nemůže být uplatňována mimo společenství s jednou z Jeho dcer, protože pouze svým dcerám

dal Bůh moc „být stvořitelkami těla, ... aby tak mohl Boží záměr a veliký plán dojít naplnění“. ¹² Tak znějí slova presidenta J. Reubena Clarka.

A pokračoval: „Toto je místo, které ve věčném plánu zaujímají naše manželky a matky. Nejsou nositelkami kněžství; nejsou pověřeny vykonáváním povinností a úloh kněžství; ani na nich neleží tíže jeho zodpovědností; jsou však prostřednictvím jeho moci stavitelkami a organizátorkami a mají účast na jeho požehnání tím, že vlastní doplněk k mocem kněžství a mají úlohu, která je stejným Božím povoláním a zaujímá stejně důležité místo jako kněžství samo.“ ¹³

Těmito inspirovanými slovy hovořil prezident Clark o rodině. Jak uvádí prohlášení o rodině, otec v rodině předsedá, on a matka mají v rodině rozdílné zodpovědnosti, ale jsou „povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři“. ¹⁴ Několik let předtím, než bylo prohlášení o rodině vydáno, poskytl prezident Spencer W. Kimball toto inspirované vysvětlení: „Když hovoříme o manželství jako o partnerství, hovoříme o manželství jako o *plném* partnerství. Nechceme, aby naše ženy Svatých posledních dnů byly v tomto věčném úkolu *tichými* společníci nebo společníci *s ručením omezeným*! Budte prosím *podílníci* a partnerkami *v plné míře*.“ ¹⁵

V očích Božích jsou si muži i ženy, ať již v Církvi, nebo v rodině, rovni, a jejich zodpovědnosti jsou rozdílné.

Na závěr bych chtěl hovořit o několika pravdách týkajících se požehnání plynoucích z kněžství. Na rozdíl od klíčů a obřadů kněžství jsou požehnání kněžství přístupná jak mužům, tak ženám za stejných podmínek. Tuto pravdu dobře dokládají dar Ducha Svatého a požehnání chrámu.

Ve svém úžasném proslovu během vzdělávacího týdne na BYU loni v létě starší M. Russell Ballard učil:

„Nauka naší Církve pokládá ženy za rovnocenné mužům, ale zároveň uznává, že ženy se od mužů liší. Bůh nepovažuje žádné pohlaví za lepší nebo důležitější než to druhé. ...

Když muži a ženy vstupují do chrámu, jsou všichni obdarováni toutéž mocí – mocí kněžství. ... Moc a požehnání kněžství jsou dostupné všem Božím dětem.“¹⁶

Svědčím o moci a požehnáních Božího kněžství, které jsou stejnou měrou dostupné všem Jeho synům i dcerám. Svědčím o pravomoci kněžství, která je uplatňována skrze všechny úřady a činnosti Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Svědčím o Bohem určené roli klíčů kněžství, které drží a v jejich plnosti používá náš prorok a president, Thomas S. Monson. A nakonec to nejdůležitější – svědčím o našem Pánu a Spasiteli, Ježíši Kristu, jemuž kněžství náleží a jehož jsme služebníky. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Linda K. Burtonová, „Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children“ (proslov na Konferenci žen pořádané Univerzitou Brigham Younga, 3. května 2013), 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139.
3. Boyd K. Packer, „Moc kněžství v domově“ (Celosvětové školení vedoucích, únor 2012); lds.org/broadcasts; viz také James E. Faust, „Power in the Priesthood“, *Ensign*, May 1997, 41–43.
4. *Průručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.1.1.
5. M. Russell Ballard, „Muži a ženy v díle Páně“, duben 2014, 48; viz také *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 138.
6. Viz Spencer W. Kimball, „Our Great Potential“, *Ensign*, May 1977, 49.
7. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – An Aid to the Priesthood“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
8. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – an

Aid to the Priesthood“, 4, 5; viz také *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* (2013), 293–294.

9. Viz Boyd K. Packer, „The Relief Society“, *Ensign*, May 1998, 72; viz také *Daughters in My Kingdom*, 138.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, „A World Split Apart“ (úvodní projev na Harvardské univerzitě, 8. června 1978); viz také Patricia T. Holland, „A Woman’s Perspective on the Priesthood“, *Ensign*, July 1980, 25; *Tambuli*, June 1982, 23; Dallin H. Oaks, „Rights and Responsibilities“, *Mercer Law Review*, vol. 36, no. 2 (zima 1985), 427–442.
11. Viz James E. Faust, „You Are All Heaven Sent“, *Liahona*, Nov. 2002, 113; M. Russell Ballard, „Toto je dílo mé a sláva má“, květen 2013, 19; Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a v Církvi“, listopad 2005, 26. Někdy říkáme, že Pomocné sdružení je „společníkem kněžství“. Bylo by přesnější říci, že v díle Páně jsou Pomocné sdružení a ženy Církve „společnicemi nositelů kněžství“.
12. J. Reuben Clark Jr., „Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 800.
13. J. Reuben Clark Jr., „Our Wives and Our Mothers“, 801.
14. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
15. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters“, *Ensign*, Nov. 1978, 106.
16. M. Russell Ballard, duben 2014, 48; viz také Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), zejména kapitola 6, která obsahuje hodnotný rozbor zde uvedených nauk.

Starší Donald L. Hallstrom
Předsednictvo Sedmdesáti

Jakými muži máte být?

Jak se máme změnit, abychom se stali takovými muži, jakými máme být?

Když se podíváme na toto celosvětové shromáždění, musíme uznat, že se mu žádné jiné nevyrovná – nikde na světě. Účelem kněžského zasedání generální konference je učít nositele kněžství tomu, jakými muži máme být (viz 3. Nefi 27:27), a inspirovat nás k dosažení tohoto ideálu.

Když jsem byl před půl stoletím knězem v Aronově kněžství na Havaji a misionářem v Anglii, scházeli jsme se ve sborových domech a (s nastraženými ušima) naslouchali kněžskému

zasedání po telefonu. Časem šlo církevní vysílání přenášet satelitem na vybraná místa vybavená obrovskými talířovitými přijímači, a tak jsme mohli sledovat obraz i zvuk. Tato technologie v nás tehdy vyvolávala úžas. Mállokdo by si dokázal představit dnešní svět, kde každý, kdo má přístup k internetu, může poselství tohoto zasedání sledovat na chytrém telefonu, tabletu či počítači.

Avšak tento nárůst dostupnosti hlasu služebníků Páně, což je totéž

jako vlastní hlas Páně (viz NaS 1:38), nám moc nepomůže, pokud nebudeme ochotni toto slovo přijmout (viz NaS 11:21) a pak se jím řídit. Jednoduše řečeno, záměr generální konference a tohoto kněžského zasedání se naplní jen tehdy, budeme-li ochotni jednat – ochotni se změnit.

Před pár desítkami let jsem sloužil jako biskup. Někdy jsem se scházel s mužem z našeho sboru, který byl o mnoho let starší. Tento bratr měl problematický vztah s manželkou a odcizil se svým dětem. Zoufale se snažil udržet si zaměstnání, neměl žádné blízké přátele a komunikace s dalšími členy sboru pro něj byla natolik obtížná, že nakonec nechtěl v Církvi vůbec sloužit. Během jednoho rázného rozhovoru o jeho životních zkouškách se ke mně naklonil – což dělal na konci mnoha našich rozhovorů – a řekl: „Bratře biskupe, jsem vznětlivý člověk, už jsem prostě takový!“

Tato slova mě ten večer ohromila a od té doby mě stále pronásledují. Jakmile se tento muž rozhodl – jakmile kdokoli z nás usoudí, že „už jsem prostě takový“, rezignujeme na možnost změnit se. Klidně můžeme zamávat bílou vlajkou, složit zbraně, přestat bojovat a prostě se vzdát – jakákoli vyhlídka na vítězství je ztracena. I když si někteří z nás mohou myslet, že jich se toto netýká, snad každý z nás je alespoň jedním či dvěma zlozvyky příkladem oněch slov „už jsem prostě takový“.

Na tomto kněžském shromáždění se scházíme proto, že to, kdo jsme, není totéž jako to, kým se můžeme stát. Dnes večer jsme zde shromáždění ve jménu Ježíše Krista. Jsme zde shromáždění s důvěrou, že Jeho Usmíření dá každému z nás – bez ohledu na naše slabosti, nedostatky a závislosti – schopnost se změnit.

kněžství a sloužit na misií na plný úvazek. V roce 1986 byl vysvěcen starším a byl povolán sloužit v Indii. Chůze mu činila obtíže – s holemi v obou rukou dělal, co mohl, a často padal – bylo však vyloučeno, aby to vzdal. Zavázal se, že bude se ctí a oddaností sloužit na misií, a to také udělal.

Když jsme se s bratrem Nulu setkali téměř po 20 letech od jeho misie, radostně nás přivítal na konci cesty a odvedl nás po hrbolaté pěšině k domu se dvěma místnostmi, kde žil s manželkou a třemi dětmi. Ten den bylo nesmírné horko a dusno. Stále chodil s velkými obtížemi, ale nepociťoval žádnou sebelítost. Vlastní pílí se stal učitelem a zajišťoval vzdělávání dětem z vesnice. Když jsme vstoupili do jeho skromného domku, hned si mě vzal stranou a vytáhl krabici, v níž byl jeho nejceněnější majetek. Chtěl, abych se podíval na kousek papíru. Stálo na něm: „Staršímu Nulu, odvážnému a šťastnému misionáři, s přáním všeho nejlepšího a s požehnáním; [datováno] 25. června 1987, [podepsán] Boyd K. Packer.“ Při oné příležitosti, kdy Boyd K. Packer, tehdy ještě v úřadu staršího, navštívil Indii a hovořil se skupinou misionářů, potvrdil staršímu Nulu jeho potenciál. Bratr Nulu mi onoho dne roku 2006 v podstatě říkal, že ho evangelium změnilo – navždy!

Během této návštěvy Nuluových nás doprovázel prezident misie. Přišel, aby provedl pohovor s bratrem Nulu, s jeho manželkou a dětmi – aby rodiče mohli přijmout své obdarování a být spolu zpečetěni a aby děti mohly být připraveny k rodičům. Také jsme rodině sdělili podrobnosti ohledně jejich cesty do chrámu v čínském Hongkongu, aby tyto obřady přijali. Když se mělo konečně splnit to, o čem tak dlouho snili, plakali radostí.

Co se očekává od nositele kněžství Božího? Jak se máme změnit,

Jsme shromážděni s nadějí, že naše budoucnost, bez ohledu na minulost, může být lepší.

Když se účastníme tohoto shromáždění „s opravdovým záměrem“ (Moroni 10:4) změnit se, má Duch volnou cestu k našemu srdci a mysli. Jak Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi: „A stane se, že nakolik budou ... prokazovati víru ve mne“ (pamatujte, víra je zásadou moci a skutků), „vyleji na ně Ducha svého v den, kdy se shromáždí.“ (NaS 44:2.) To znamená dnes večer!

Máte-li pocit, že jsou vám kladeny nepřekonatelné překážky, chtěl bych

vám říci o muži, s nímž jsme se setkali v roce 2006 v jedné vesničce poblíž indického Hajdarábadu. Tento muž ztělesňoval ochotu změnit se. Appa Rao Nulu se narodil na indickém venkově. Když mu byly tři roky, onemocněl obrnou a zůstal tělesně postižený. Společnost, v níž žil, mu tvrdila, že jeho potenciál je značně omezený. Jako mladý dospělý však potkal naše misionáře. Učili ho o ještě větším potenciálu – jak v tomto životě, tak ve věčnosti, která přijde. Byl pokřtěn a konfirmován za člena Církve. Jeho sebedůvěra značně vzrostla a on si dal za cíl přijmout Melchisedechovo

abychom se stali takovými muži, jakými máme být? Mám tři návrhy:

1. Musíme být muži kněžství! Ať již jsme mladými nositeli Aronova kněžství, či dospělými nositeli Melchisedechova kněžství, je potřeba, abychom byli muži kněžství, kteří vykazují duchovní vyspělost pramenící z toho, že jsme uzavřeli smlouvy. Jak řekl Pavel: „Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci.“ (1. Korintským 13:11.) Protože jsme nositeli kněžství, máme být jiní – nikoli arogantní nebo pyšní či povýšení, ale pokorní, učenliví a mírní. To, že jsme přijali kněžství a jeho různé úřady, má být pro nás důležité. Nemá se jednat jen o povrchní „zasvěcující rituál“, ke kterému automaticky v určitém věku dochází, ale o posvátný úkon, při němž s rozmyslem uzavíráme smlouvu. Máme být natolik poctění a vděční, že se to bude odrážet ve všech našich skutcích. Pokud o kněžství často ani nepřemýšlíme, je potřeba se změnit.
2. Musíme sloužit! Podstatou toho, že jsme nositeli kněžství, je to, že

máme zvelebovat své povolání (viz NaS 84:33) skrze službu druhým. Vyhýbáme-li se své nejdůležitější povinnosti sloužit manželce a dětem, nepřijímáme-li povolání v Církvi nebo vykonáváme-li je pasivně a staráme-li se o druhé jen tehdy, kdy se nám to hodí, nejsme tím, kým máme být. Spasitel prohlásil: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své“ (Matouš 22:37) a později dodal: „Miluješ-li mne, budeš mi sloužit“ (NaS 42:29). Sobeckost je pravým opakem kněžské zodpovědnosti, a pokud je naším charakterovým rysem, musíme se změnit.

3. Musíme být způsobilí! Možná nedokáží to, co starší Jeffrey R. Holland, který, když před pár lety hovořil na kněžském zasedání, „se k vám trochu [přiblížil, přitiskl] nos na ten váš a [vychrlil] na vás [slova tak ohnivá, že] vám to trochu sežehlo obočí“ („My všichni jsme zapojeni“, *Liahona*, listopad 2011, 45), ale je potřeba, drazí bratří, abychom prozřeli ohledně toho, jak běžně uznávané praktiky světa dusí naši moc v kněžství. Domníváme-li se, že můžeme být jen koketovat

s pornografií, s porušováním zákona cudnosti či s nepoctivostí v jakékoli podobě, aniž by to nás a naši rodinu nějak negativně ovlivňovalo, pak se mýlíme. Moroni řekl: „Hleďte, abyste byli hodni činiti všechny věci.“ (Mormon 9:29.) Pán nám dal mocné přikázání: „A nyní vám dávám přikázání, abyste se měli na pozoru ohledně sebe, abyste pilně dbali slov věčného života.“ (NaS 84:43.) Pokud nám v dosažení způsobilosti brání nějaké nevyřešené hříchy, je třeba to změnit.

Jedinou úplnou odpovědí na otázku, kterou položil Ježíš Kristus: „Jakými [muži] máte býti?“, je ona stručná a hlubokomyšlná odpověď Jeho samotného: „Dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.) Výzva, abychom „[šli] ke Kristu a [byli v Něm] zdokonalováni“ (Moroni 10:32), vyžaduje i předpokládá změnu. On je našťástí s námi. „A jestliže lidé přijdou ke mně, ukáží jim jejich slabost. ... Pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“ (Eter 12:27.) Budeme-li spolehat na Spasitelovo Usmíření, dokážeme se změnit. Tím jsem si jist. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Randall L. Ridd

Druhý rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

Pokolení možností

Byli jste vyvoleni, abyste se na Jeho díle podíleli v tuto dobu, protože vám důvěřuje, že se dokážete správně rozhodovat.

Mladí muži, již jste o sobě nejspíš slyšeli, že jste „vyvoleným pokolením“, což znamená, že Bůh vás vyvolil a připravil, abyste přišli na zem v tuto dobu za velkým účelem. Víím, že je to pravda. Dnes bych se však na vás chtěl obrátit jako na „pokolení možností“, protože nikdy v historii lidstva nebyli jednotlivci požehnáni tolika možnostmi. Více možností znamená více příležitostí; více příležitostí znamená větší potenciál činit dobro, a naneštěstí také zlo. Věřím, že vás sem Bůh poslal v této době, protože vám důvěřuje, že si vždy dobře vyberete z nepřeberných možností, které máte k dispozici.

V roce 1974 prezident Spencer W. Kimball řekl: „Myslím, že Pán touží svěřit do našich rukou vynálezy, o nichž jakožto laici nemáme ani potuchy.“ („When the World Will Be Converted“, *Ensign*, Oct. 1974, 10.)

A tak se i stalo. Vyrůstáte s jedním z nejužasnějších nástrojů ke konání dobra v historii lidstva – s internetem. S tím jdou ruku v ruce nepřeberné možnosti. Spousta možností s sebou však nese i odpovídající díl zodpovědnosti. Internet vám zprostředkovává přístup k tomu nejlepšímu, ale i nejhoršímu, co svět nabízí. Díky němu můžete dosáhnout velkých věcí v krátkém čase, nebo uvážnout

v nekonečných smyčkách triviálností, které vás okrádají o čas a snižují váš potenciál. Kliknutím tlačítka máte přístup ke všemu, po čem vaše srdce touží. A to je ono – po čem touží vaše srdce? Co vás přitahuje? Kam vaše tužby povedou?

Pamatujte na to, že Bůh „dává lidem podle přání jejich“ (Alma 29:4) a že „[bude] souditi všechny lidi podle skutků jejich, podle přání srdce jejich“ (NaS 137:9; viz také Alma 41:3).

Starší Bruce R. McConkie řekl: „V pravém či přeneseném smyslu slova je *kniha života* záznamem

skutků lidí, neboť takový záznam je zapsán v jejich těle. ... To znamená, že každá myšlenka, slovo a čin má [vliv] na lidské tělo; všechny po sobě zanechávají stopy, které Ten, jenž je Věčný, dokáže přečíst tak lehce jako slova v knize.“ (*Mormon Doctrine*, 2nd ed. [1966], 97.)

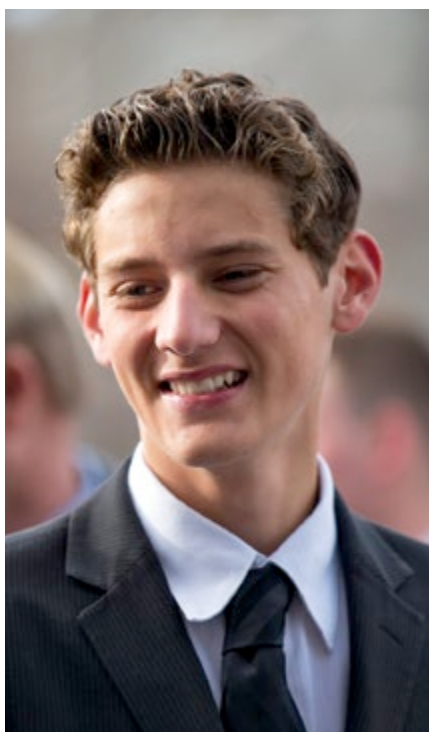
Internet také zaznamenává vaše tužby ve formě toho, co vyhledáváte a na co klikáte. Celé zástupy čekají, aby tyto tužby naplnily. Když surfujete po internetu, zanecháváte určité stopy – o tom, co sdělujete, kde jste byli, jak dlouho jste tam byli a co vás zajímá. Takto si internet vytváří váš virtuální profil – v jistém smyslu vaši „virtuální knihu života“. Podobně jako v životě, vám i internet dává čím dál více toho, o co usilujete. Jsou-li vaše tužby čisté, dokáže je internet znásobit a pomoci vám věnovat se záslužným činnostem. Ale platí to i opačně.

Starší Neal A. Maxwell to popsal takto:

„To, po čem neustále toužíme, se časem stane tím, čím se nakonec stane a co obdržíme ve věčnosti. ...

Jen pokud budeme své tužby zušlechťovat a ovládat, mohou se stát našimi spojenci, a nikoli nepřáteli!“ („According to the Desire of [Our] Hearts“, *Ensign*, Nov. 1996, 21, 22.)

Moji mladí bratři, pokud nebudete své tužby aktivně zušlechťovat, svět to udělá za vás. Svět se každý den snaží vaše tužby ovlivnit, láká vás, abyste něco koupili, na něco klikli, něco si zahráli či přečetli nebo se na něco podívali. Konečné rozhodnutí je na vás. Máte svobodu jednání. Je to schopnost podle vašich tužeb nejen jednat, ale také je zušlechťovat, očišťovat a povznášet. Svoboda jednání vám dává moc něčím se stát. Každé rozhodnutí vás přibližuje k tomu, čím se máte stát, či vás od toho vzdaluje; na každém kliknutí záleží. Vždy se ptejte sami

sebe: „Kam povede toto rozhodnutí?“
Pěstujte schopnost vidět za horizont.

Satan chce ovládat vaši svobodu jednání, aby mohl určovat, čím se stáváte. Ví, že jedním z nejlepších způsobů, jak toho docílit, je vlákat vás do pasti závislosti. Vaše rozhodnutí určují, zda vás technologie posílí, nebo zotročí.

Dovolte mi nabídnout vám, pokolení možností, čtyři zásady, které vám pomohou zušlechťovat vaše tužby a povedou vás při používání technologií.

Zaprvé – znalost toho, kdo opravdu jste, ulehčuje rozhodování

Mám přítele, který se o této pravdě přesvědčil na vlastní kůži. Jeho syn byl vychován v evangeliu, ale zdálo se, že duchovně zbloudil. Často odmítal příležitosti používat kněžství. Když rodičům oznámil, že se rozhodl nesloužit na misi, byli zklamaní. Můj přítel se za syna upřímně modlil a doufal, že se v srdci změní. Tyto naděje však byly zmařeny, když jeho syn oznámil, že se zasnoubil a bude se ženit. Otec

svého syna snažně prosil, aby získal patriarchální požehnání. Syn nakonec souhlasil, ale trval na tom, že za patriarchou půjde sám.

Když se po požehnání vrátil, byl velmi rozrušený. Odvedl svou přítelkyni ven, aby s ní mohl mluvit o samotě. Otec přes okno viděl, jak jeden druhému utírá slzy.

Později syn otci vyprávěl, co se stalo. S velkým pohnutím vyprávěl, že se mu během požehnání podařilo zahlédnout, kým byl v předsmrtném světě. Viděl, jak statečně a přesvědčivě nabádal druhé, aby následovali Krista. Když nyní věděl, kým opravdu je, jak by mohl nesloužit na misi?

Mladí muži, pamatujte na to, kým opravdu jste. Pamatujte, že jste nositelem svatého kněžství. To vás bude inspirovat ke správným rozhodnutím při používání internetu i během celého života.

Zadruhé – připojte se ke zdroji moci

Moudrost věků máte přímo na dlani – a co je důležitější, i slova

proroků od dob Starého zákona až po presidenta Thomase S. Monsona. Ale pokud mobilní telefon pravidelně nenabíjíte, je k ničemu a vy jste bezradní a odtržení od dění. Ani by vás nenapadlo si baterii nedobít byť na jeden jediný den.

Jakkoli je důležité, abyste každý den vycházeli z domu s plně nabitým telefonem, je mnohem důležitější, abyste byli plně nabití i duchovně. Pokaždé, když zastrčíte nabíječku telefonu do zásuvky, využijte toho jako připomínku, abyste se zeptali sami sebe, zda jste se i vy připojili k nejdůležitějšímu zdroji duchovní moci – k modlitbě a ke studiu písem, což vás nabije inspirací skrze Ducha Svatého. (Viz NaS 11:12–14.) Pomůže vám to poznávat mysl a vůli Páně, zatímco budete činit malá, ale důležitá každodenní rozhodnutí, která určují směr vaší cesty. Mnozí z nás se okamžitě zastavíme, abychom si přečetli textovou zprávu – neměli bychom klást o to větší důraz na zprávy od Pána? Nemělo by nás ani napadnout, že se

k tomuto zdroji opomeneme připojit.
(Viz 2. Nefi 32:3.)

Zatření – chytrý telefon z vás neudělá chytré lidi, ale jeho moudré používání je z vás udělat může

Mladí muži, nedělejte se svým chytrým telefonem hlouposti. Všichni víte, co mám na mysli. (Viz Mosiáš 4:29.) Existuje nespočet způsobů, jimiž vás technologie mohou odvádět od toho nejdůležitějšího. Řiďte se rčením: „Když jste tam, kde jste, buďte tam.“ Jste-li za volantem, řiďte. Jste-li ve škole, soustřeďte se na výuku. Jste-li s přáteli, věnujte jim pozornost. Vaše mysl se nemůže soustředit na dvě věci zároveň. Děláte-li více věcí najednou, musíte se soustředit hned na to, hned na ono. Staré přísloví praví: „Kdo honí dva zajíce, nechytí ani jednoho.“

Začtvrté – Pán nám dává technologie, aby dosáhl svých záměrů

Božským účelem technologií je urychlit práci na spasení. Vy, jakožto zástupci pokolení možností, technologiím rozumíte. Používejte je tak, abyste urychlili svůj pokrok na cestě k dokonalosti. Protože vám bylo mnoho dáno, musíte dávat i vy. (Viz „Že mi bylo mnoho dáno“, ZNPPD 2, č. 18.) Pán od vás očekává, že budete tyto úžasné nástroje používat k tomu, abyste posunuli Jeho dílo na vyšší úroveň a dělili se o evangelium tak, jak se o tom mojí generaci ani nensilo. Zatímco předchozí generace měly vliv na své sousedství a obec, vy máte díky internetu a sociálním sítím moc dosáhnout za hranice a ovlivnit celý svět.

Svědčím o tom, že toto je Pánova Církev. Byli jste vyvoleni, abyste se na Jeho díle podíleli v tuto dobu, protože vám důvěruje, že se dokážete správně rozhodovat. Jste pokolením možností. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Chcete snad prospat znovuzřízení?

Budeme-li se tomuto posvátnému dílu věnovat jen polovičatě, vystavujeme se jako jednotlivci, rodiny i jako Kristova Církev příliš velkému riziku.

Před téměř 200 lety byla vydána povídka „Rip Van Winkle“, která se okamžitě stala klasickým dílem. Hlavní postava, Rip, je muž bez tíživosti, kterému se daří vyhýbat dvěma věcem – práci a manželce.

Jednoho dne se potuluje se svým psem po lese a narazí na skupinku zvláště oblečených mužů, kteří popíjejí a hrají při tom hry. Poté, co se Rip napije jejich kořalky, začne být ospalý, a tak na okamžik zavře oči. Když je znovu otevře, s překvapením zjišťuje, že jeho pes je pryč, puška mu zrezivěla a on má dlouhý plnovous.

Po návratu do vesnice s překvapením shledává, že se tam všechno změnilo. Jeho manželka je po smrti, přátelé jsou pryč a portrét krále

Jiřího III. v hostinci nahradil portrét člověka, kterého Rip nezná – generála George Washingtona.

Rip Van Winkle usnul na 20 let! A za tu dobu promeškal jedno z nejúžasnějších období historie své země – prospal Americkou revoluci.

V květnu 1966 použil Dr. Martin Luther King ml. tento příběh jako názorný příklad ve svém proslovu „Ne abyste prospali revoluci“.¹

Dnes bych se rád chopil téhož námětu a položil otázku nám všem, kteří jsme nositeli kněžství Božího: Chcete snad prospat znovuzřízení?

Žijeme v době znovuzřízení

Někdy si myslíme, že znovuzřízení evangelia je něco, co již bylo

dokončeno, co je již za námi – Joseph Smith přeložil Knihu Mormonovu, obdržel klíče kněžství a byla zorganizována Církev. Ve skutečnosti však období znovuzřízení stále trvá; žijeme v něm právě teď. Patří k němu „[vše], co Bůh zjevil, [vše], co nyní zjevuje“ a „mnohé veliké a důležité věci“, které ještě zjeví.² Bratří, ten úžasný rozvoj v dnešní době je součástí onoho dlouho předpovídaného období příprav, které vyvrcholí velkolepým Druhým příchodem našeho Spasitele, Ježíše Krista.

Toto je jedno z nejpozoruhodnějších období světové historie! Dávní proroci toužili spatřit naši dobu.

Až se náš čas ve smrtelnosti naplní, o jaké zážitky se budeme moci podělit ohledně toho, čím jsme toto významné období, v němž jsme žili, obohatili my sami a jak jsme přispěli k rozmachu Pánova díla? Budeme moci říci, že jsme si vyhrnuli rukávy a pracovali celým srdcem, mocí, myslí a silou? Nebo budeme muset přiznat, že jsme plnili spíše roli pozorovatele?

Myslím si, že existuje spousta důvodů, proč je snadné začít být poněkud ospalý, pokud jde o budování království Božího. Rád bych zmínil tři

hlavní. A vyzývám vás, abyste přitom přemítali o tom, zda se některý z nich netýká i vás. Přijdete-li na něco, v čem je možné se zdokonalit, zamyslete se prosím nad tím, co můžete udělat pro to, aby se věci změnilly k lepšímu.

Sobeckost

Zprv – sobeckost.

Sobeční lidé usilují o uspokojení svých zájmů a tužeb více, než o cokoli jiného. Ústřední otázkou sobeckého člověka je: „Co z toho budu mít já?“

Bratří, jsem si jist, že vidíte, jak je tento postoj v přímém rozporu s duchem, kterého musíme při budování Božího království mít.

Pokud upřednostňujeme službu sobě před službou druhým, začínáme své priority zaměřovat na dosažení vlastního uznání a potěšení.

Minulé generace zápasily s různými podobami egoismu a narcisismu, ale myslím, že my dnes nejsme ani o krok pozadu. Je to náhoda, že slovník Oxford Dictionary nedávno vyhlásil anglické slovo „selfie“ (fotografie sebe sama v zrcadle) slovem roku?³

Každý z nás přirozeně touží po uznání, a není nic špatného na tom, když se uvolníme a dobře se bavíme.

Ale pokud je snaha o „[dosažení] zisku a chvály světa“⁴ hlavní složkou naší motivace, připravujeme se o ony vykupující a radostné zážitky, jež přicházejí tehdy, když štědře dáváme ze sebe sama ve prospěch Pánova díla.

Jak z toho ven?

Odpověď najdeme jako vždy ve slovech Krista:

„Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.

Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, tent ji zachová.“⁵

Ti, kteří z celého srdce obracejí svůj život ke Spasiteli a slouží Bohu a bližním, se těší z bohatých požehnání a plnosti života v takové míře, kterou sobeční a sebestřední lidé nikdy nepoznají. Nesobecký člověk dává sám ze sebe. Může se jednat o malé dary pravé lásky, které však vyvolají mnoho dobra – úsměv, podání ruky, objetí, naslouchání, laskavé povzbudivé slovo nebo projev zájmu a starostlivosti. Všechny tyto skutky laskavosti dokáží změnit srdce i celý život. Budeme-li využívat onoho nespočtu příležitostí ke službě a projevům lásky svým

blízním, včetně manželky a členů rodiny, naše schopnost milovat Boha a sloužit druhým výrazně vzroste.

Ti, kteří slouží druhým, znovuzřízení neprospí.

Závislosti

Další věcí, která může způsobit, že projdeme tímto význačným obdobím historie světa jako náměsíční, je závislost.

Závislosti často začínají nepozorovaně. Závislosti jsou drobné nitky opakovaného chování, jež se časem spletou v silný a svazující provaz. Negativní návyky se mohou proměnit v pohlcující závislosti.

Tyto svazující řetězky závislosti mohou mít mnoho podob, jako například pornografie, alkohol, sex, drogy, tabák, sázení a hazardní hry, jídlo, práce, internet nebo virtuální realita. Satan, náš společný nepřítel, má mnoho oblíbených nástrojů, jimiž nás chce okrást o náš božský potenciál

naplňovat naše poslání v Pánově království.

Nebeský Otec je zarmoucen, když vidí, jak ochotně někteří Jeho ušlechtilí synové nastavují zápěstí k nasazení pout zničujících závislostí.

Bratří, jsme nositeli věčného kněžství Všemohoucího Boha. Jsme skutečně synové Nejvyššího a jsme obdařeni nepopsatelným potenciálem. Jsme stvořeni tak, abychom se svobodně vznášeli nebem. Nemáme být přikováni k zemi a sevřeni svěrací kazajkou, kterou jsme si sami vyrobili.

Jak z toho ven?

Ze všeho nejdřív si musíme uvědomit, že je mnohem snazší se závislostem bránit, než je léčit. Slovy Spasitele: „Dávám vám příkázání, abyste nestrpěli žádné z těchto věcí, aby vstoupila do srdce vašeho.“⁶

Před několika lety jsme měli s prezidentem Thomasem S. Monsonem příležitost prohlédnout si Air Force One – úžasné letadlo, jež přepravuje

presidenta Spojených států. Museli jsme projít důkladnou bezpečnostní prohlídkou, a když agenti Tajné služby prohledávali před vstupem na palubu našeho drahého proroka, musel jsem se usmívat.

Hlavní pilot mi potom nabídl, abych si sedl na sedadlo kapitána. Byl to nezapomenutelný zážitek, znovu sedět u kormidla nádherného letadla stejného typu, s jakým jsem po mnoho let sám létával. Srdce i mysl mi naplnily vzpomínky na dlouhé lety přes oceány a kontinenty. Vybavily se mi všechny ty krásné vzlety a přistání na letištích celého světa.

Téměř automaticky jsem položil ruce na čtyřpákové ovládání tahu motorů této 747. V tu chvíli jsem za sebou zaslechl milý a nezaměnitelný hlas – hlas Thomase S. Monsona.

„Dítě,“ řekl, „ani na to nemysli!“

K ničemu se nepřiznávám, ale je možné, že prezident Monson mi v tu chvíli četl myšlenky.

Když jsme pokoušeni udělat něco, co dělat nemáme, uposlechněme láskyplného varování blízkého člena rodiny a přátel, našeho milovaného proroka a rozhodně Spasitele.

Nejlepší obranou před závislostí je nikdy nezačít.

Ale co ti, kteří jsou již nějakou závislostí sevřeni?

Především si prosím uvědomte, že existuje naděje. Požádejte o pomoc své blízké, církevní vedoucí a školené poradce. Církev poskytuje pomoc s odvykáním závislostí prostřednictvím místních církevních vedoucích, internetu⁷ a v některých oblastech i skrze Rodinné služby SPD.

Vždy mějte na paměti, že se Spasitelovou pomocí se dokážete ze závislosti vymanit. Možná to bude dlouhá a obtížná cesta, ale Pán vás v tom nenechá. Miluje vás. Ježíš Kristus vytrpěl Usmíření, aby vám pomohl změnit se a aby vás vysvobodil ze zajetí hříchu.

To nejdůležitější je nepřestat to zkoušet – někdy je potřeba víc pokusů, než lidé uspějí. A tak to nevzdávejte. Neztrácejte víru. Buďte srdcem nablízku Pánu, a On vám dá moc ze spárů závislosti uniknout. On vás vysvobodí.

Draží bratří, vždy se držte daleko od návyků, které by mohly vést k závislosti. Ti, kdo tak budou činit, budou moci zasvětit srdce, moc, mysl a sílu službě Bohu.

Takoví lidé znovuzřízení neprospí.

Soupeřící priority

Třetí překážkou, jež nám brání zapojit se naplno do tohoto díla, je mnoho soupeřících priorit, kterým čelíme. Někteří z nás jsou natolik zaneprázdnění, že si připadají jako vozík tažený tuctem zvířat, z nichž každé táhne jiným směrem. Je vynakládáno mnoho energie, ale vozík se ani nehne.

Často věnujeme největší úsilí provozování nějakého koníčku, sportu či

profesních zájmů nebo řešení společenských či politických otázek. Toto všechno může být dobré a úctyhodné, ale zbývá nám čas a energie na to, co má být na samém vrcholu našich priorit?

Jak z toho ven?

I zde nám pomohou slova Spasitele: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši myslí své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhý pak jest podobně tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“⁸

Všechno ostatní v životě má být ve srovnání s těmito dvěma velkými prioritami druhořadé.

Dokonce i ve službě v Církvi je snadné dělat dlouho věci ze setrvačnosti a postrádat přitom srdce neboli jádro učednictví.

Bratří, jako držitelé kněžství jsme se zavázali, že budeme lidmi, kteří milují

Boha a bližní a jsou ochotní projevat tuto lásku slovem i skutkem. To je samotnou podstatou toho, kdo jsme jako učedníci Ježíše Krista.

Ti, kteří žijí podle těchto zásad, znovuzřízení neprospí.

Výzva k probuzení

Apoštol Pavel napsal: „Probuď se ty, kdož spíš, a vstaň z mrtvých, a [dá světlo] tobě Kristus.“⁹

Draží přátelé, vězte, že jste synové světa.

Nedovolte, aby vás přemohla sobeckost! Nedovolte, aby vás přemohly návyky, jež mohou vést k závislosti! Nedovolte, aby vás soupeřící priority ukolébaly do netečnosti nebo vás odtrhly od požehnaného učednictví a zušlechťující kněžské služby!

Budeme-li se tomuto posvátnému dílu věnovat jen polovičatě, vystavujeme se jako jednotlivci, rodiny i jako Kristova Církev příliš velkému riziku.

Být učedníkem Ježíše Krista neznamená dělat něco jen jednou za týden nebo jednou za den. Znamená to dělat něco stále a napořád.

Pánův slib daný Jeho opravdovým nositelům kněžství je natolik majestátní, že jej lze jen stěží pochopit.

Ti, kteří jsou věrní Aronovu a Melchisedechovu kněžství a zvelebují svá povolání, jsou „[posvěceni] Duchem k obnovení těla svého“. Tudíž vše, co má náš Otec, jim bude dáno.¹⁰

Svědčím o tom, že očišťující moc Usmíření Ježíše Krista a proměňující moc Ducha Svatého dokáží uzdravit a zachránit celé lidstvo. Je naší výsadou, naší posvátnou povinností a naší radostí uposlechnout Spasitelova volání a následovat Ho s ochotnou myslí a s celým úmyslem srdce. Setřesme „řetězy, jimiž [jsme] spoutáni, a [vyjděme] z mrákoty a [povstaňme] z prachu“.¹¹

Budme bdělí a neznavení konáním dobra, neboť klademe „základ velkého díla“,¹² kterým je připravit vše na návrat Spasitele. Bratří, když přidáme světlo svého příkladu jako svědectví o nádhře a moci znovuzřízené pravdy, tak znovuzřízení neprospíme. O tom svědčím a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu našeho Mistra, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Martin Luther King Jr., „Don't Sleep Through the Revolution“ (1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly, Hollywood, Florida, May 18, 1966).
2. Články víry 1:9.
3. Viz blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2. Nefi 26:29.
5. Marek 8:34–35.
6. 3. Nefi 12:29.
7. Viz například lds.org/topics/addiction.
8. Matouš 22:37–39.
9. Efezským 5:14.
10. Viz Nauka a smlouvy 84:33, 38.
11. 2. Nefi 1:23.
12. Viz Nauka a smlouvy 64:33.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Muž s kněžstvím

Můžete být vzorem skvělým, průměrným, či vzorem špatným. Můžete si myslet, že na tom nezáleží, ale Pánu na tom záleží.

Všichni máme nějaké hrdiny, zvláště jako děti. Narodil jsem se a vyrůstal v Princetonu v New Jersey ve Spojených státech. Nejslavnější sportovní týmy poblíž našeho bydliště měly svou základnu v New Yorku. V těch dávných dobách tam sídlily tři profesionální baseballové týmy – Brooklyn Dodgers, New York Giants a New York Yankees. Ještě blíže od nás byla Filadelfie, která byla domovem baseballových týmů Athletics a Phillies. V těchto týmech bylo mnoho potenciálních baseballových hrdinů.

Mým baseballovým hrdinou se stal Joe DiMaggio, který hrál za New York Yankees. Když jsme s bratry a kamarády hráli baseball na školním hřišti vedle našeho domu, snažil jsem se máchnout pálkou tak, jak jsem myslel,

že to dělá Joe DiMaggio. To bylo v době, kdy ještě nebyla televize (toto je příběh z prehistorie), a tak jsem jeho máchnutí mohl kopírovat jen z fotografií v novinách.

Když jsem dospíval, otec mě jednou vzal na stadion Yankeeů. To bylo jedinkrát, kdy jsem viděl Joea DiMaggia hrát. V duchu vidím, jako bych tam byl, jak máchl pálkou a jak bílý baseballový míček letí přímo mezi diváky za hřištěm.

Mé baseballové dovednosti se nikdy nepřiblížily dovednostem mého hrdiny z dětství. Ale když se mi párkrát podařilo trefit míček dobře, snažil jsem se při tom co nejlépe napodobit jeho silné máchnutí.

Když si vybereme hrdiny, začínáme vědomě i nevědomě napodobovat to, co na nich nejvíce obdivujeme.

Moji moudří rodiče mi naštěstí přivedli v dětství do cesty velké hrdiny. Tatínek mě vzal jen jednou na stadion Yankeeů, abych viděl hrát svého baseballového hrdinu, ale každou neděli mě nechal sledovat jednoho muže s kněžstvím, z něhož se stal hrdina. Tento hrdina ovlivnil můj život. Tatínek byl presidentem malé odbočky, která se scházela u nás doma. Mimochodem, když jste v neděli ráno sešli do přízemí, byli jste na shromáždění. Do naší odbočky nikdy nechodilo víc než 30 lidí.

Jeden mladý muž k nám na shromáždění vozil svou maminku, ale nikdy nešel dál. Nebyl členem. A právě tatínkovi, který za ním šel k autu, se podařilo pozvat ho k nám. Dal se pokřtít a stal se mým prvním a jediným vedoucím v Aronově kněžství. Stal se mým kněžským hrdinou. Dosud si vzpomínám na dřevěnou sošku, kterou mi dal za odměnu, když jsme dořezali dříví pro jednu vdovu. Kdykoli oprávněně chválím nějakého služebníka Božího, snažím se být jako on.

V oné malé odbočce Církve jsem měl ještě dalšího hrdinu. Byl to příslušník námořní pěchoty, který přicházel na shromáždění v zelené mariňácké uniformě. Bylo to v době

války, což z něj samo o sobě udělalo mého hrdinu. Námořní pěchota ho vyslala na Princetonskou univerzitu, aby si doplnil vzdělání. Mnohem více než jeho vojenskou uniformu jsem však sledoval jeho samotného, jak hraje na Palmerově stadionu jako kapitán týmu amerického fotbalu Princetonské univerzity. Viděl jsem ho hrát v univerzitním basketbalovém týmu a také jsem ho sledoval, jak hraje coby hvězdný chytač v baseballovém týmu.

Ale co více, přišel k nám domů i v týdně a ukázal mi, jak dát koš levou i pravou rukou. Řekl mi, že to budu muset umět, protože jednoho dne budu hrát basketbal ve skvělých týmech. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale celá ta léta byl pro mě vzorem opravdového muže s kněžstvím.

Každý z vás bude vzorem muže s kněžstvím, ať již si to přejete, či nikoli. Když jste přijali kněžství, stali jste se zapálenou svící. Pán vás postavil na svícen, abyste osvětlovali cestu všem, kteří jsou kolem vás. To platí obzvláště pro bratry ve vašem kněžském kvoru. Můžete být vzorem skvělým, průměrným, či vzorem špatným. Můžete si myslet, že na tom nezáleží, ale Pánu na tom záleží. Vyjádřil to takto:

„Vy jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto býti.

Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž jsou v domě.

Tak světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“¹

Sám jsem byl požehnan díky příkladu skvělých nositelů kněžství v kvorech, v nichž jsem měl to štěstí sloužit. I vy můžete udělat to, co udělali oni pro mě, tím, že budete příkladem, který mohou druzí následovat.

U nositelů kněžství, kteří jsou mými hrdiny, jsem si všiml tří společných vlastností. Jednou z nich je vzor modlitby, druhou je zvyk sloužit a třetí je skálopevné rozhodnutí být čestný.

My všichni se modlíme, ale nositel kněžství, kterým chcete být, se modlí často a s opravdovým záměrem. Večer pokleknete a poděkujete Bohu za požehnaní, kterých se vám onoho dne dostalo. Poděkujete Mu za rodiče, za učitele i za velké příklady, které můžete následovat. V modlitbách konkrétně uvedete, kdo a jak požehnal během onoho dne vašemu životu. To bude vyžadovat trochu více než jen

pár minut a více než jen pár myšlenek. Překvapí vás to a změní.

Když se budete modlit o odpuštění, zjistíte, že i vy odpouštíte druhým. Když budete Bohu děkovat za Jeho laskavost, budete jmenovitě myslet i na ty, kteří potřebují laskavost vaši. A i tento zážitek vás každý den překvapí a časem vás to změní.

Jedním ze způsobů, jak vás takto upřímná modlitba změní, je to, a to vám slibuji, že pocítíte, že jste opravdu dítětem Božím. A když budete vědět, že jste dítě Boží, budete také vědět, že toho od vás Bůh hodně očekává. A protože jste Jeho dítě, bude od vás očekávat, že se budete řídit Jeho učením a učením Jeho drahého Syna, Ježíše Krista. Bude od vás očekávat, že budete štedří a laskaví k druhým. Bude zklamaný, budete-li pyšní a sebestřední. Požehná vám, abyste měli touhu dávat přednost zájmům druhých před vlastními.

Někteří z vás již jsou vzorem nesobecké kněžské služby. Po celém světě nositelé kněžství přicházejí ještě před rozbřeskem do chrámu. A někteří slouží ještě dlouho po západu slunce. Za tuto oběť v podobě času a úsilí nezískávají na tomto světě žádné uznání ani potlesk veřejnosti. Byl jsem v chrámu s mladými lidmi, kteří sloužili těm v duchovním světě, kteří nemohou získat chrámová požehnání sami pro sebe.

Když ve tváři těch, kteří tam slouží brzy ráno i pozdě večer, vidím štěstí namísto únavy, uvědomuji si, že v tomto životě získávají za tento druh nesobecké kněžské služby velké odměny, avšak toto je jen předobraz radosti, kterou budou jednou pocítovat s těmi, kterým sloužili v duchovním světě.

Totéž štěstí vidám ve tváři těch, kteří druhým vyprávějí o požehnaných plynoucích z členství v království

Božím. Zním jednoho presidenta odbočky, který téměř každý den přivádí někoho k misionářům, aby ho učili. On sám před pouhými několika měsíci ani nebyl členem Církve. Nyní díky němu misionáři učí a odbočka roste v počtu i v síle. Ale co více, je světlem pro druhé, kteří otevírají ústa a urychlují Pánovo shromažďování dětí Nebeského Otce.

Když se budete modlit a sloužit druhým, vaše poznání, že jste dítětem Božím, a vaše pocity vůči Němu se prohloubí. Budete si ve větší míře vědomi toho, že Bůh je zarmoucen, když se chováte jakkoli nečestně. Budete odhodlaněji dodržovat slovo, které jste dali Bohu i druhým. Budete dávat větší pozor na to, abyste nevzali něco, co vám nepatří. Budete poctivější ke svému zaměstnavateli. Budete odhodlanější být všude včas a vykonat každý úkol, který vám Pán dal a který jste přijali.

Než aby děti v rodinách, které jste povoláni učit, přemýšlely, zda jejich domácí učitelé přijdou, budou se nedočkavě těšit na vaši návštěvu. Moje děti měly takové požehnání. Když vyrůstaly, měly kněžské hrdiny, kteří jim pomáhali nastoupit na jejich vlastní cestu ve službě Pánu. Tento požehnaný příklad se nyní předává dál na třetí generaci.

Svým poselstvím bych také rád vyjádřil vděčnost.

Děkuji vám za vaše modlitby. Děkuji vám, že poklekáte s vědomím, že neznáte všechny odpovědi. Modlíte se k Bohu nebes, abyste Mu vyjádřili vděčnost a přivolali na svůj život a na svou rodinu požehnání. Děkuji vám za službu druhým a za chvíle, kdy jste za svou službu nepocitovali potřebu žádného uznání.

Přijali jsme Pánovo varování, že pokud na tomto světě usilujeme o uznání za svou službu, může nás to připravit

o požehnání ještě větší. Jistě si vzpomenete na tato slova:

„Pilně se varujte, abyste almužny své nedávali před lidmi, proto abyste vidíni byli od nich, jinak nebudete mítí odplaty u Otce svého, kterýž jest v nebesích.

Protož když dáváš almužnu, netrhub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ryncích, aby chváleni byli od lidí. Amen pravím vám, majít odplatu svou. Amen pravím vám, vzalít jsou odplatu svou.

Ale ty když almužnu dáváš, nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá,

Aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.“²

Pro ty, kteří jsou mými vzory skvělých nositelů kněžství, není lehké rozpoznat, že mají hrdinské vlastnosti. Ve skutečnosti se zdá, že je pro ně těžké vidět to, co na nich tak obdivuji. Zmínil jsem se, že můj otec byl věrným presidentem jedné malé odbočky Církve v New Jersey. Později byl členem generální komise Nedělní školy Církve. Přesto si dnes dávám pozor, abych o jeho kněžské službě mluvil skromně, protože on skromný byl.

Totéž platí i pro onoho příslušníka námořní pěchoty, který byl hrdinou mého dětství. Nikdy mi nevyprávěl

o své kněžské službě či o dosažených úspěších. Zkrátka jen sloužil. O jeho věrnosti jsem se dozvěděl od ostatních. Nevím, zda v sobě vůbec viděl ony vlastnosti, které jsem obdivoval.

A tak se má rada vám, kteří chcete žehnat svým kněžstvím druhým, týká vašeho života, který je skrytý před všemi kromě Boha.

Modlete se k Němu. Děkujte Mu za vše, co je ve vašem životě dobré. Požádejte Ho, aby vám dal poznat, které jedince vám přivedl do cesty, abyste jim sloužili. Poproste Ho, aby vám pomohl tuto službu poskytnout. Modlete se, abyste dokázali odpustit a aby vám mohlo být odpuštěno. A pak jim služte, mějte je rádi a odpouštějte jim.

A především pamatujte na to, že ze vší služby, kterou jim můžete dát, není žádná důležitější než ta, když pomůžete lidem rozhodnout se, že se stanou způsobilými pro věčný život. Bůh nám dal svrchované pokyny, jak kněžství používat. On sám je toho dokonalým příkladem. Toto je příklad, který do určité malé míry vidíme v Jeho nejlepších smrtelných služebnících:

„A Pán Bůh pravil Mojžíšovi řka: Nebesa, ta jsou mnohá, a nemohou býti spočtena pro člověka; ale jsou spočtena pro mne, neboť jsou má.

A jak jedna země pomine, i její nebesa, právě tak přijde jiná; a není žádného konce pro díla má, ani pro slova má.

Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečnití nesmrtnost a věčný život člověka.“³

My máme v tomto díle pomáhat. Každý z nás může něco změnit. Byli jsme připraveni pro svou dobu a místo v posledních dnech tohoto posvátného díla. Každý z nás byl požehnan příklady těch, pro něž je toto dílo hlavním účelem jejich života na zemi.

Modlím se o to, abychom si vzájemně pomáhali aktivně této příležitosti využívat.

Bůh Otec žije a zodpoví vaše modlitby o pomoc, kterou potřebujete k tomu, abyste Mu dobře sloužili. Ježíš Kristus je vzkříšený Pán. Toto je Jeho Církev. Kněžství, jehož jste nositeli, je moc jednat v Jeho jménu v Jeho díle, abyste sloužili dětem Božím. Dáte-li do tohoto díla celé srdce, Bůh vás zvelebí. To vám slibuji ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 5:14–16.
2. Matouš 6:1–4.
3. Mojžíš 1:37–39.

President Thomas S. Monson

Posilniž se a zmužile se měj

Mějme všichni odvahu vzdorovat společenským kompromisům, odvahu stát za zásadou.

Milovaní bratří, je skvělé být opět s vámi. Využívám této možnosti k vám promluvit a modlím se přitom o nebeskou pomoc.

Kromě tohoto Konferenčního centra je mnoho tisíc dalších bratrů shromážděno v kaplích a na dalších místech téměř po celém světě. Všichni máme jednu věc společnou – byla nám svěřena výsada být držiteli kněžství Božího.

Jsme zde na zemi ve významném období její historie. Naše příležitosti jsou téměř neomezené, ale zároveň čelíme řadě výzev a problémů, z nichž některé jsou specifické pro naši dobu.

Žijeme ve světě, kde jsou mravní hodnoty ve velké míře zavrhovány, kde hřích bije do očí a kde nás obklopují pokušení usilující o to, abychom sešli z těsné a úzké cesty. Čelíme neustálým tlakům a zákeřným vlivům,

jež boří vše, co je slušné, a snaží se to nahradit povrchními filosofiemi a praktikami světské společnosti.

A kvůli těmto i dalším těžkostem musíme neustále činit rozhodnutí, která mohou určit náš osud. Abychom mohli činit správná rozhodnutí, je zapotřebí odvahy – odvahy říci ne, když je to potřeba, odvahy říci ano, když je to vhodné, odvahy udělat to, co je správné, protože to je správné.

Vzhledem k tomu, že dnešní společenské trendy se rapidně vzdalují od hodnot a zásad, které nám Pán dal, budeme téměř jistě vyzváni, abychom hájili to, čemu věříme. Budeme mít dost odvahy tak činit?

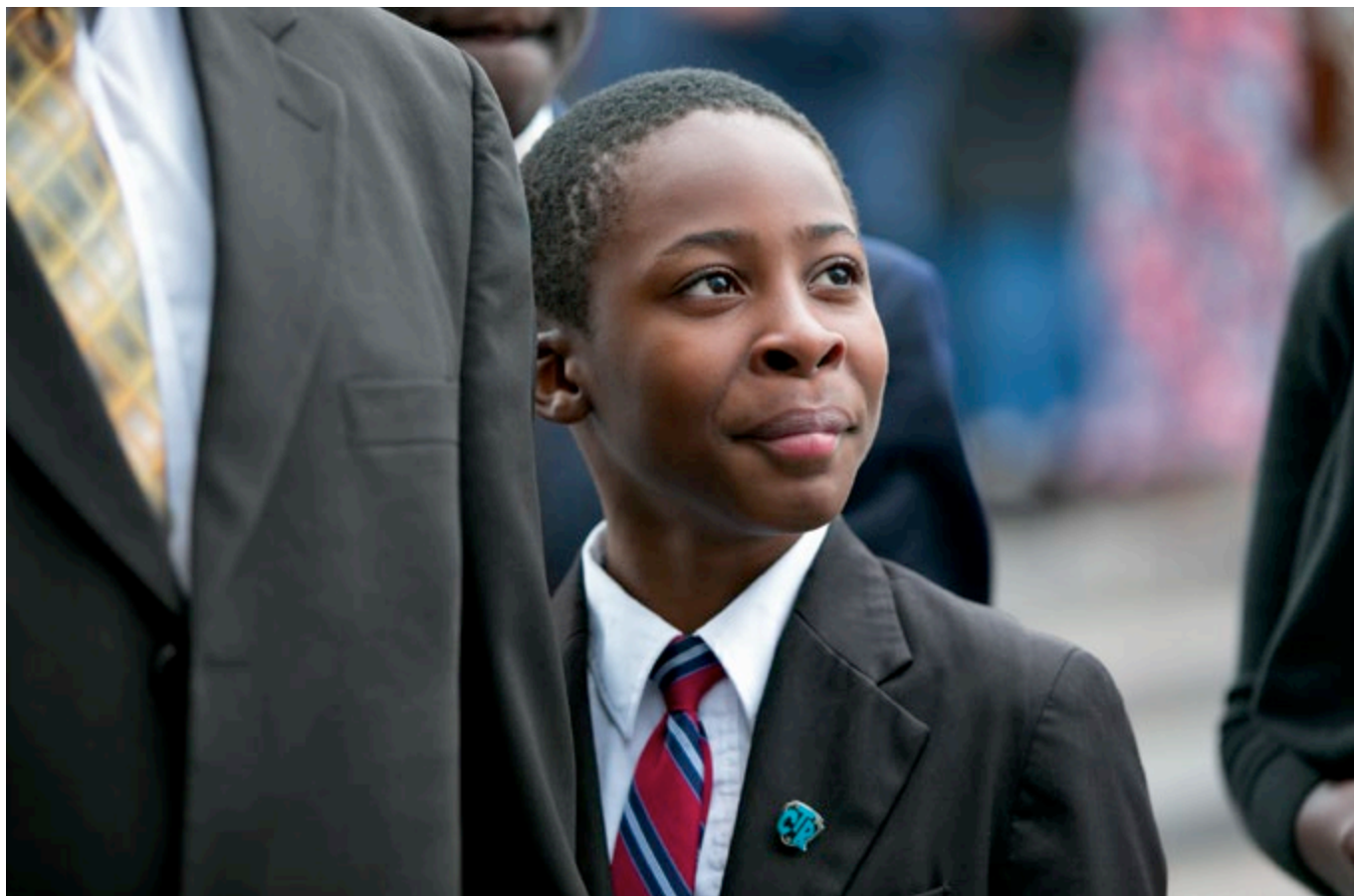
President J. Reuben Clark ml., který byl mnoho let členem Prvního předsednictva, řekl: „Jsou známy případy, kdy [ti], u nichž se předpokládá víra ..., mají pocit, že kdyby svědčili v plnosti o své víře, mohli by tím vyvolat posměch svých nevěřících kolegů, a že svou víru musí buď upravit, nebo bagatelizovat, nebo ji destruktivně zředit, nebo že musí dokonce předstírat, že ji odložili. Takoví lidé jsou pokrytci.“¹ Nikdo z nás si nepřeje mít takovou nálepku, ale přesto, nezdráháme se v některých situacích vyjádřit svou víru?

V touze dělat to, co je správné, si můžeme pomoci tím, že budeme chodit na taková místa a účastnit se takových činností, kde budeme moci mít čisté myšlenky a kde se bude Duch Páně cítit dobře.

Vzpomínám si, jak jsem před lety četl jednu radu, kterou dal otec svému synovi před odchodem do školy: „Pokud někdy zjistíš, že jsi někde, kde bys být neměl, ihned odejdi!“ Tutéž radu dávám každému z vás i já: „Pokud někdy zjistíte, že jste někde, kde byste být neměli, ihned odejďte!“

Každý z nás musí neustále projevovat odvahu. Každý den našeho

života je zapotřebí odvahy – nejen při významných událostech, ale častěji ve chvílích, kdy činíme rozhodnutí nebo reagujeme na okolnosti, jež nás obklopují. Skotský básník a romanopisec Robert Louis Stevenson řekl: „Každodenní odvaha má jen velmi málo svědků. Ale přestože neznějí fanfáry a davy nevolají vaše jméno, není vaše odvaha o nic méně vznešená.“²

Odvaha přichází v mnoha podobách. Křesťanský autor Charles Swindoll napsal: „Odvaha není omezena na bitevní pole nebo na ... hrdinské dostižení zloděje ve tvém domě. Skutečné zkoušky odvahy jsou mnohem tišší. Jsou to vnitřní zkoušky, jako zůstat věrný, když se nikdo nedívá, ... jako zůstat stát sám, když jsi nepochopen.“³ A já bych dodal, že k této vnitřní odvaze patří také dělat to, co je správné, i když se můžeme bát, bránit své přesvědčení i s rizikem, že budeme zesměšněni, a stát si za tímto přesvědčením, i když nám hrozí ztráta přátel nebo sociálního postavení. Ten, kdo stojí pevně za tím, co je správné,

musí být připraven na to, že s ním občas budou druzí nesouhlasit a že bude neoblíbený.

Když jsem za druhé světové války sloužil u námořnictva Spojených států, byl jsem svědkem statečných skutků, případů udatnosti a příkladů odvahy. Jedním z nich, na který nikdy nezapomenu, byla tichá odvaha 18letého námořníka jiného vyznání, který se nikdy nestyděl pomodlit. Z 250 mužů v rotě byl jediným, kdo každý večer poklekl u svého lůžka, často za posměchu druhých a pošklebků nevěřících. Se skloněnou hlavou se modlil k Bohu. Nikdy neměl strach. Nikdy nezaváhal. Byl odvážný.

Nedávno jsem naslouchal příběhu člověka, kterému se takovéto vnitřní odvahy nepochybně nedostávalo. Jedna přítelkyně mi vyprávěla o duchovním a víru posilujícím shromáždění svátosti, kterého se s manželem ve svém sboru zúčastnili. Mladý muž, jenž byl nositelem úřadu kněze v Aronově kněžství, se dotkl srdce všech přítomných, když hovořil o pravdách

evangelia a o radosti plynoucí z dodržování přikázání. Vydal vroucí a dojemné svědectví – stál u řečnického pultu a v bílé košili s kravatou vypadal čistě a upraveně.

Později téhož dne, když tato žena s manželem odjízděli od svého domu, uviděli téhož mladého muže, který je jen o několik hodin dříve tolik inspiroval. Nyní to byl ale zcela jiný obrázek – mladík šel po chodníku v otrhaném oblečení a kouřil cigaretu. Mou přítelkyni s manželem to nejen velmi zklamalo a rozesmutnilo, ale také nedokázali pochopit, jak se mohl tak přesvědčivě vydávat za někoho na shromáždění svátosti a pak se tak rychle proměnit v někoho úplně jiného.

Bratři, jste toutéž osobou, ať jste kdekoli a ať děláte cokoli – tím, kým by si Nebeský Otec přál, abyste byli, a tím, kým sami víte, že byste měli být?

Známý americký basketbalista Jabari Parker, člen Církve, byl v rozhovoru vydaném v jednom národním časopise požádán, aby se podělil o tu

po několik hodin poslouchali oplzlé žerty, ohavné klení, strašlivé rouhání a špinavou řeč svých dozorců.“

Starší Pratt pokračoval:

„Naslouchal jsem tomu, až jsem byl natolik znechucen, šokován, zděšen a natolik naplněn duchem rozhořčené spravedlnosti, že jsem se sotva ovládal, abych nepovstal a strážce ostře nepokáral; ale nic jsem neřekl, ani Josephovi, ani nikomu jinému, ačkoli jsem ležel vedle něj a věděl jsem, že je vzhůru. On náhle povstal a promluvil hromovým hlasem nebo jako řvoucí lev a pronesl, nakolik si vzpomínám, tato slova:

„TICHO! ... Ve jménu Ježíše Krista vás kárám a přikazuji vám, abyste byli zticha; nebudu žít už ani minutu a naslouchat takovým řečem. Přestaňte takto mluvit, jinak vy nebo já OKAMŽITĚ zemřeme!“

Joseph „stál vzpřímeně v ohromující vznešenosti“, jak to popisuje starší Pratt. Byl spoután a neozbrojen, a přesto byl klidný a důstojný. Podíval se na třesoucí se strážce, které se stáhly do rohu místnosti nebo se choulily u jeho nohou. Tito zdánlivě nenapravitelní muži se omluvili a dál již nic neřkali.⁹

Ne všechny skutky odvahy přinášejí takové působivé nebo okamžité výsledky, ale všechny přinášejí duševní klid a vědomí toho, že jsme se postavili za právo a pravdu.

Je nemožné stát zpříma, když člověk zapustí kořeny v tekoucím písku populárních názorů a uznání. Abychom se dokázali pevně a odhodlaně držet toho, o čem víme, že je správné, potřebujeme odvahu Daniela, Abinadiho, Moroniho nebo Josepha Smitha. Ti měli odvahu dělat nikoli to, co bylo snadné, ale to, co bylo správné.

My všichni budeme čelit strachu a obavám, zažijeme výsměch a setkáme se s protivenstvím. Mějme všichni odvahu vzdorovat

nejlepší radu, jakou kdy dostal od svého otce. Jabari odpověděl: „[Můj otec] říkával: ‚Hlavně buď stejnou osobou, jakou jsi na veřejnosti, i v soukromí.‘“⁴ To je důležitá rada pro každého z nás, bratří.

Naše písmata jsou plná příkladů odvahy, kterou každý z nás v dnešní době potřebuje. Prorok Daniel projevili nejvyšší míru odvahy tím, že se postavil za to, o čem věděl, že je správné, a tím, že projevili odvahu modlit se, přestože mu hrozila smrt, když tak bude činit.⁵

Odvaha charakterizovala i život Abinadiho, což je patrné z toho, že byl ochoten položit život, než aby popřel pravdu.⁶

A kdo by nebyl inspirován životem 2 000 mladých synů Helamana, kteří

učili a svým postojem projevili, že je potřeba se s odvahou řídit učením rodičů a být cudný a čistý?⁷

Snad všechny tyto zprávy z písem završuje příklad Moroniho, který měl odvahu vytrvat ve spravedlivosti až do samotného konce.⁸

I v životě Proroka Josepha Smitha bychom našli bezpočet příkladů odvahy. Jeden z nejdramatičtějších se stal v době, kdy byl Joseph s dalšími bratřími v řetězech – jen si to představte, byli svázáni řetězy – drženi v nedostavěné chatě v blízkosti soudní budovy v Richmondu ve státě Missouri. Parley P. Pratt, který byl jedním ze zadržovaných, popsal jednu konkrétní noc takto: „Leželi jsme jako by ve spánku, a když odbila půlnoc, naše uši a srdce byly sužovány bolestí, protože jsme

společenským kompromisům, odvahu stát za zásadou. Právě odvaha, nikoli kompromis, přináší úsměv Božího schválení. Odvaha se stává hodnotnou a smysluplnou ctností, chápeme-li ji nejen jako ochotu hrdinně zemřít, ale také jako odhodlání správně žít. Zatímco jdeme kupředu a snažíme se žít tak, jak máme, budeme nepochybně získávat pomoc od Pána a můžeme nalézat útěchu v Jeho slovech. Mám rád Jeho slib zaznamenaný v knize Jozue:

„Nenechám tebe samého, aniž tě opustím. ...

Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.“¹⁰

Milovaní bratři, kéž s odvahou svého přesvědčení prohlašujeme s apoštolem Pavlem: „Nestydím [se] za evangelium Kristovo.“¹¹ A kéž se pak s toutéž odvahou řídíme Pavlovou radou: „Buď příkladem věrných v řeči, v [chování], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“¹²

Katastrofické konflikty přicházejí a odcházejí, ale válka vedená o duši lidí pokračuje bez ustání. Jako zvuk polnice se nese slovo Páně určené

vám, mně a nositelům kněžství, ať jsou kdekoli: „Pročež, necht každý muž se učí povinnostem svým a necht se učí jednati v úřadu, do něhož je určen, ve vši pílí.“¹³ Pak budeme, jak prohlásil apoštol Petr, „královské kněžstvo“,¹⁴ sjednocené v záměru a obdařené mocí z výsosti.¹⁵

Kéž odsud dnes večer každý odchází s odhodláním a odvahou říci, tak jako Job za stara: „Dokudž dýchati budu, neodložím upřímosti své od sebe.“¹⁶ Aby tomu tak bylo, o to se s pokorou modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána, amen. ■

ODKAZY

1. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, citován v: Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, citován v: Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, citován v: „10 Questions“, *Time*, Mar. 17, 2014, 76.
5. Viz Daniel 6.
6. Viz Mosiáš 11:20; 17:20.
7. Viz Alma 53:20–21; 56.
8. Viz Moroni 1–10.
9. Viz *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 210–211.
10. Jozue 1:5, 9.
11. Římanům 1:16.
12. 1. Timoteovi 4:12.
13. Nauka a smlouvy 107:99.
14. 1. Petrova 2:9.
15. Viz Nauka a smlouvy 105:11.
16. Job 27:3, 5.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vděční za každé situace

Nemáme snad důvod být naplněni vděčností, bez ohledu na situaci, ve které se nacházíme?

Během let jsem měl posvátnou příležitost poznat mnoho lidí, u nichž se zdálo, že jejich utrpení dosahuje samotného dna jejich duše. V takových chvílích jsem svým milovaným bratrům a sestrám naslouchal a truchlil jsem s nimi nad jejich břemeny. Přemýšlel jsem, co bych jim řekl, a občas jsem ani nevěděl, jak je utěšit a jak je podpořit v jejich zkouškách.

Často je jejich zármutek způsoben něčím, co jim připadá jako konec. Někteří čelí konci pro ně důležitého vztahu, například v případě úmrtí někoho blízkého nebo odcizení se od člena rodiny. Jiní mají pocit, že čelí konci naděje – naděje na uzavření manželství nebo zplození dětí nebo překonání nemoci. Další mohou čelit konci své víry v důsledku toho, jak je matoucí a protichůdné hlasy ve světě pokoušejí, aby zpochybnili, ba dokonce opustili to, o čem kdysi věděli, že je pravdivé.

Domnívám se, že dříve nebo později každý z nás zažije okamžiky, kdy se bude náš svět otřásat v základech a my budeme osamocení, zklamaní a bezmocní.

Může se to stát každému. Nikdo proti tomu není imunní.

Můžeme být vděční

Situace každého člověka je jiná a podrobnosti každého života jsou jedinečné. Já jsem však poznal, že existuje něco, co dokáže odejmout onu hořkost, kterou můžeme v životě pociťovat. Existuje něco, co můžeme udělat pro to, aby byl náš život příjemnější, radostnější, a dokonce i nádherný.

Můžeme být vděční!

Možná to odporuje moudrosti světa, navrhopvat, aby člověk, kterého tíží utrpení, vzdával díky Bohu. Ale ti, kteří odloží láhev hořkosti a místo toho pozvednou číši vděčnosti, získají očistující nápoj uzdravení, pokoje a porozumění.

Jako učedníkům Krista je nám přikázáno, abychom „[děkovali] Pánu Bohu svému ve všech věcech“,¹ „[zpívali] Hospodinu s díkyčiněním“² a měli „srdce naplněno poděkováním Bohu“.³

Proč nám Bůh přikazuje, abychom byli vděční?

Všechna svá přikázání nám dal proto, aby nám mohl žehnat. Díky přikázáním máme příležitosti používat svobodu jednání a získávat požehnání. Náš milující Nebeský Otec ví, že pokud se rozhodneme rozvíjet ducha vděčnosti, přinese nám to opravdovou radost a veliké štěstí.

Být za něco vděční

Někdo by ale mohl říci: „Za co mám být vděčný, když se můj svět rozpadá?“

Možná, že soustředit se na to, za co jsme vděční, není ten správný přístup. Je těžké rozvíjet ducha vděčnosti, pokud je naše vděčnost přímo úměrná počtu požehnání, která dokážeme spočítat. Pravda, je důležité, abychom často „sčítali svá požehnání“ (a každý, kdo to někdy zkusal, ví, že jich máme hodně), ale nevěřím tomu, že Pán od nás očekává, že v dobách zkoušek budeme méně vděční než v dobách blahobytu a pohody. Dokonce ani většina veršů v písmech nehovoří o vděčnosti za něco, ale spíše naznačuje, že se jedná o všeobecného ducha neboli postoj vděčnosti.

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Haldeman

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulfarur Soares

Lynn G. Robbins

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adunkaris

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Anders

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Stephen M. Bowen

Craig A. Cantlon

Yoon Hwon Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Wilfrid W. Andersen

Kocchi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

Randy D. Funk

Claudio R. M. Costa

Leonard K. Corris III

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Duran

Larry J. Echio Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gonzalez

Robert C. Gay

Carlos A. Gobby

J. Dean Cornish

Timothy J. Dydnes

Bradley D. Foster

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Christoffa Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Gow

James J. Hamulo

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

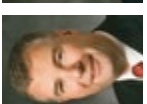
Patrick Kearon

Jörg Kläringar

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

Steven E. Snow

S. Gifford Nielsen

O. Vincent Haleck

Larry S. Kacher

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Brent H. Nelson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Piro

Bruce D. Porter

Dale G. Reinhard

Michael T. Ringwood

Joseph W. Sitori

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Per G. Mohm

James B. Marino

Hugo E. Martinez

James B. Marino

Jairo Mazzograndi

Jose A. Ibañez

Juan A. Ureña

Amulio Valenzuela

Francisco J. Vinas

William R. Walker

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballus

Claudio D. Žirc

W. Cong Žurick

Adrian Ochao

Gregory A. Schweizer

Kent F. Richards

Terry M. Gibson

David L. Beck

Randall L. Ridd

Larry Y. Wilson

PŘEDSEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Gerald Casse
První řádce

Gary E. Stevenson
Předsedající biskup

Dem M. Dvorak
Druhý řádce

Dem M. Dvorak
Druhý řádce

John S. Tanner
První řádce

Tad R. Callister
President

Devin G. Durant
Druhý řádce

Carol E. McConkey
První řádce

Bernice L. Ocasio
Presidentka

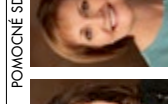
Heidi F. Margjovová
Druhá řádce

Carol M. Stephensová
První řádce

Linda K. Burjornová
Presidentka

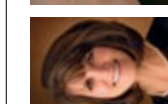
Lirio S. Reyesová
Druhá řádce

Jean A. Stevensová
První řádce

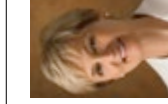
Rosemary M. Wickamová
Presidentka

Cheryl A. Espinová
Druhá řádce

Larry M. Gibson
První řádce

David L. Beck
President

Randall L. Ridd
Druhý řádce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

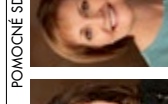
MLADÉ ŽENY

Heidi F. Margjovová
Druhá řádce

Carol M. Stephensová
První řádce

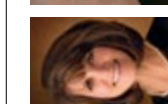
Linda K. Burjornová
Presidentka

Lirio S. Reyesová
Druhá řádce

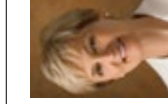
Jean A. Stevensová
První řádce

Rosemary M. Wickamová
Presidentka

Cheryl A. Espinová
Druhá řádce

Larry M. Gibson
První řádce

David L. Beck
President

Randall L. Ridd
Druhý řádce

Terry M. Gibson
První řádce

POMOČNÉ SDRUŽENÍ

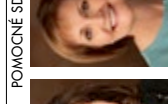
MLADÍ MUŽI

Heidi F. Margjovová
Druhá řádce

Carol M. Stephensová
První řádce

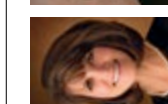
Linda K. Burjornová
Presidentka

Lirio S. Reyesová
Druhá řádce

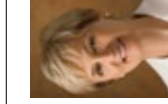
Jean A. Stevensová
První řádce

Rosemary M. Wickamová
Presidentka

Cheryl A. Espinová
Druhá řádce

Larry M. Gibson
První řádce

David L. Beck
President

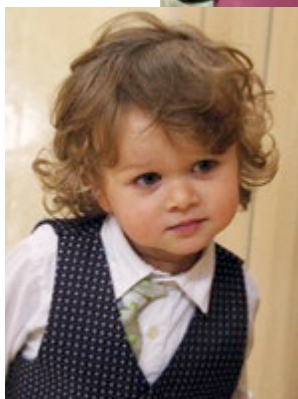
Randall L. Ridd
Druhý řádce

Terry M. Gibson
První řádce

Svatí posledních dnů se shromažďují po celém světě, aby se zúčastnili 184. výroční generální konference. Shora zleva ve směru hodinových ručiček jsou vyobrazeni členové Církve a misionáři z Vídně v Rakousku; ze São Paula v Brazílii; z Mexico City v Mexiku; z Ulánbátaru v Mongolsku; z Highlands Ranch v Coloradu (USA); ze Sydney v Austrálii; z Petrohradu v Rusku a z Norcross v Georgii (USA).

Je snadné být *za* něco vděčný, když se náš život odvíjí tak, jak si přejeme. Ale co chvíle, kdy se zdá, že to, co si přejeme, je v nedohlednu?

Dovoďte mi navrhnout, abychom na vděčnost pohlíželi jako na přirozený sklon – způsob života, jenž je nezávislý na naší stávající situaci. Jinými slovy, rád bych navrhl, abychom se místo toho, že budeme vděční *za* něco, soustředili na to, že budeme vděční *ve* své situaci – ať je jakákoli.

Vypráví se jedna stará historka o číšníkovi, který se zeptal zákazníka, zda mu chutnalo. Host odpověděl, že všechno bylo v pořádku, ale že by bylo lepší, kdyby podávali více chleba. Když se druhý den muž vrátil, číšník zdvojnásobil množství chleba a přinesl mu čtyři krajíce namísto dvou, avšak muž byl stále nespokojený. Další den číšník chléb opět zdvojnásobil, ale bez úspěchu.

Čtvrtý den byl číšník odhodlán obsloužit tohoto muže k naprosté spokojenosti. A tak vzal třímetrový bochník chleba, rozpůlil ho a s úsměvem ho přinesl zákazníkovi. Číšník netrpělivě čekal na mužovu reakci.

Po jídle se muž podíval na číšníka a řekl: „Dobré jako vždy. Ale koukám,

že jste zase začali dávat jen dva krajíce chleba.“

Bud'me vděční ve své situaci

Drazí bratři a sestry, je to jen na nás. Můžeme se rozhodnout, že svou vděčnost budeme omezovat podle toho, jakých požehnání se nám podle našeho názoru nedostává. Nebo se můžeme rozhodnout, že budeme jako Nefi, jehož vděčné srdce nikdy neochabovalo. Když ho jeho bratři svázali na lodi (kterou sám postavil, aby je dovezl do zaslíbené země), jeho kotníky a zápěstí byly tak bolavé, že „nesmírně [otekly]“, a prudká bouře hrozila tím, že všichni budou pohlčeni v hlubinách mořských. „Nícméně,“ řekl Nefi, „jsem však hleděl k svému Bohu a chválil ho po celý den; a pro své strasti jsem proti Pánu nereptal.“⁴

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako Job, který měl snad všechno, ale pak o to přišel. A přesto reagoval slovy: „Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se ... tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.“⁵

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako mormonští pionýři, kteří si udržovali ducha vděčnosti během

svého vleklého a bolestivého putování k Velkému solnému jezeru, a ještě si přitom zpívali a tančili a radovali se z dobrotivosti Boží.⁶ Mnozí z nás by měli tendenci stáhnout se do sebe, stěžovat si a trýznit se tím, jak je tato cesta obtížná.

Můžeme se rozhodnout, že budeme jako Prorok Joseph Smith, který jako vězeň v hrůzných podmínkách v žaláři v Liberty napsal tato inspirovaná slova: „Vroucně milovaní bratři, vesele číňme všechny věci, jež leží v naší moci; a potom, kéž můžeme v klidu státi, s naprostou jistotou, abychom viděli spasení Boží, a jak rámě jeho bude zjeveno.“⁷

Můžeme se rozhodnout, že budeme vděční, ať se děje co se děje.

Tento druh vděčnosti přesahuje všechno, co se kolem nás děje. Překonává zklamání, sklíčenost a pocity beznaděje. Kvete stejně krásně v mrazivé zimní krajině jako v příjemně teplém letním období.

Jsme-li vděční Bohu *ve* své situaci, můžeme zakoušet uklidňující pokoj uprostřed soužení a strastí. I ve chvílích zármutku můžeme pozvedat srdce v chvále. I ve chvílích bolesti se můžeme radovat z Kristova Usmíření.

I v mrazivých chvílích hořkého utrpení můžeme zažívat blízkost a hřejivou sílu objetí nebesy.

Někdy si myslíme, že vděčnost máme projevit *až poté*, co se naše problémy vyřeší. To je však nesmírně krátkozraké. O kolik toho v životě přicházíme, když čekáme na to, až se ukáže duha, aniž bychom předtím poděkovali Bohu za to, že seslal déšť!

Být vděčný v těžkých dobách *neznamená*, že jsme spokojeni se svou situací. *Znamená* to, že očima víry hledíme až za své nynější problémy a výzvy.

Toto není vděčnost vyjadřovaná ústy, ale duší. Je to vděčnost, která uzdravuje srdce a rozšiřuje mysl.

Vděčnost jako skutek víry

Být vděčný *v* naší situaci je skutkem víry v Boha. Vyžaduje to, abychom Bohu důvěřovali a doufali ve věci, které nejsou vidět, které jsou však pravdivé.⁸ Jsme-li vděční, následujeme příklad našeho milovaného

Spasitele, který řekl: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“⁹

Opravdová vděčnost je vyjádřením naděje *a* svědectví. Pramení z uznání toho, že ne vždy rozumíme životním zkouškám, ale věříme tomu, že jednou jim rozumět budeme.

Náš smysl pro vděčnost je v jakékoli situaci vyživován mnohými a posvátnými zásadami, o nichž *víme*, že jsou pravdivé – že náš Otec dal svým dětem veliký plán štěstí; že díky Usmíření Jeho Syna, Ježíše Krista, můžeme žít věčně se svými blízkými; že nakonec budeme mít nádherné, dokonalé a nesmrtelné tělo, nezatěžované nemocemi nebo postiženími; a že naše slzy smutku a ztráty budou nahrazeny hojností štěstí a radostí, „[mírou] dobrou, natlačenou, a natřesenou, a [překypující]“.¹⁰

Muselo to být právě takoveto svědectví, co proměnilo Spasitelovy apoštoly z bojácných a pochybujících mužů v nebojácné a šťastné vyslance Mistra. V prvních hodinách po Jeho Ukřížování byli pohlceni beznadějí a zármutkem a nerozuměli tomu, co se právě stalo. To vše ale změnila

jedna událost. Pán se jim zjevil a prohlásil: „Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten.“¹¹

Poté, co apoštolové poznali vzkříšeného Krista (poté, co zakusili nádherné Vzkříšení svého milovaného Spasitele), stali se z nich jiní lidé. Nic je nemohlo zadržet před tím, aby naplňovali své poslání. S odvahou a odhodláním přijímali veškeré trýznění, ponižování, a dokonce i smrt, kteréžto těžkosti zažívali kvůli svému svědectví.¹² Nic jim nemohlo zabránit v tom, aby chválili svého Pána a sloužili Mu. Změnili život všech lidí, s nimiž přišli do styku. Změnili svět.

Nemusíte vidět Spasitele, tak jako apoštolové, abyste i vy prožili tutéž proměnu. Vaše svědectví o Kristu, zrozené z Ducha Svatého, vám může pomoci hledět až za ony neuspokojivé konce ve smrtelnosti a vidět zářivou budoucnost, kterou pro vás Vykupitel světa připravil.

Nejsme tady kvůli koncům

Lze se ve světle toho, co víme o svém věčném určení, divit tomu, že kdykoli narazíme na hořké životní

Raymond, Alberta, Kanada

konce, zdají se nám být nepřijatelné? Zdá se, že v každém z nás je něco, co se vzpírá koncům.

Proč tomu tak je? Protože jsme stvořeni z hmoty věčnosti. Jsme věčné bytosti, děti Všemohoucího Boha, jehož jméno je Nekonečný¹³ a který slibuje věčná požehnání bez počtu. Konce nejsou naším osudem.

Čím více se toho učíme o evangeliu Ježíše Krista, tím více si uvědomujeme, že konce zde ve smrtelnosti nejsou vlastně vůbec žádnými konci. Jsou to pouhá přerušení – dočasné přestávky, které se jednoho dne budou zdát malé ve srovnání s věčnou radostí, jež čeká na všechny věrné.

Jsem velmi vděčný Nebeskému Otci za to, že součástí Jeho plánu nejsou žádné skutečné konce, pouze věčné začátky.

Ti, kteří jsou vděční, budou učiněni slavnými

Bratři a sestry, nemáme snad důvod být naplněni vděčností, bez ohledu na situaci, ve které se nacházíme?

Potřebujeme snad ještě větší důvod k tomu, aby naše srdce bylo „naplněno poděkováním Bohu“?¹⁴

„Nemáme veliký důvod radovati se?“¹⁵

Jak moc jsme požehnáni, když rozpoznáváme Boží rukopis v oné úžasné

mozaice života! Vděčnost našemu Otci v nebi rozšiřuje naše vnímání a zjasňuje náš zrak. Inspiruje k pokoře a posiluje empatii vůči bližním a všemu Božimu stvoření. Vděčnost je katalyzátorem všech křesťanských vlastností! Vděčnost je pramenem všech ctností.¹⁶

Pán nám slíbil, že „ten, kdo přijímá všechny věci s vděčností, bude učiněn *slavným*“; a věci této země mu budou přidány, až stonásobně, ano, a více.“¹⁷

Kéž „denně [žijeme] v díkůvzdání“¹⁸ – obzvláště během oněch zdánlivě nevysvětlitelných konců, jež jsou součástí smrtelnosti. Kéž dovolíme své duši, aby se ještě více naplnila vděčností vůči našemu milosrdnému Nebeskému Otci. Kéž neustále pozvedáme hlas a slovem i skutkem projevujeme vděčnost našemu Otci v nebi a Jeho milovanému Synovi, Ježíši Kristu. O to se modlím a zanechávám vám své svědectví a požehnání ve jménu našeho Mistra, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 59:7; viz také Efezským 5:20; 1. Tessalonicenským 5:18; Mosiáš 26:39; Alma 7:23; Nauka a smlouvy 98:1.
2. Žalm 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Viz 1. Nefi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Příklady pionýrů, kteří si uchovali radostný postoj navzdory obrovským obtížím, jsou uvedeny například v knize Andrewa D. Olsena, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–367.
7. Nauka a smlouvy 123:17.
8. Viz Alma 32:21.
9. Lukáš 22:42.
10. Lukáš 6:38.
11. Lukáš 24:39.
12. Viz Římanům 5:3; 2. Korintským 4:17; 12:10.
13. Viz Mojžíš 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Viz Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, oddíl 80; citováno v článku Josepha B. Wirthlina, „Live in Thanksgiving Daily“, *Ensign*, Sept. 2001, 8.
17. Nauka a smlouvy 78:19; zvýraznění přidáno.
18. Alma 34:38.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Následné kroky

Všichni [se můžeme] důsledněji [zapojit] do misionářské práce tím, že nahradíme obavy opravdovou vírou.

Letos v září tomu bude šedesát čtyři let, co jsem se vrátil domů z misie v Anglii. Tři dny po svém návratu jsem se s jedním svým přítelem zúčastnil uvítacího tanečního večera na Utažské univerzitě. Řekl mi o jedné krásné studentce 2. ročníku, Barbaře Bowenové, s níž jsem se měl podle jeho názoru seznámit. Přivedl ji k nám, představil nás a my jsme spolu začali tančit.

Naneštěstí se jednalo o tanec, kterému jsme říkali „přebírací“, což znamená, že jste mohli tancovat s dívkou jen do té doby, než vám ji někdo během tance přebíral. Barbara byla tak temperamentní a oblíbená, že jsem s ní tančil jen necelou minutu, než mi ji přebíral nějaký jiný mladík.

S tím jsem se ale nehodlal smířit. Na misii jsem se naučil, jak je důležité podnikat následné kroky, a tak jsem získal její telefonní číslo a hned druhý den jsem jí zavolaal a požádal ji o schůzku. Ale měla hodně práce ve škole a se společenskými aktivitami. Naštěstí jsem se na misii naučil být vytrvalý i tváří v tvář neúspěchu, a tak se mi nakonec podařilo jít s ní na rande. A jedno rande vedlo k dalším. Během těchto schůzek jsem ji dokázal přesvědčit, že já jsem ten jediný pravý a živý navrátilivší se misionář – přinejmenším pro ni. Nyní, po 64 letech

je sedm dětí a mnoho vnoučat a pravoučat důkazem oné důležité pravdy, že bez ohledu na to, jak dobré vaše poselství je, bez důsledných a vytrvalých následných kroků nemusíte dostat příležitost ho předat dál.

A to je možná důvodem toho, proč jsem pocítil jasné vnuknutí, že mám dnes navázat na témata svých dvou poselství z minulých generálních konferencí.

Na konferenci v říjnu 2011 jsem vybízel, abychom pamatovali na tato důležitá slova Páně: „Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“¹

Těmito slovy dává Pán jasné najevo, že toto není jen oficiální označení, ale také jméno, kterým se má Jeho Církev nazývat. Vzhledem k tomuto Jeho jasnému prohlášení nemáme Církev nazývat žádným jiným jménem – jako například „mormonská církev“ nebo „Církev SPD“.

Slova *mormon/mormonský* jsou vhodná v určitém kontextu, kdy se mluví o členech, například o mormonských pionýrech, nebo o institucích, jako je pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir. Členové Církve jsou všeobecně známi jako mormoni a v rozhovorech s lidmi, kteří nejsou členy naší Církve, o sobě můžeme bez obav mluvit jako o mormonech, pokud přitom zmíníme plný název Církve.

Pokud se členové naučí ve spojení se slovem *mormon* používat správné jméno Církve, podtrhne to skutečnost, že jsme křesťané, členové Spasitelovy Církve.

Bratři a sestry, učinme následný krok a osvojme si zvyk dávat jasné najevo, že patříme k Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Druhé poselství, ohledně kterého mám pocit, že na něj mám navázat,

bylo proneseno na minulé generální konferenci, kdy jsem povzbudil členy k modlitbě za to, aby byli vedeni alespoň k jednomu člověku, kterého by mohli do Vánoc vyzvat, aby se dozvěděl něco o znovuzříženém evangeliu. Mnozí členové Církve mi vyprávěli o úžasných zážitcích, které měli díky tomu, že požádali Pána o misionářské příležitosti.

Jeden navrátilší se misionář se například konkrétně modlil o to, aby byl veden k onomu „jednomu“ člověku, kterého by mohl nějak oslovit. Na mysl mu vytanulo jméno jedné bývalé spolužačky z vysoké školy. Napsal jí na Facebooku a zjistil, že se v té době modlila ohledně účelu a smyslu života. Podnikl následné kroky zrovna v době, kdy hledala pravdu, a v prosinci se dala pokřtít.

Slyšel jsem mnoho podobných příkladů výzev, ale jen v několika z nich dotyčný člen podnikl následné kroky, tak jako tento bratr.

Jsem velikým zastáncem zásady podnikání následných kroků. V misionářské příručce *Kažte evangelium mé* se píše: „Sdělení výzvy bez následné průběžné kontroly je jako nastoupit cestu, ale nedokončit ji nebo jako koupit si lístek na koncert, ale pak nevstoupit do divadla. Bez dokončení celé akce je závazek bezcenný.“²

Příručka *Kažte evangelium mé* učí každého nejen o tom, jak druhé vyzvat, ale také o tom, jaké následné kroky po této výzvě podniknout. Cíl misionářské práce je definován jako snaha „pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim [budeme] pomáhat přijmout znovuzřížené evangelium vírou v Ježíše Krista a v Jeho usmíření, pokáním, křtem, přijetím daru Ducha Svatého a vytrváním do konce“.³

Pozvání neboli výzvy jsou neodmyslitelnou součástí tohoto procesu. Všimněte si ale, že misionářská práce

členů je o něčem mnohem více než jen o tom, že někoho vyzvou, aby si vyslechl misionáře. Zahrnuje také to, že budete společně s misionáři podnikat následné kroky ve snaze pěstovat víru, motivovat druhé k pokání a připravovat je na uzavření smluv a vytrvání do konce.

Tato zásada podnikání následných kroků je znázorněna i v knize Skutků.

„Potom pak Petr a Jan [vstoupili] do chrámu. ...“

A muž nějaký, byv chromý od života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli do chrámu.

Ten užřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil, aby mu almužnu dali.

I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás.

A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich.

Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď.“

To je mocná výzva od služebníka Páně, není-liž pravda? Petr se ale nezastavil jen u této výzvy. V písmech se dál píše, že „*ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho*, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.

A zchytiv se, stál, a chodil, a *všel s nimi do chrámu*, chodě, a poskakuje, a chvále Boha.“⁴

Jinými slovy, Petr nejenže použil svou kněžskou pravomoc a vyzval onoho muže, aby vstal a chodil. Po své výzvě podnikl i následné kroky tím, že se k tomuto muži naklonil, vzal ho za pravou ruku, pozvedl ho a pak s ním vstoupil do chrámu.

V duchu Petrova příkladu si dovoluji navrhnout, abychom se všichni důsledněji zapojili do misionářské práce tím, že nahradíme obavy opravdovou vírou a alespoň jednou za čtvrt roku

– neboli čtyřikrát ročně – vyzveme někoho k tomu, aby se nechal učit od misionářů na plný úvazek. Misionáři jsou připraveni učit skrze Ducha a s upřímnou a ryzí inspirací od Pána. Společně pak můžeme podnikat následné kroky, brát druhé za ruku, pozvedat je a kráčet s nimi na jejich duchovní cestě.

Abych vám v tomto procesu pomohl, vyzývám všechny členy, bez ohledu na vaše stávající povolání nebo míru aktivity v Církvi, abyste si obstarali příručku *Kažte evangelium mé*. Je k dispozici v našich distribučních střediscích a také na internetu. Na internetu je možné si tuto příručku číst nebo stáhnout zcela zdarma. Je to příručka pro misionářskou práci – což znamená, že to je příručka pro každého z nás. Čtěte ji, studujte ji a poté uplatňujte to, co jste se dozvěděli, abyste lépe pochopili, jak přivádět duše ke Kristu tím, že je budete vyzývat a podnikat následné kroky. Jak řekl president Thomas S. Monson: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili

ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu.“⁵

Ježíš Kristus učil své učedníky: „Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.

Protož prostě Pána žně, ať [pošle] dělníky na žeň svou.“⁶

Pán tuto modlitbu zodpověděl v dnešní době, kdy máme největší počet misionářů na plný úvazek v historii. Touto novou vlnou věrných dělníků nám Pán dává další příležitost pomáhat Mu v této veliké žni duší.

Existují praktické způsoby, jak mohou členové pomáhat našim úžasným misionářům a jak je mohou podporovat. Například můžete misionářům říci, že studujete příručku *Kažte evangelium mé*, a pak je požádat, aby vám v ní ukázali, co zrovna studují oni. Když se budete takto vzájemně učit, mezi členy a misionáři na plný úvazek nepochybně vznikne vztah větší důvěry, tak jak Pán přikázal:

„Ale aby každý [muž i žena mohli] mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa.“⁷

A „vizte, vyslal jsem vás, abyste svědčili a abyste varovali lid, a přísluší každému člověku, který byl varován, aby varoval bližního svého“.⁸

Bratři a sestry, umíte si představit ten dopad, kdyby členové rodiny a přátelé zahrnovali to, co se dozvídají díky osobnímu studiu příručky *Kažte evangelium mé*, do dopisů a e-mailů svým misionářům na plný úvazek?

Dokážete si představit ta požehnání, která obdrží rodiny, pokud lépe poznají a pochopí, co jejich synové a dcery studují a čemu učí na misii? Dokážete vůbec pochopit, jak mimořádný vliv smírné milosti bychom pocitovali, jednotlivě i všichni společně, v souladu se Spasitelovým zaslíbením daným všem těm, kteří vydávají svědectví, zatímco vyzývají druhé, aby přišli ke Kristu – a když pak po této výzvě činí následné kroky?

„Jste požehnání,“ řekl Pán skrze Proroka Josepha Smitha, „neboť svědectví, jež jste vydali, je zaznamenáno v nebi pro anděly, aby na ně hleděli; a oni se nad vámi radují a hříchy vaše jsou vám odpuštěny.“⁹

„Neboť já vám odpustím hříchy vaše s tímto přikázáním – že zůstanete stálí v mysli ... ve vydávání svědectví celému světu o těchto věcech, které jsou vám sdělovány.“¹⁰

Budeme-li podnikat následné kroky, Pán nás v tom nenechá samotné. Často bývám svědkem nevýslovné radosti, jež přichází, když členové Církve po celém světě pronášejí výzvy spojené se svědectvím a pak věrně podnikají následné kroky. Když jsem byl nedávno v Argentině, povzbudil jsem členy k tomu, aby před touto generální konferencí pozvali někoho na shromáždění. Jeden osmiletý chlapec, který se jmenuje Joshua, uposlechl a pozval svého nejlepšího kamaráda a jeho rodinu na den otevřených dveří jejich sboru

v Buenos Aires. Dovolte mi citovat z dopisu, který jsem právě dostal a který popisuje, jak Joshua kamaráda pozval a jak poté věrně podnikl následné kroky:

„Každých pár minut [Joshua] vyběhl k brance, aby se podíval, jestli už jdou. Říkal, že určitě [přijdou].

Večer ubíhal a Joshuaův kamarád nepřicházel, ale Joshua se nevzdával. Věrně každých pár minut vyběhl k přední brance. Nastal čas začít vše uklízet, když vtom Joshua začal poskakovat a volat: „Už jsou tady! Už jsou tady!“ Podíval jsem se a spatřil jsem, jak ke kapli přichází celá rodina. Joshua je vyběhl pozdravit a svého kamaráda objal. Všichni šli dál a zdálo se, že se jim den otevřených dveří velmi líbil. Vzali si několik brožurek a strávili hodně času seznamováním se s několika novými přáteli. Bylo úžasné vidět víru tohoto malého chlapce a uvědomit si, že i děti v Primárnkách mohou být misionáři.“¹¹

Mám svědectví o tom, že když budeme pracovat společně na tom, abychom vyhledali vždy onoho jednoho, vyzvali ho a poté s důvěrou a vírou podnikli následné kroky, bude s námi Pán spokojen a stovky tisíc Božích dětí naleznou své místo a pokoj v Církvi Ježíše Krista Svätých posledních dnů. Kéž nám všem Pán žehná v úsilí urychlovat Jeho práci na spasení. O to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 115:4.
2. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 200.
3. *Kažte evangelium mé*, 1.
4. Skutkové 3:1–8; zvýraznění přidáno.
5. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, listopad 2013, 4.
6. Matouš 9:37–38.
7. Nauka a smlouvy 1:20.
8. Nauka a smlouvy 88:81.
9. Nauka a smlouvy 62:3.
10. Nauka a smlouvy 84:61.
11. Osobní korespondence, 10. března 2014.

Jean A. Stevensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

„Nebojž se; jsem s tebou“

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehnala a vysvobodila nás.

Jen málo pocitů se vyrovná tomu, když se stanete rodičem. Není nic krásnějšího než obdržet drahocenné děťátko přímo z nebe. Jeden z mých bratrů toto prožil zvlášť dojemným způsobem. Jeho první syn se narodil předčasně a vážil jen 1 300 gramů. Hunter strávil první dva měsíce na jednotce neonatální intenzivní péče. Tyto měsíce byly pro celou rodinu citlivým obdobím, zatímco jsme doufali a prosili Pána o pomoc.

Malý Hunter byl závislý na druhých. Jen s obtížemi nabíral sílu nutnou k životu. Jeho milující otec často natahoval silnou ruku k ručičce svého syna, aby své zranitelné děťátko podpořil.

A tak tomu je u všech Božích dětí. Otec v nebi ke každému z nás vztahuje ruku se svou nekonečnou láskou. Má moc nad vším a přeje si nám pomáhat učit se, růst a vrátit se k Němu. Toto vystihuje cíl našeho Otce – „uskutečnit nesmrtnost a věčný život člověka“.¹

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehnala a vysvobodila nás.

Toto krásné téma o Pánově moci vysvobodit své děti se prolíná všemi

stránkami Knihy Mormonovy. Nefi o něm mluví hned v první kapitole. Ve 20. verši čteme: „Vizte, já, Nefi, vám ukáži, že láskyplná milosrdenství Páně jsou nade všemi těmi, které on vyvolil pro jejich víru, aby je učinil mocnými až k moci vysvobození.“²

Před mnoha lety jsem pravdy vyjádřené v tomto verši pochopila velmi osobním způsobem. Poznala jsem, jak blízko Otec v nebi skutečně je a jak si přeje nám pomáhat.

Když jsem jednou večer, už za soumraku, jela s dětmi autem, všimla jsem si, že po kraji opuštěné silnice jde nějaký chlapec. Když jsme ho minuli, měla jsem silný pocit, že se mám vrátit a pomoci mu. Bála jsem se ale, že by ho vystrašilo, kdyby vedle něj večer zastavil neznámý člověk, a tak jsem jela dál. Znovu jsem pocítila silný dojem a na mysli mi vytanula slova: „Pomoz tomu chlapci!“

Vrátila jsem se a zeptala se ho: „Potřebuješ pomoc? Měla jsem pocit, že ti mám pomoci.“

Otočil se na nás a se slzami na tvářích řekl: „Opravdu? Modlil jsem se, aby mi někdo pomohl.“

Jeho modlitba o pomoc byla zodpovězena inspirací, která byla

seslána mně. Tato zkušenost s přijetím tak jasného vedení Ducha zanechala nesmazatelný otisk, který mám v srdci dodnes.

A je to jen několik měsíců, co jsem po 25 letech, skrze láskyplné milosrdenství, s tímto hochem poprvé opět navázala kontakt. Zjistila jsem, že onen zážitek není součástí jen mého života, ale i toho jeho. Deric Nance je nyní otcem vlastní rodiny. Ani on na tento zážitek nezapomněl. Pomohl nám vytvořit si základ víry v to, že Bůh slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Oba jsme ho využili k tomu, abychom učili své děti, že Bůh nad námi bdí. Nejsme sami.

Toho večera zůstal Deric po vyučování na školní akci a ujel mu poslední autobus. Jako dospívající chlapec si věřil, že zvládne domů dojít pěšky, a tak vyrazil.

Hodinu a půl šel po opuštěné silnici. Byl ale stále pěkných pár kilometrů od domova, nikde žádné domy,

a on dostal strach. V zoufalství zašel za hromadu štěrku, poklekl a požádal Nebeského Otce o pomoc. Pár minut poté, co se Deric vrátil na silnici, jsem mu zastavila a poskytla mu pomoc, o niž se modlil.

Dnes, o mnoho let později, Deric vzpomíná: „Pán na mě, na hubeného a krátkozrakého chlapce, nezapomněl. A navzdory všemu ostatnímu, co se ve světě dělo, si byl vědom mé situace a měl mě natolik rád, že mi poslal pomoc. Od oné modlitby na kraji opuštěné silnice Pán zodpověděl mé modlitby mnohokrát. Jeho odpovědi nejsou vždy tak okamžité a jasné, ale to, že na mě pamatuje, je právě tak zřejmé dnes jako během oné noci, kdy jsem se cítil opuštěně. Kdykoli na mě dopadnou temné stíny života, vím, že On má vždy plán, jak zajistit, abych se dostal v bezpečí zpět domů.“

Jak řekl Deric, ne každá modlitba je zodpovězena tak rychle. Otec nás

ale opravdu zná a slyší prosby našeho srdce. Zázraky uskutečňuje postupně, modlitbu za modlitbou, pro jednoho po druhém.

Můžeme Mu důvěřovat, že nám pomůže – ne nutně tak, jak chceme, ale tak, jak nám to nejlépe pomůže v růstu. Podřídít svou vůli té Jeho může být těžké, ale je to nutné, máme-li se stát takovými, jako je On, a najít pokoj, který nám nabízí.

Pak můžeme dospět k tomu, co popsal C. S. Lewis: „Modlím se, protože nemohu jinak. Modlím se, protože tato potřeba ze mě prýští neustále, v bdění i ve spánku. ... Nezmění to Boha. Změní to mě.“³

V písmech je mnoho příběhů těch, kteří vložili důvěru v Pána a On jim pomohl a vysvobodil je. Vzpomeňte na mladého Davida, který díky spolehnutí se na Pána unikl jisté smrti z rukou mocného Goliáše. Pomyslete na Nefiho, kterého jeho prosby s vírou k Bohu vysvobodily od jeho bratrů, kteří mu usilovali o život. Vzpomeňte na mladého Josepha Smitha, který v modlitbě usiloval o Pánovu pomoc. Byl vysvobozen z moci temnoty a obdržel zázračnou odpověď. Každý z nich čelil skutečné a obtížné výzvě. Každý z nich jednal s vírou a vložil důvěru v Pána. Každý z nich získal Jeho pomoc. A Boží moc a láska se projevují v životě Jeho dětí i dnes.

Viděla jsem to nedávno v životě věrných Svatých v Zimbabwe a v Botswaně. Na postním a svědeckém shromáždění v jedné malé odbočce mě naplnila pokorou a inspirací svědectví mnohých členů – dětí, mládeže i dospělých. Každý z nich mocně vyjádřil svou víru v Pána Ježíše Krista. I když je obklopují problémy a těžkosti, každý den vkládají důvěru v Boha. Uznávají Jeho ruku ve svém životě a často to vyjadřují slovy: „Jsem Bohu velmi vděčný.“

Před několika lety byla jedna věrná rodina příkladem téže důvěry v Pána pro členy našeho sboru. Arn a Venita Gatrellovi žili šťastně, ale pak lékaři zjistili, že Arn má agresivní formu rakoviny. Prognóza byla zničující – zbývalo mu jen několik týdnů života. Rodina chtěla být naposledy spolu. A tak za nimi přijely děti, některé až zdaleka. Zbývalo jim jen 48 drahocenných hodin, kdy mohli být pospolu. Gatrellovi si pečlivě vybrali, co pro ně bylo nejdůležitější – rodinné fotografování, společná večere a zasedání v chrámu Salt Lake. Venita řekla: „Když jsme vyšli ze dveří chrámu, bylo to naposledy, kdy jsme byli v tomto životě pospolu.“

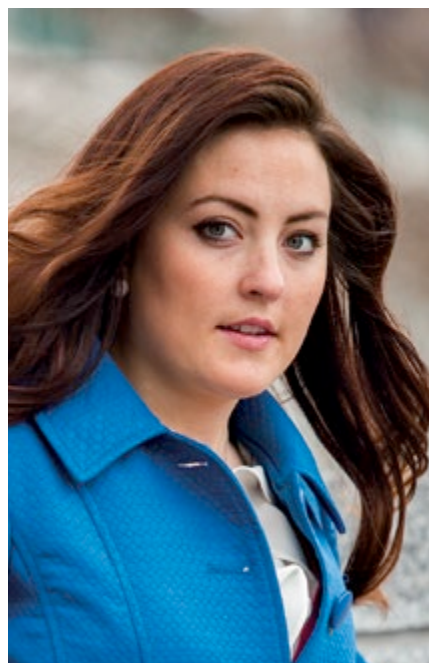
Odcházel ale s ujištěním, že na ně čeká o mnoho více než jen tento život. Díky posvátným chrámovým smlouvám mají naději v Boží sliby. Mohou být spolu navždy.

Následující dva měsíce byly naplněny nespočetnými požehnáními. Arnova i Venitina víra a důvěra v Pána se prohlubovaly, jak to vyjadřují Venitina slova: „Něco mě nadnášelo. Zjistila jsem, že můžete pocítovat pokoj i uprostřed neklidu. Věděla jsem, že Pán nad námi bdí. Když důvěrujete Pánu, můžete opravdu překonat všechny životní těžkosti.“

Jedna jejich dcera dodala: „Sledovali jsme rodiče a viděli jsme jejich příklad. Viděli jsme jejich víru a jak to

zvládají. Nikdy bych o tuto zkoušku nežádala, ale nikdy bych o ni nechtěla přijít. Obklopovala nás Boží láska.“

Arново úmrtí samozřejmě nebylo tím, v co Gatrellovi doufali. Ale jejich krize nebyla krizí víry. Evangelium Ježíše Krista není seznam úkolů, které je potřeba udělat; spíše žije v našem srdci. Evangelium „není zátěž; jsou to křídla“. ⁴ Nadnáší nás. Nadnášelo i Gatrellovy. Pocítovali pokoj uprostřed bouře. Drželi se pevně jeden druhého a chrámových smluv, které uzavřeli a dodržovali.

Prohloubili schopnost důvěřovat Pánu a byli posíleni ve víře v Ježíše Krista a v Jeho usmířující moc.

Ať už se na cestě ucdnictví nacházíme kdekoli, ať mohou být naše starosti a těžkosti jakékoli, nejsme sami. Bůh na vás nezapomněl. I my, podobně jako Deric, Svátí v Africe a Gatrellovi, se můžeme ve chvíli nouze rozhodnout, že se s vírou natáhneme po Boží ruce. Můžeme čelit těžkostem s modlitbou a s důvěrou v Pána. A díky tomu se stáváme více takovými, jako je On.

Pán promlouvá ke každému z nás: „Nebojž se, ... jsem ... s tebou; nestraň se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, ... podpíráti tě budu pravicí spravedlnosti své.“ ⁵

Pokorně, avšak s jistotou vydávám svědectví, že Bůh, náš Otec, nás osobně zná a vztahuje k nám pomocnou ruku. Skrze Jeho Milovaného Syna, Ježíše Krista, můžeme překonat obtíže tohoto světa a v bezpečí se vrátit domů. Kéž máme víru Mu důvěřovat, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžiš 1:39.
2. 1. Nefi 1:20.
3. Slova postavy C. S. Lewise ve hře Williama Nicholsona, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Izaiáš 41:10.

Biskup Gary E. Stevenson
Předsedající biskup

Vaše čtyři minuty

Zázrak Usmíření může dorovnat naše nedokonalosti při podávaném výkonu.

Pozornost světa byla nedávno obrácena na zimní olympijské hry, kde v 98 různých disciplínách soutěžili sportovci z 89 zemí. Stojí za zmínku, že deset z těchto sportovců jsou členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a tři z nich získali medaili, jak o tom nedávno psali v *Church News* – Christopher Fogt, Noelle Pikus-Paceová a Torah Brightová.¹ Všem soutěžícím sportovcům gratulujeme. Dobrá práce!

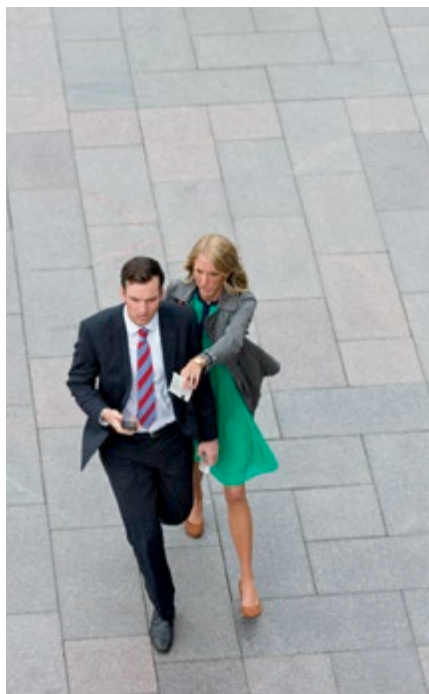
Zatímco dnes dopoledne mluvím o těchto hrách, myslím na mladé muže, mladé ženy a mladé svobodné dospělé – na vás, kteří jste v onom kritickém věku, který určuje směr vašeho života. Zatímco k vám hovořím, pociťuji velikou naléhavost.

Abyste tuto naléhavost pocítili také, podělím se s vámi o příběh Noelle Pikus-Paceové, jedné z oněch sportovkyň Svatých posledních dnů. V Noellině disciplíně, skeletonu, sportovci naberou rychlost tím, že se rozeběhnou, a poté se vrhnou břichem na malé sáňky. S obličejem jen několik centimetrů nad zemí se řítí vinutou ledovou dráhou rychlostí až 145 kilometrů za hodinu.

Je pozoruhodné, že roky přípravy se budou později považovat buď za úspěch, nebo za zklamání podle toho, co se stane v průběhu čtyř intenzivních 60vteřinových úseků.

Noellininy olympijské sny v roce 2006 se rozplynuly poté, co utrpěla vážnou nehodu, při níž si zlomila nohu. Na olympiádě v roce 2010, kdy ji od medaile dělila pouhá desetina vteřiny,² se její sny také nenaplnily.

Dovedete si představit, jaká nedočkavost ji naplňovala, zatímco čekala na začátek první jízdy na olympiádě 2014? Roky příprav se završí v pouhém jediném okamžiku. Celkem

čtyři minuty. Noelle strávila roky přípravou na tyto čtyři minuty a poté stráví celý život tím, že na ně bude vzpomínat.

Její závěrečná kola byla prakticky bezchybná! Nikdy nezapomeneme na to, jak po přejetí cílové čáry vběhla mezi diváky, objala se s rodinou a zvolala: „Dokázali jsme to!“ Roky přípravy se vyplatily. Viděli jsme, jak jí na krku visí medailon Mladých žen, zatímco vedle něj se leskne stříbrná medaile.³

Může se to zdát nefér, že všechny Noellininy olympijské sny závisely na tom, co udělá během pouhých čtyř krátkých minut. To ale věděla, a proto se tak pilně připravovala. Uvědomovala si důležitost a naléhavost svých čtyř minut a toho, co budou znamenat pro zbytek jejího života.

Připomeňme si také Christophera Fogta, člena mužstva, které získalo bronzovou medaili ve čtyřbobu. Ačkoli to po vážné nehodě na olympiádě v roce 2010 mohl vzdát, rozhodl se vytrvat. Po úžasném závodě, který mu to měl vynahradiť, nakonec získal cenu, o niž s takovou pílí usiloval.⁴

Zamyslete se nad tím, jak se vaše cesta k věčnému životu podobá „čtyřminutovému výkonu“ těchto sportovců. Jste věčné bytosti. Před narozením jste existovali jako duchové. V přítomnosti milujícího Nebeského Otce jste trénovali a připravovali se na to, že přijdete na krátkou chvíli na zem a předvedete svůj výkon. Tento život jsou vaše čtyři minuty. Vaše činy zde na zemi určují, zda získáte cenu v podobě věčného života. Prorok Amulek napsal: „Tento život je dobou na to, [abyste se] připravili na setkání s Bohem; ano, vizte, den tohoto života je dnem na to, [abyste] vykonávali práce své.“⁵

V jistém smyslu vaše čtyři minuty již začaly. Hodiny tikají. Slova

apoštola Pavla o tom, že máme běžet, abychom získali cenu, jsou tedy na místě.⁶

Stejně jako je pro sportovce na olympiádě nezbytné provést určité kroky během velmi krátkého výkonu (skoky nebo manévry pro rychlobruslaře a snowboardisty, projíždění zatáček při jízdě na bobech nebo rychlý průjezd brankami při slalomu), tak i v našem životě jsou určité věci naprosto nezbytné – kontrolní stanoviště, jimiž procházíme při svém duchovním výkonu na zemi. Těmito duchovními terčíky jsou Bohem dané nezbytné obřady evangelia – křest, přijetí daru Ducha Svatého, vysvěcení ke kněžství, chrámové obřady a každotýdenní přijímání svátosti.

„V [těchto] obřadech ... se projevuje moc božskosti.“⁷

A stejně jako disciplinovanost při tréninku připravuje sportovce k provádění technických prvků jeho sportu na nejvyšší úrovni, bude vás dodržování přikázání kvalifikovat k přijetí těchto spásných obřadů.

Pocitujete tu naléhavost?

Moji mladí přátelé, ať se nacházíte v jakékoli fázi svého „čtyřminutového výkonu“, vybízím vás, abyste se zamysleli: „Co dalšího musím udělat, abych získal medaili?“ Možná, že vám během této konference Duch našeptal, co by to mohlo být – připravovat se cílevědomě na nějaký obřad v budoucnu nebo přijmout nějaký obřad, který jste měli přijmout již dávno. Ať už to je cokoli, udělejte to hned. Nečekejte. Vaše čtyři minuty uběhnou rychle a vy budete mít zbytek věčnosti na přemýšlení o tom, co jste udělali v tomto životě.⁸

Je potřeba být disciplinovaný. Základem vašeho tréninku musí být každodenní modlitba, studium písem a účast na shromáždění. Je nezbytné důsledně zachovávat přikázání, dodržovat smlouvy, které jste uzavřeli, a řídit se Pánovými měřítky, jež se nacházejí v brožurce *Pro posílení mládeže*.

Možná jste si v životě vědomi věcí, jež představují hrozbu, která zpomalí nebo zastaví váš duchovní pokrok.

Pokud tomu tak je, řiďte se radou z písem: „Odvrhounce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje.“⁹

Na pokání ještě není pozdě. Ale brzy pozdě být může, protože nikdo doopravdy neví, kdy jeho čtyři minuty skončí.

Možná si nyní říkáte: „Už jsem to projel. Moje čtyři minuty už jsou katastrofa. Můžu to klidně vzdát.“ Pokud to tak je, přestaňte si to říkat a už si to nikdy neříkejte. Zázrak Usmíření může dorovnat naše nedokonalosti při podávaném výkonu. Jak učil starší Jeffrey R. Holland:

„Těm z vás ..., kteří možná otálíte v pozadí, ... svědčím o obnovující moci Boží lásky a o zázraku Jeho milosti. ...

... Dokud Pán vinice říká, že je čas, pak není *nikdy* příliš pozdě. ... Neodkládejte to.“¹⁰

Pamatujte na to, že nejste sami. Spasitel slíbil, že vás nenechá bez útěchy.¹¹ Máte rovněž rodinu, přátele a vedoucí, kteří vám fandí.

Ačkoli mé poselství je určeno mládeži Církve, rád bych řekl něco i rodičům a prarodičům:

Starší David A. Bednar nedávno popsal jednoduchý způsob, jak můžeme jako rodina provádět hodnocení svého pokroku na cestě smlouvy pomocí nezbytných obřadů. Vše, co potřebujete, je list papíru se dvěma sloupečky: „jméno“ a „plán pro další anebo potřebný obřad“. Nedávno jsem to udělal a do seznamu jsem zapsal každého člena rodiny. Zmínil jsem mezi nimi novorozeného vnuka, který měl být brzy požehnan; šestiletého vnuka, který by se měl připravovat na křest; a syna, kterému bude brzy 18, a tak je nejvyšší čas ho připravit na kněžství a chrámové obdarování. Každý z těch na seznamu potřeboval obřad svátosti. Tato jednoduchá činnost pomohla Lese a mně při plnění naší zodpovědnosti pomáhat každému členovi rodiny na cestě smlouvy prostřednictvím plánu pro každého z nich. Třeba je to dobrý nápad i pro vás – výsledkem budou rodinné diskuse, lekce na rodinném domácím večeru, připravenost, a možná i vyzvání k nezbytným obřadům ve vaší rodině.¹²

Jelikož sám lyžuji a jezdím na snowboardu, velmi na mě zapůsobil „čtyřminutový výkon“ australské

sportovkyně a snowboardistky Svatých posledních dnů Tory Brightové, který jí vynesl stříbrnou medaili ve snowboardingu. Všechny oslnila tím, jak prakticky bezchybný sjezd zakončila backsideovou otočkou o 720 stupňů. Ještě působivější a překvapivější však bylo to, jak pomáhala svým soupeřkám a projevovala vůči nim křesťanskou lásku. Všimla si, jak americká snowboardistka Kelly Clarková, které se nevydařila první finálová jízda, byla před druhou jízdou nervózní. „Objala mě,“ vzpomíná Clarková. „Držela mě tak dlouho, dokud jsem se dostatečně nezklidnila a nedýchala jsem pomaleji. Obětí od kamarádky bylo přesně to, co jsem potřebovala.“ Kelly Clarková později stála spolu s Torou na stupních vítězů jako bronzová medailistka.

Když se Tory zeptali na tento neobvyklý projev laskavosti vůči soupeře, který by býval mohl ohrozit její stříbrnou medaili, řekla prostě: „Jsem závodnice – chci dělat to nejlepší – ale taky chci, aby to nejlepší dělaly i moje soupeřky.“¹³

Když slyšíte tato slova, napadá vás někdo, kdo potřebuje vaše povzbuzení – člen rodiny, kamarád, spolužák nebo člen kvora? Jak jim můžete pomoci s jejich čtyřmi minutami?

Draží přátelé, jste uprostřed radostné cesty. Svým způsobem sjíždíte svah nebo bobovou dráhu, a provést při tom každý technický prvek nebo projet každou zatáčku bezchybně může být náročné. Ale nezapomeňte, že jste se na to velmi dlouho připravovali. Nyní je čas se předvést. Toto jsou vaše čtyři minuty! Nyní je ten pravý čas!

Vyjadřuji svou plnou důvěru ve vaše schopnosti. Máte na své straně Spasitele světa. Budete-li vyhledávat Jeho pomoc a řídit se Jeho pokyny, jak můžete neuspět?

Na závěr svědčím o tom, jak jsme požehnáni, že máme žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona, a o Ježíši Kristu a Jeho roli jako Spasitele a Vykupitele, v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Christine Rappleye, „Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games“, deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Viz Christine Rappleye, „Mormons in the Olympics“.
3. Viz Sarah Petersen, „Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics“, deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Viz Amy Donaldson, „Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success“, deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Viz 1. Korintským 9:24.
7. Nauka a smlouvy 84:20.
8. Viz Alma 34:31–33.
9. Židům 12:1.
10. Jeffrey R. Holland, „Dělníci na vinici“, *Liahona*, květen 2012, 33.
11. Viz Jan 14:18.
12. David A. Bednar, rozhovor s autorem.
13. Vidya Rao, „Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze“, today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Snášeli svá břemena lehce

Jedinečná břemena, která každý z nás v životě nese, nám pomáhají spoléhat se na zásluhy, milosrdenství a milost Svatého Mesiáše.

Jeden můj dobrý přítel byl v prvních letech svého manželství přesvědčen, že potřebuje pickup s pohonem všech čtyř kol. Jeho manželka si byla jistá tím, že nové auto nepotřebuje, ale pouze chce. Hravá výměna názorů mezi manžely zahájila diskusi o výhodách a nevýhodách takovéto investice.

„Miláčku, potřebujeme auto s pohonem všech čtyř kol.“

Ona se zeptala: „Proč myslíš, že potřebujeme nové auto?“

Na tuto otázku jí dal podle svého mínění dokonalou odpověď: „Co kdyby byla strašlivá bouře a my bychom potřebovali mléko pro děti a do obchodu bych se dostal jedině pickupem?“

Jeho manželka s úsměvem odvětila: „Pokud koupíme nový pickup, nezbudou nám peníze na mléko – tak proč řešit, jak se v takové situaci dostat do obchodu?“

I nadále se spolu radili a nakonec se rozhodli pickup koupit. Brzy poté, co si nový vůz opatřili, chtěl můj přítel názorně předvést, jak je užitečný, a dokázat, že měl dobré důvody

pro jeho koupi. A tak se rozhodl, že nařeže a doveze domů zásobu dřeva na topení. Byl už podzim a v horách, kde měl v úmyslu hledat dřevo, toho roku už ležel sníh. Zatímco jel nahoru po svahu, byl sníh čím dál tím hlubší. Přítel si uvědomoval, že kluzká silnice by mohla být nebezpečná, ale s velkou důvěrou v nové vozidlo jel pořád dál.

Naneštěstí zajel po zasněžené cestě až příliš daleko. Když odbočil s autem z cesty v místě, kde chtěl nařezat dřevo, uvázl. Všechna čtyři kola nového pickupu se protáčela ve sněhu. Okamžitě seznal, že netuší, co má dělat, aby se z této nebezpečné situace vymanil. Pociťoval rozpaky a obavy.

Pak se rozhodl: „Přece tu nebudu jen tak sedět.“ Vystoupil z auta a začal řezat dřevo. Korbu pickupu po chvíli zcela zaplnil těžkým nákladem. A pak se rozhodl, že se ještě jednou pokusí vyjet ze sněhu. Jakmile zařadil rychlost a šlápl na plyn, auto se dalo do pohybu. Pickup se pomaličku vymanil ze sněhu a dostal se zpátky na silnici. Přítel mohl konečně odjet domů, naplněn pocity štěstí i pokory.

Náš osobní náklad

Modlím se o to, aby mi pomáhal Duch Svatý, zatímco budu hovořit o životně důležitých zásadách, jež si můžeme odnést z tohoto příběhu o mém příteli, autě a dřevu. Bylo to tím nákladem. Právě onen náklad dřeva způsobil, že auto získalo dostatečnou trakci k tomu, aby se dostalo ze sněhu zpět na silnici a mohlo odjet. Právě onen náklad příteli umožnil vrátit se domů k rodině.

Každý z nás také nese určitý náklad. Naše osobní břemeno je tvořeno požadavky i příležitostmi, povinnostmi i výsadami, souženými i požehnáními a možnostmi i omezeními. Když pravidelně a s modlitbou zvažujeme své břemeno, mohou nám pomoci dvě otázky: „Vytváří břemeno, jež nesu, duchovní trakci, která mi

umožní tlačit se kupředu s vírou v Krista na oné těsné a úzké cestě a neuváznout? Vytváří břemeno, jež nesu, dostatečnou duchovní trakci, abych se mohl nakonec vrátit domů k Nebeskému Otci?“

Někdy se můžeme chybně domnívat, že štěstí znamená nepřítomnost břemene. Ale nést břemeno je nutnou a nezbytnou součástí plánu štěstí. Protože je potřeba, aby naše osobní břemeno vytvářelo duchovní trakci, máme dbát na to, abychom si v životě nenakládali příliš mnoho hezkých, ale zbytečných věcí, které by nás rozptylovaly a odváděly od věcí, na nichž ve skutečnosti záleží nejvíce.

Posilující moc Usmíření

Spasitel řekl:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Matouš 11:28–30.)

Jho je břevno, kterým se běžně spřáhá pár volů či jiných zvířat a jež těmto zvířatům umožňuje táhnout náklad společně. Jhem spřažená zvířata stojí bok po boku, aby mohla spojenými silami splnit určitý úkol.

Zamyslete se nad Pánovou jedinečnou osobní výzvou, abychom „[vzali] jho [Jeho] na se“. Když uzavíráme a dodržujeme posvátné smlouvy, spřáhá nás to dohromady s Pánem Ježíšem Kristem. Spasitel nás v podstatě zve, abychom se na Něj spolehli a táhli zároveň s Ním, ačkoli ani naše nejlepší úsilí se nevyrovná Jeho úsilí a nedá se s ním srovnávat. Pokud Mu důvěřujeme a na cestě smrtelností táhneme svůj náklad spolu s Ním, Jeho jho je vskutku snadné nést a Jeho břímě je lehké.

Nejsme a nikdy nemusíme být sami. Každý den se můžeme tlačit kupředu s nebeskou pomocí. Skrze Spasitelovo Usmíření můžeme získat schopnosti a sílu, které přesahují ty naše. (Viz „Lord I Would Follow Thee“, *Hymns*, č. 220.) Jak pravil Pán: „Tudíž, pokračujte cestou svou, a necht' se srdce vaše raduje; neboť

vizte a hleďte, já jsem s vámi až do konce.“ (NaS 100:12.)

Zamyslete se nad příkladem z Knihy Mormonovy, kdy Amulon pronásledoval Almu a jeho lid. K těmto učedníkům přišel v jejich strastech hlas Páně: „Pozdvihněte hlavu svou a buďte dobré mysli, neboť já vím o smlouvě, kterou jste se mnou učinili; a já učiním smlouvu s lidem svým a vysvobodím ho z poroby.“ (Mosiáš 24:13.)

Povšimněte si, že v tomto příslibu vysvobození je hlavní důraz kladen na smlouvy. Uzavírání a poctivé dodržování smluv a obřady vykonané skrze řádnou kněžskou pravomoc jsou nezbytné pro to, abychom získali všechna požehnání, jichž se nám prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista může dostat. Neboť právě skrze obřady kněžství se mužům a ženám v těle projevuje moc božskosti, včetně požehnání plynoucích z Usmíření. (Viz NaS 84:20–21.)

Myslete na Spasitelova slova „jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké“ (Matouš 11:30), zatímco budeme mluvit o dalším verši ve zprávě o Almovi a jeho lidu.

„A také ulehčím břemena, jež jsou vložena na vaše ramena, takže je ani nebudete na bedrech svých pocítovati.“ (Mosiáš 24:14.)

Mnozí z nás se možná domnívají, že podle tohoto verše bude břemeno náhle a natrvalo odňato. Z dalšího verše se však dozvídáme, jak bylo břemeno ulehčeno.

„A nyní, stalo se, že břemena, jež byla vložena na Almu a jeho bratři, byla učiněna lehkými; ano, *Pán je posílil*, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně.“ (Mosiáš 24:15; zvýraznění přidáno.)

Zkoušky a obtíže nebyly z lidu sňaty okamžitě. Ale Alma a jeho následovníci byli posíleni, a díky těmto větším schopnostem byla jejich břemena lehčí. Tito dobří lidé získali díky Usmíření moc *působit* jako ti, kteří jednají (viz NaS 58:26–29), a *zapůsobit* na okolnosti, v nichž se nacházejí. A „v síle Páně“ (Slova Mormonova 1:14; Mosiáš 9:17; 10:10; Alma 20:4) byli Alma a jeho lid odvedeni do

bezpečí do země Zarahemla.

Usmíření Ježíše Krista nejenže překonává následky Adamova Pádu a umožňuje, aby každému z nás byly odpuštěny hříchy a přestupky, ale Jeho Usmíření nám také umožňuje činit dobro a stát se lepšími takovým způsobem, který dalece přesahuje naše schopnosti ve smrtelnosti. Většina z nás ví, že když uděláme něco špatného a potřebujeme pomoc, abychom dokázali v životě překonat následky hříchu, Spasitel nám umožňuje očistit se skrze Jeho vykupující moc. Ale rozumíme také tomu, že Usmíření je určeno věrným mužům a ženám, kteří jsou poslušní, způsobilí a zásadoví a kteří se snaží stát lepšími a sloužit věrněji? Nejsm si jist, zda si v životě plně uvědomujeme tuto posilující stránku Usmíření a zda se chybně nedomníváme, že své břemeno musíme nést zcela sami – jen vlastní vytrvalostí, vůlí a kázní a pomocí svých zjevně omezených schopností.

Jedna věc je vědět, že Ježíš Kristus přišel na zemi, aby za nás *zemřel*. Je

ale zapotřebí, abychom si také uvědomili, že Pán si, skrze své Usmíření a moc Ducha Svatého, přeje nás *oživovat* – aby nás nejen vedl, ale aby nás i posiloval a uzdravoval.

Spasitel svému lidu pomáhá

Alma vysvětluje, proč a jak nás Spasitel může uschopňovat:

„A on půjde, trpě bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; a to se stane, aby se naplnilo slovo, jež praví, že na sebe vezme bolesti a nemoci lidu svého.“

A vezme na sebe smrt, aby mohl uvolnit pouta smrti, jež spoutávají lid jeho; a vezme na sebe slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo býti naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“ (Alma 7:11–12.)

Spasitel tedy netrpěl jen za naše hříchy a nepravosti, ale také za naše fyzické bolesti a úzkost, za naše slabosti a nedostatky, za naše obavy a pocity zmaru, za naše zklamání a sklíčenost, za naši lítost a výčitky svědomí, za naši beznaděj a zoufalství, za křivdy a nespravedlnosti, které zažíváme, a za duševní strádání, jež nás sužuje.

Neexistuje žádná fyzická bolest, žádná duchovní rána, žádná duševní muka či zármutek, žádná vada či slabost, jimž kdy vy i já budeme během tohoto života čelit a jež by Spasitel již neprožil. Ve slabé chvílce můžeme

zvolat: „Nikdo neví, jaké to je! Nikdo tomu nerozumí!“ Ale Syn Boží to ví a rozumí tomu dokonale, neboť On pocítoval a nesl břemena každého z nás. A díky své nekonečné a věčné oběti (viz Alma 34:14) má dokonalý soucit a může k nám vztáhnout své rámě milosrdenství. Může k nám vztáhnout pomocnou ruku, dotknout se nás, poskytnout nám úlevu a uzdravit a posílit nás, abychom se stali něčím více, než čím bychom se kdy mohli stát, a pomoci nám vykonat to, čeho bychom nikdy nedosáhli, kdybychom se spoléhali jen na vlastní schopnosti. Vskutku, Jeho jho je snadné nést a Jeho břímě je lehké.

Výzva, zaslíbení a svědectví

Vyzývám vás, abyste, když budete zvažovat své břímě, studovali, modlili se, přemítali a snažili se zjistit toho více o Spasitelově Usmíření. Mnohým aspektům Usmíření zkrátka

nemůžeme prostřednictvím své smrtelné mysli porozumět. Ale mnohé stránky Usmíření pochopit můžeme a musíme.

Mému příteli poskytl náklad dřeva trakci, která mu zachránila život. Prázdný pickup se ve sněhu ani nehnul, přestože byl vybaven pohonem všech čtyř kol. K vyvinutí trakce bylo zapotřebí těžkého nákladu.

Bylo to tím nákladem. Právě ten náklad vyvinul trakci, která mému příteli umožnila vyjet, dostat se zpět na silnici, pokračovat po ní a vrátit se k rodině.

Jedinečná břemena, která každý z nás v životě nese, nám pomáhají spoléhat se na zásluhy, milosrdenství a milost Svatého Mesiáše. (Viz 2. Nefi 2:8.) Svědčím a slibuji vám, že Spasitel nám bude pomáhat snášet naše břemena lehce. (Viz Mosiáš 24:15.) Zatímco jsme s Ním sprázeni jhem posvátných smluv a v životě se nám dostává uschopňující moci Jeho Usmíření, budeme stále více usilovat o to, abychom rozuměli Jeho vůli a žili podle ní. Budeme se rovněž modlit o sílu poučit se ze své situace, změnit ji, nebo se s ní smířit, než abychom

se neúnavně modlili k Bohu o to, aby naši situaci změnil podle naší vůle. Staneme se těmi, kteří působí, a ne těmi, na které je působeno. (Viz 2. Nefi 2:14.) Budeme požehnáni duchovní trakcí.

Kéž se každému z nás daří stávat se prostřednictvím Spasitelova Usmíření lepším. Dnes je 6. dubna. Ze zjevení víme, že dnešek je přesně dnem, kdy se narodil Spasitel. 6. duben je rovněž dnem, kdy byla zorganizována Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. (Viz NaS 20:1; Harold B. Lee, „Strengthen the Stakes of Zion“, *Ensign*, July 1973, 2; Spencer W. Kimball, „Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?“ *Ensign*, May 1975, 4; Spencer W. Kimball, „Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings“, *Ensign*, May 1980, 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* [2005], 409.) O tomto zvláštním a posvátném dni sabatu vydávám své svědectví, že Ježíš Kristus je náš Vykupitel. On žije a bude nás očisťovat, uzdravovat, vést, ochraňovat a posilovat. O tom radostně svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Láska – podstata evangelia

Nemůžeme opravdu milovat Boha, pokud nemáme rádi své souputníky na této cestě smrtelnosti.

Milování bratří a sestry, když náš Spasitel působil mezi lidmi, jistý zvědavý zákoník se Ho zeptal: „Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně?“

Matouš zaznamenává Ježíšovu odpověď:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“¹

Marek na závěr svého záznamu uvádí Spasitelova slova: „Většího přikázání jiného nad tato není.“²

Nemůžeme opravdu milovat Boha, pokud nemáme rádi své souputníky na této cestě smrtelnosti. A stejně tak nemůžeme mít v plné míře rádi své bližní, pokud nemilujeme Boha, Otce nás všech. Apoštol Jan nám říká: „Totož přikázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.“³ My všichni jsme duchovní děti našeho Nebeského Otce, a jako takoví jsme bratři a sestry. Když budeme mít tuto pravdu na paměti, bude snazší chovat lásku ke všem Božím dětem.

Láska je ve skutečnosti samotnou podstatou evangelia a Ježíš Kristus je náš Příklad. Jeho život byl odkazem lásky. Nemocné uzdravoval; utiskované pozvedal; hříšníky zachraňoval. Na konci Ho rozlícený dav připravil o život. Přesto se z pahorku Golgoty ozývají Jeho slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“⁴ – vrcholné vyjádření soucitu a lásky ve smrtelnosti.

Existuje mnoho vlastností, které jsou projevem lásky – například laskavost, trpělivost, nesobeckost, porozumění a odpuštění. Ve všech našich vztazích s lidmi nám tyto i jiné podobné vlastnosti pomáhají dávat najevo lásku, kterou chováme v srdci.

Naše láska se obvykle projevuje v každodenním kontaktu s druhými. Nejdůležitější je naše schopnost rozpoznat něčí potřeby a poté na ně reagovat. Vždy se mi líbila myšlenka vyjádřená v této krátké básni:

*Byla noc a já jsem plakal,
neboť zrak mi nebyl k ničemu,
a slepý jsem byl vůči druhým;
Nikdy jsem však nezalitoval,
aniž zármutek bych pocítil,
že bych byl až příliš laskavým.⁵*

Nedávno jsem se dozvěděl o dojemném příkladu ohleduplné laskavosti, který měl nepředvídané důsledky. Psal se rok 1933 a kvůli Velké hospodářské krizi bylo pracovních příležitostí poskrovnu. Stalo se to ve východní části Spojených států. Arlene Bieseckerová právě dostudovala střední školu. Po dlouhém hledání zaměstnání nakonec našla práci jako švadlena v továrně na oděvy. Dělnice byly placeny jen za jednotlivé správně zkompletované kusy, které ten den sešily. Čím více kusů sešily, tím lépe byly placeny.

Jednoho dne, krátce poté, co Arlene začala v továrně pracovat, narazila na určitý pracovní postup, který jí dělal těžkou hlavu, a byla z toho nešťastná. Seděla u šicího stroje a snažila se rozpárat neúspěšně sešitý kus oblečení, na kterém pracovala. Připadalo jí, že není nikdo, kdo by jí pomohl, protože ostatní švadleny se rychle snažily vyrobit co nejvíce kusů. Arlene se cítila bezradná a zoufalá. Začala potichu plakat.

Naproti Arlene seděla Bernice Rocková. Byla starší a jako švadlena zkušenější. Když si všimla Arleniny úzkosti, přerušila práci, přešla k Arlene a laskavě jí vše vysvětlila a se vším pomohla. Zůstala u ní, dokud si Arlene nebyla jistá, že daný kus dokáže úspěšně zkompletovat. Bernice se pak vrátila ke svému stroji, ačkoli přišla o možnost sešít kusy oblečení, které by jinak zvládla, kdyby Arlene nepomáhala.

Díky tomuto jednomu skutku ohleduplné laskavosti se z Bernice a Arlene staly přítelkyně na celý život. Obě se nakonec vdaly a měly děti. Někdy v 50. letech dala Bernice, která byla členkou Církve, Arlene a její rodině Knihu Mormonovu. V roce 1960 byli Arlene a její manžel a děti pokřtěni jako členové Církve. Později byli

zpečetění ve svatém chrámu Božím.

Díky soucitu, který Bernice projevila tím, že ochotně pomohla někomu, koho neznala, ale kdo měl těžkosti a potřeboval pomoc, se nyní bezpočet jedinců, žijících i mrtvých, raduje ze spásných obřadů evangelia.

Každý den našeho života jsou nám poskytovány příležitosti k tomu, abychom lidem kolem sebe projevili lásku a laskavost. President Spencer W. Kimball řekl: „Musíme pamatovat na to, že tito smrtelníci, které potkáváme na parkovištích, v kancelářích, ve výtazích i jinde, jsou onou částí lidstva, kterou nám Bůh dal, abychom ji měli rádi a sloužili jí. Moc nám neprospěje, když budeme mluvit o bratrství všech lidí, ale když za své bratry a sestry nebudeme považovat ty, kteří jsou kolem nás.“⁶

Příležitosti projevit lásku přicházejí často nečekaně. Jeden příklad takové příležitosti se objevil v novinovém

článku v říjnu roku 1981. Lásku a soucit popisované v tomto článku na mě natolik zapůsobily, že mám tento výstřížek již přes 30 let schovaný.

V článku se píše, jak letadlo společnosti Alaska Airlines, které letělo bez mezipřistání z Anchorage na Aljašce do Seattlu ve Washingtonu a v němž bylo 150 pasažérů, bylo odkloněno k odlehlému aljašskému městu, aby přepravilo těžce zraněného chlapce. Dvouletý chlapec si vážně poškodil tepnu na paži, když při hře u svého domu upadl na skleněný střepek. Město leželo 725 kilometrů jižně od Anchorage a zcela jistě se nenacházelo na trase tohoto letadla. Zdravotníci, kteří k chlapci dorazili, ale vyslali zoufalou žádost o pomoc, a tak byl let odkloněn, aby dítě vyzvedli a přepravili do Seattlu, kde se o něj mohli postarat v místní nemocnici.

Když letadlo přistálo poblíž tohoto odlehlého města, zdravotníci řekli

pilotovi, že chlapec krvácí tak silně, že by let do Seattlu nejspíš nepřežil. Bylo rozhodnuto, že se poletí dalších 320 kilometrů jiným směrem, do aljašského Juneau, nejbližšího města s nemocnicí.

Když byl chlapec dopraven do Juneau, zamířilo letadlo s několikahodinovým zpožděním do Seattlu. Ani jeden pasažér si nestěžoval, i když většina z nich zmeškala schůzky a navazující lety. Ba co víc, jak minuty a hodiny ubíhaly, uspořádali finanční sbírku a vybrali pro onoho chlapce a jeho rodinu nemalou částku.

Když letadlo přistávalo v Seattlu, pasažéři propukli v jásot, když jim pilot oznámil, že dostal rádiovou zprávu, že chlapec bude v pořádku.⁷

Vybavují se mi tato slova z písem: „Pravá láska je čistá láska Kristova ... a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.“⁸

Bratři a sestry, jedny z největších příležitostí k projevení lásky máme mezi zdmi svého vlastního domova. Lásku má být skutečným jádrem rodinného života, a přesto tomu tak někdy není. Může se v něm vyskytovat až příliš mnoho netrpělivosti, příliš mnoho dohadování, příliš mnoho potyček, příliš mnoho slz. President Gordon B. Hinckley si povzdychl: „Proč se [ti], které máme [nejradši], tak často stávají terčem našich nevlídných slov? Proč někdy [mluvíme] jakoby s dýkami, které tnou do živého?“⁹ Odpovědi na tyto otázky se mohou u každého z nás lišit, ale podstatné je to, že na důvodech nezáleží. Máme-li dodržovat přikázání mít jeden druhého rádi, musíme se jeden k druhému chovat laskavě a s úctou.

Samozřejmě, že nastanou chvíle, kdy budeme muset druhé ukáznit. Pamatujme ale na rady obsažené v Nauce a smlouvách – zejména na

to, že když musíme někoho pokárat, projevíme mu poté větší lásku.¹⁰

Doufám, že se budeme snažit být vždy ohleduplní a citliví k názorům, pocitům a okolnostem lidí kolem sebe. Nikoho neponižujeme ani neznevažujeme. Naopak budme soucitní a druhé povzbuzujeme. Musíme být opatrní, abychom nezklamali něčí důvěru lehkomyšlnými slovy či skutky.

Ruku v ruce s láskou má jít odpuštění. V rodině i mezi přáteli se mohou vyskytnout zraněné city a vzájemné

neshody. Jak jsem již řekl, ve skutečnosti nezáleží na tom, jak vážná byla prvotní příčina. Nemůžeme a nemáme dopustit, aby nás to rozežírало, bolelo a nakonec zničilo. Obviňování udržuje rány otevřené. Pouze odpuštění uzdravuje.

Jednou mě navštívila jedna milá dáma, která je již po smrti, a nečekaně mi vyprávěla o několika věcech, kterých litovala. Mluvila o tom, co se přihodilo před mnoha lety se sousedním farmářem, který byl kdysi dobrým

přítelem, ale s nímž měli s manželem často nějaké neshody. Jednou je farmář požádal, zda by nemohl chodit na své pole zkratkou přes jejich pozemek. V té chvíli přerušila své vyprávění a chvějícím se hlasem řekla: „Bratře Monsone, já ho tehdy, ani nikdy potom, nenechala jít přes náš pozemek, a on musel chodit na své pole tou delší cestou. Udělala jsem chybu a lituji toho. Již zemřel, ale tak moc bych si přála, abych mu mohla říci: ‚Omlouvám se.‘ Tak moc bych si přála, abych dostala druhou šanci být laskavá.“

Když jsem ji poslouchal, na mysli mi vytanul smutný postřeh Johna Greenleafa Whittiera: „Ze všech smutných slov, jež člověk může vyslovit, nejsmutněji vskutku zní: *„Mohlo to tak být!“*“¹¹ Bratři a sestry, budeme-li se k druhým chovat s láskou a s laskavou ohleduplností, pak se takovým výčitkám vyhneme.

Láska se projevuje mnoha zjevnými způsoby – úsměvem, mávnutím, laskavým slovem nebo komplimentem. Jiné projevy mohou být nenápadnější – například když projevíme zájem o to, co dělá ten druhý, když laskavě a trpělivě učíme nějaké zásadě či když navštívíme nemocného nebo člověka upoutaného na lůžko. Těmito slovy

Videň, Rakousko

President Boyd K. Packer

President Kvora Dvanácti apoštolů

a skutky, i mnohými dalšími, můžeme projevovat lásku.

Dale Carnegie, známý americký spisovatel a lektor, byl přesvědčen, že každý má v sobě „moc zvýšit celkovou sumu štěstí na světě ... tím, že prohodí pár slov upřímného uznání s někým, kdo se cítí opuštěně nebo zklamaně“. Řekl: „Možná, že vy zítra zapomenete na laskavá slova, která jste dnes řekli, ale příjemce těchto slov si jich možná bude cenit celý život.“¹²

Kéž začneme teď, právě dnes, vyjadřovat lásku všem Božím dětem, ať již jsou to členové naší rodiny, naši přátelé, pouzí známí nebo úplně neznámí lidé. Jakmile každé ráno vstaneme, rozhodněme se, že ať nás potká cokoli, budeme reagovat s láskou a s laskavostí.

Bratři a sestry, láska, kterou k nám chová Bůh, přesahuje naše chápání. Díky této lásce poslal svého Syna, který nás natolik miloval, že za nás dal život, abychom mohli mít věčný život. Když tento jedinečný dar pochopíme, srdce se nám naplní láskou k Věčnému Otci, ke Spasiteli i k celému lidstvu. Aby tomu tak mohlo být, o to se upřímně modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 22:36–39.
2. Marek 12:31.
3. 1. Janova 4:21.
4. Lukáš 23:34.
5. Neznámý autor, citováno v: Richard L. Evans, „The Quality of Kindness“, *Improvement Era*, May 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Viz „Injured Boy Flown to Safety“, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lodestar of Your Life“, *Ensign*, May 1989, 67.
10. Viz Nauka a smlouvy 121:43.
11. „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; zvýraznění přidáno.
12. Dale Carnegie, citováno například v: Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Svědectví

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát.

Období válek a nejistot svým způsobem více zaměřují naši pozornost k tomu, co je skutečně důležité.

Druhá světová válka pro mě byla dobou velkého duchovního nepokoje. Svůj domov v Brigham City v Utahu jsem opouštěl jen se zárodky svědectví a měl jsem pocit, že potřebuji něco víc. V podstatě celý náš poslední ročník na střední škole byl v průběhu několika týdnů vyslán do válečné oblasti. Když jsem sloužil na japonském ostrově Ie Šima, severně od Okinawy, potýkal jsem se s pochybami a nejistotou. Toužil jsem po osobním svědectví o evangeliu. Toužil jsem *vědět!*

Během jedné bezesné noci jsem vyšel ze stanu a vstoupil do bunkru, jehož stěny tvořily řady 190litrových barelů od paliva naplněných pískem a naskládaných jeden na druhém. Bunker neměl střechu, a tak jsem si vlezl dovnitř, pohlédl na oblohu plnou hvězd a poklekl k modlitbě.

Téměř uprostřed věty se to přihodilo. Nedokázal bych vám popsat, co se přihodilo, i kdybych sebevíc chtěl. Nedokáži to nijak vyjádřit, ale dnes je to stejně jasné, jako to bylo oné noci před více než 65 lety. Poznal jsem, že to je velmi důvěrný a osobní projev.

Konečně jsem to věděl sám za sebe.

Věděl jsem to s jistotou, protože mi to bylo dáno. Po nějaké chvíli jsem z bunkru vylezl a šel jsem, jako kdybych se vznášel, zpět do postele. Zbytek noci jsem strávil naplněn pocitem radosti a úžasu.

Místo, abych si myslel, že jsem nějak výjimečný, říkal jsem si, že když jsem toto svědectví obdržel já, může ho obdržet každý. Stále tomu věřím. V následujících letech jsem porozuměl tomu, že taková zkušenost je zároveň světlem hodným následování, i břemenem, které neseme.

Chtěl bych se s vámi podělit o pravdy, které nejvíce stojí za to znát, o to, co jsem poznal a zažil za téměř 90 let svého života a více než 50 let služby jako generální autorita. Mnohé z toho, co jsem poznal, spadá do kategorie toho, co se nedá učit druhé, ale čemu se dá naučit.

Poznání, které má věčnou hodnotu, získáváme, podobně jako většinu toho, co má velkou hodnotu, pouze skrze osobní modlitbu a přemítání. Ty, společně s půstem a studiem písem, přívzovou vnuknutí a zjevení a našeptávání Svatého Ducha. Takto získáváme ponaučení z výsosti, zatímco se učíme předpis za předpisem.

odepřeno žádnému věrnému jednotlivci, který uzavírá a dodržuje posvátné smlouvy.

Vaše tajné touhy a prosby doprovázené slzami se dotknou srdce Otce i srdce Syna. Dostane se vám od Niche osobního ujištění, že váš život bude naplněn a že nepřijdete o žádné požehnání, které je nezbytné.

Jako služebník Páně, zastávající úřad, ke kterému jsem byl vysvěcen, dávám těm, kteří se nacházejí v této situaci, slib, že neexistuje nic, co je důležité pro vaše spasení a oslavení, co by na vás v příhodný čas nespočinulo. Náruč, která je nyní prázdná, bude naplněna a srdce, které se trápí zmařenými sny a touhami, bude uzdraveno.

Další pravdou, kterou jsem poznal, je to, že Duch Svatý skutečně existuje. Je třetím členem Božstva. Jeho posláním je svědčit o pravdě a spravedlivosti. Projevuje se mnoha způsoby, včetně pocitů pokoje a klidu. Pokud je to potřeba, může také přinášet útěchu, vedení a nápravu. Společenství Ducha Svatého si ve svém životě udržujeme tím, že žijeme spravedlivě.

Dar Ducha Svatého je předáván skrze určitý obřad evangelia. Ten, kdo má pravomoc, vloží ruce na hlavu novému členovi Církve a pronese tato slova: „Přijmi Ducha Svatého.“

Tento obřad nás sám o sobě nijak zjevně nezmění, ale pokud nasloučáme nabádáním a řídíme se jimi, získáme požehnání Ducha Svatého. Každý syn a každá dcera Nebeského Otce může poznat, že následující slib daný Moronim je skutečný: „Mocí Ducha Svatého můžete znáti *pravdu* ohledně všech věcí.“ (Moroni 10:5; zvýraznění přidáno.)

Jednou z nadpozemských pravd, které jsem v životě získal, je svědectví o Pánu Ježíši Kristu.

Jméno Páně je prvořadé, podporává vše, co děláme, je zakotveno ve

Zjevení slibují, že „jakéhokoli základu inteligence dosáhneme v tomto životě, ten povstane s námi při vzkříšení“ a že „poznání a inteligence [se získávají] skrze ... píli a poslušnost“. (NaS 130:18–19.)

Jednou z věčných pravd, které jsem poznal, je to, že Bůh žije. Je náš Otec. My jsme Jeho děti. „Věříme v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Ducha Svatého.“ (Články víry 1:1.)

Ze všech ostatních titulů, které Bůh mohl použít, se rozhodl, že bude nazýván „Otcem“. Spasitel přikázal: „Tímto způsobem se tudíž modlete: Otče náš, který jsi v nebi.“ (3. Nefi 13:9; viz také

Matouš 6:9.) To, že použil pojmenování „Otec“, je pro všechny poučující, protože lépe porozumíme tomu, co je v tomto životě nejdůležitější.

Rodičovství je posvátnou výsadou a v závislosti na věrnosti může být i věčným požehnáním. Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je to, aby muž a jeho manželka a jejich děti mohli být jako rodina šťastní.

Ti, kteří zůstanou svobodní, nebo ti, kteří nemohou mít děti, nejsou vyloučeni z věčných požehnání, o která usilují, ale která jsou prozatím mimo jejich dosah. Ne vždy víme, jak nebo kdy k nám požehnání přijdou, ale zaslíbení věčného rozrůstání nebude

Mexico City, Mexiko

zjevení a je pravomocí, skrze kterou v Církvě jednáme. Každá modlitba, která je pronesena třeba i malým dítětem, končí ve jménu Ježíše Krista. Každé požehnání, každý obřad, každé vysvěcení a každý oficiální úkon je vykonáván ve jménu Ježíše Krista. Je to Jeho Církev a nazývá se Jeho jménem – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. (Viz NaS 115:4.)

V Knize Mormonově je jedna důležitá událost, kdy se Nefité „modlili k Otci v [Pánově] jménu“. Pán se jim zjevil a zeptal se:

„Čeho si přejete, abych vám dal?

A oni mu pravili: Pane, přejeme si, abys nám pověděl jméno, jímž máme nazývat tuto církev; neboť mezi lidem jsou v této záležitosti spory.

A Pán jim pravil: Vpravdě, vpravdě pravím vám, proč by měli lidé reptati a přítí se o tuto věc?

Nečetli písma, jež praví, že musíte na sebe vzít jméno Kristovo, což je jméno mé? Neboť tímto jménem budete posledního dne nazváni;

A každý, kdo na sebe bere jméno mé a vytrvá do konce, ten bude posledního dne spasen. ...

Tudíž, cokoli budete činiti, máte to činiti ve jméno mém; tudíž máte církev nazývat jménem mým; a máte vzývat Otce ve jméno mém, aby kvůli mně církvi žehnal.“ (3. Nefi 27:2–7.)

Je to Jeho jméno, jméno Ježíše Krista, „neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti“. (Skutkové 4:12.)

V Církvě víme, kým On je – je to Ježíš Kristus, Syn Boží. Je Jednorozený Otcův. Je tím, kdo byl zabit a kdo opět žije. Je náš Přímluvce u Otce. „Pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, [musíme] postavit základ svůj.“ (Helaman 5:12.) On je tou kotvou, která nás a naši rodinu přidržuje a ochraňuje během bouří, které s sebou život přináší.

Po celém světě, kde se shromažďují kongregace jakékoli národnosti

nebo jazyka, je svátost každou neděli žehnána týmiž slovy. Bereme na sebe jméno Kristovo a vždy na Něj pamatujeme. Toto je nám vštěpováno.

Prorok Nefi prohlásil: „Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“ (2. Nefi 25:26.)

Každý z nás musí dospět ke svému osobnímu svědectví o Pánu Ježíši Kristu. A pak se o toto svědectví dělíme s rodinou a s druhými.

Pamatujme však přitom na to, že existuje protivník, který osobně usiluje o rozvrácení díla Páně. Musíme se rozhodnout, koho následovat. K naší ochraně jednoduše postačí, když se osobně rozhodneme následovat Spasitele a budeme dbát na to, abychom Mu věrně stáli po boku.

Jan v Novém zákoně zaznamenává, že byli lidé, kteří nedokázali být oddaní Spasiteli a Jeho učení, a od té

doby „mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjít?

I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“ (Jan 6:66–69.)

Petr obdržel to, co může poznat každý následovník Spasitele. Abychom byli věrně oddáni Ježíši Kristu, přijímáme Ho jako svého Vykupitele a děláme vše, co je v našich silách, abychom žili podle Jeho učení.

Po všech těch letech, kdy jsem žil, učil a sloužil, po všech těch milionech kilometrů, které jsem procestoval po celém světě, a po všem, co jsem zažil, bych se rád podělil o jednu velkou pravdu. Tou je mé svědectví o Spasiteli Ježíši Kristu.

Joseph Smith a Sidney Rigdon po jednom posvátném zážitku zaznamenali:

„A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!

Neboť jsme ho viděli.“ (Naš 76:22–23.)

Jejich slova jsou i mými slovy.

Já věřím a *já* s jistotou vím, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Je Jednorozený Otcův a „jím a skrze něho a od něho světy jsou a byly stvořeny a obyvatelé jejich jsou syny a dcerami Bohu zplozenými“.
(Naš 76:24.)

Vydávám svědectví o tom, že Spasitel žije. *Znám* Pána. Jsem Jeho svědkem. Víím o Jeho velké oběti a věčné lásce, kterou chová ke všem dětem Nebeského Otce. Svě zvláštní svědectví vydávám ve vší pokoře, ale s naprostou jistotou, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší William R. Walker
Sedmdesátník

Žijte věrně podle víry

Každý z nás bude velmi požehnan, pokud poznáme příběhy víry a oběti, které naše předky vedly ke vstupu do Pánovy Církve.

Mám rád církevní historii. Podobně jako vaše víra se i ta moje posiluje, když se dozvídám o úžasné oddanosti našich předků, kteří přijali evangelium a žili věrně podle víry.

Před měsícem 12 000 úžasných mladých členů z chrámového okrsku chrámu Gilbert v Arizoně slavilo dokončení svého nového chrámu inspirujícím vystoupením, které ilustrovalo jejich závazek žít spravedlivě. Téma jejich oslav znělo: „Žijte věrně podle víry.“

Podobně jako tito věrní mladí z Arizony se má každý Svatý posledních dnů zavázat, že bude „žít věrně podle víry“.

Slova náboženské písně znějí: „Věrní víře, kterou naši rodiče opatrovali.“ („True to the Faith“, *Hymns*, č. 254.)

Mohli bychom dodat: „Věrní víře, kterou naši prarodiče opatrovali.“

Přemýšlel jsem, zda ti nadšení mladí členové v Arizoně znají církevní historii – zda vědí, jak se *jejich* rodinní příslušníci stali členy Církve. Bylo by úžasné, kdyby každý Svatý posledních dnů znal příběh obrácení svých předků.

At jste potomkem pionýrů, či nikoli, odkaz víry a oběti mormonských

pionýrů je i vaším odkazem. Je to vznešené dědictví Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

K jedné z neúžasnějších kapitol v historii Církve došlo tehdy, když Wilford Woodruff, apoštol Páně, učil v roce 1840 znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista ve Velké Británii – pouhých 10 let po založení Církve.

Wilford Woodruff a další apoštolové se ve své práci zaměřili na oblasti Liverpoolu a Prestonu v Anglii, kde měli značný úspěch. Starší Woodruff, který se později stal presidentem Církve, se stále modlil k Bohu, aby ho v této velmi důležité práci vedl. Jeho modlitby vedly k inspiraci odejít kázat evangelium na jiné místo.

President Monson nás učí, že když získáme inspiraci z nebe, abychom něco udělali, uděláme to hned – neodkládáme to. A přesně to Wilford Woodruff udělal. Po jasném pokynu od Ducha, aby „šel na jih“, se téměř ihned vydal na cestu do části Anglie nazývané Herefordshire, což je farmářská oblast na jihozápadě Anglie. Tam se setkal s úspěšným farmářem Johnem Benbowem a byl přivítán „s radostným srdcem a důvěrou“. (Wilford Woodruff, v knize Matthiase F. Cowleyho, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded*

in His Daily Journals [1909], 117.)

Skupina více než 600 lidí, kteří si říkali Sjednocení bratří, se tehdy „modlila za světlo a pravdu“. (Wilford Woodruff, v knize *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], 91.) Pán v odpověď na jejich modlitby poslal Wilforda Woodruffa.

Učení staršího Woodruffa přineslo okamžitě ovoce a mnozí byli pokřtěni. V Herefordshiru se k němu připojili Brigham Young a Willard Richards

a tito tři apoštolové měli mimořádný úspěch.

Za několik měsíců zorganizovali 33 odboček pro 541 členů, kteří vstoupili do Církve. Jejich pozoruhodné působení pokračovalo a nakonec byli téměř všichni členové Sjednocených bratří pokřtěni do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Má praprababička Hannah Maria Eagles Harrisová byla jednou z prvních, která si Wilforda Woodruffa

vyslechla. Řekla svému manželovi, Robertu Harrisovi mladšímu, že slyšela slovo Boží a že se chce dát pokřtít. Robert nebyl ze zprávy své ženy nadšený. Řekl jí, že na další kázání mormonského misionáře půjde s ní a že mu vysvětlí, jak se věci mají.

Robert seděl v popředí shromážděných lidí s pevným odhodláním, že se nenechá ovlivnit a že bude možná kazatele vyrušovat, ale Duch se ho dotkl podobně, jako se dotkl jeho ženy. Poznal, že poselství Znovuzřízení je pravdivé, a s manželkou se dali pokřtít.

Jejich příběh víry a oddanosti se podobá tisícům dalších – když vyslechli poselství evangelia, poznali, že je pravdivé!

Jak říká Pán: „Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.“ (Jan 10:27.)

Když zaslechli hlas Pastýře, oddali se plně životu podle evangelia a následovali pokyny Pánova proroka. Přijali výzvu shromáždit se v Sionu, opustili domov v Anglii, přeplavili se přes Atlantik a shromáždili se ve Svatých v Nauvoe ve státě Illinois.

Přijali evangelium celým svým srdcem. Zatímco se snažili zapustit kořeny v nové zemi, pomáhali při stavbě chrámu Nauvoe desátkem své práce – každý desátý den strávili stavěním chrámu.

Byli zarmouceni, když se dozvěděli o smrti svého milovaného proroka Josepha Smitha a jeho bratra Hyruma. Ale nevzdávali se! Zůstali věrní víře.

Když byli Svatí pronásledováni a vyhnáni z Nauvoe, Robert s Marií se cítili nesmírně požeňnání, když krátce předtím, než se přes řeku Mississippi vydali na západ, obdrželi v chrámu své obdarování. I když nevěděli, co je čeká, byli si jisti svou vírou a svědectvím.

Se šesti dětmi se při putování na západ brodili blátem přes stát Iowa.

Na břehu řeky Missouri si na místě, které bylo později známo jako Winter Quarters, postavili přístřešek.

Tito neohrožení pionýři čekali na pokyny od apoštolů, jak a kdy mají vyrazit dále na západ. Plány se ale změnilly, když Brigham Young, prezident Kvora Dvanácti, vydal prohlášení, aby se muži jako dobrovolníci přihlásili ke službě v armádě Spojených států a vytvořili oddíl později známý jako Mormonský batalion.

Robert Harris mladší byl jedním z více než 500 mormonských pionýrů, kteří výzvu Brighama Younga přijali. Narukoval, i když to znamenalo opustit těhotnou manželku a šest malých dětí.

Proč byli on a další muži něčeho takového schopni?

Odpověď lze najít ve slovech mého prapradědečka. V dopise, který poslal své ženě, když byl batalion na cestě do Santa Fe, napsal: „Má víra je tak silná jako nikdy, [a když pomyslím na to, co nám Brigham Young řekl], věřím tomu, jako kdyby mi to řekl sám veliký Bůh.“

Zkrátka věděl, podobně jako ostatní muži, že naslouchal proroku Božímu. A právě proto to zvládli! Věděli, že je vede prorok Boží.

V tomtéž dopise psal o lásce ke své ženě a k dětem a řekl jim, že se neustále modlí za to, aby ona i děti byly požehnány.

Později v dopise uvedl tato mocná slova: „Nesmíme zapomenout na to, co jsme ty i já slyšeli a [zažili] v chrámu Páně.“

Spolu s jeho dřívějším svědectvím, že „nás vede prorok Boží“, se pro mě tato dvě posvátná nabádání stala něčím jako písmem.

Osmnáct měsíců po odchodu s batalionem se Robert Harris v pořádku znovu shledal se svou milovanou Marií. Celý život zůstali

věrní znovuzřízenému evangeliu. Měli 15 dětí, z nichž 13 se dožilo dospělosti. Moje babička, Fannye Walkerová z Raymondu v kanadské Albertě, byla jedním z jejich 136 vnoučat.

Babička Walkerová byla hrdá na to, že její dědeček sloužil v Mormonském batalionu, a chtěla, aby o tom všechna její vnoučata věděla. Teď, když jsem sám dědečkem, chápu, proč to pro ni bylo tak důležité. Chtěla obrátit srdce dětí k otcům. Chtěla, aby její vnoučata poznala své spravedlivé dědictví

– protože věděla, že to pro ně bude v životě požehnáním.

Čím větší pocítujeme propojení se svými spravedlivými předky, tím spíše se budeme rozhodovat moudře a spravedlivě.

A tak tomu je. Každý z nás bude velmi požehnan, pokud poznáme příběhy víry a oběti, které naše předky vedly ke vstupu do Pánovy Církve.

Od chvíle, kdy Robert a Maria vyslechli Wilforda Woodruffa, který učil a svědčil o Znovuzřízení evangelia, věděli, že evangelium je pravdivé.

Také věděli, že bez ohledu na zkoušky a těžkosti, které je potkají, budou požehnáni, pokud zůstanou věrni víře. Jako kdyby slyšeli slova našeho dnešního proroka, který řekl: „Žádná oběť není příliš velká ..., [abychom dosáhli] požehnání [chrámu].“ (Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.)

Na dvoulibrové minci Spojeného království jsou na okraji napsána slova „Stojíme na bedrech velikánů“. Když myslím na naše úžasné pionýrské předky, mám pocit, že my *všichni* stojíme na bedrech velikánů.

I když ono nabádání pocházelo z dopisu Roberta Harrise, myslím, že většina předků by svým dětem a vnoučatům předala totéž poselství: Zaprvé – nesmíme zapomenout na své zážitky z chrámu a nesmíme zapomenout na zaslíbení a požehnání, která ke každému z nás díky chrámu přicházejí. A zadruhé – nesmíme zapomenout, že nás vede prorok Boží.

Svědčím o tom, že nás *skutečně* vede prorok Boží. Pán znovuzřídil svou církev v posledních dnech skrze Proroka Josepha Smitha a my nesmíme zapomenout, že jsme v nepřerušném sledu vedeni proroky Božími, od Josepha přes Brighamů a každého dalšího presidenta Církve až po dnešního proroka – Thomase S. Monsona. Znáám ho, vážím si ho a mám ho rád. Svědčím o tom, že je to Pánův prorok na zemi v dnešní době.

Ze srdce si přeji, abychom se svými dětmi a vnoučaty ctili odkaz našich spravedlivých předků – oněch věrných mormonských pionýrů, kteří byli ochotni položit na oltář vše, aby přinesli oběť svému Bohu a hájili Jeho i svou víru. Modlím se o to, aby každý z nás žil věrně podle víry, kterou naši rodiče opatrovali. Ve svatém a posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Poslušnost skrze naši věrnost

Poslušnost ... [je] odznakem naší víry v moudrost a moc té nejvyšší autority – samotného Boha.

Rodinné domácí večery, které se sestrou Perryovou pořádáme každý pondělní večer, se z ničeho nic rozrostly. Do bytů v našem domě se přistěhovali můj bratr, jeho dcera, Barbařin bratr a naše neteř s manželem. Je to poprvé od dětství, co mám to požehnání, že má rodina žije blízko mě. Když jsem byl malý, naše rodina bydlela ve stejném bloku s několika členy maminciny širší rodiny. Dědeček Sonne měl dům vedle nás směrem na sever a teta Emma měla dům vedle nás směrem na jih. Na jižní straně bloku bydlela teta Josephine a na východní straně bloku bydlel strýček Alma.

Během mého dětství jsme se členy širší rodiny trávili spoustu času a prožívali jsme společné chvíle při práci, hraní i společných návštěvách. Nemohli jsme se pouštět do žádných velkých nezbedností, protože se o tom vždy velmi rychle doslechly naše maminky. Náš dnešní svět je jiný – členové většiny rodin žijí daleko od sebe. A i když žijí relativně blízko sebe, často nebydlí hned vedle sebe. Přesto si myslím, že mé dětství i má současná situace jsou tak trochu jako nebe, kdy milovaní členové rodiny žijí blízko

sebe. Představuje to pro mě stálou připomínku věčné podstaty rodinné jednotky.

Když jsem vyrůstal, měl jsem zvláštní vztah se svým dědečkem. Byl jsem v rodině nejstarší syn. V zimě jsem odklízěl sněh na chodníku a v létě sekal trávník u našeho domu, u domu svého dědečka a u domů svých dvou tet. Když jsem sekával trávník u dědečka, sedával dědeček často na verandě. Vždycky, když jsem byl se sekáním hotov, jsem si sedl na schody a povídal si s ním. Tyto chvíle jsou pro mě drahocennými vzpomínkami.

Jednou jsem se dědečka zeptal, jak poznám, zda dělám vždy to, co je správné, když nám život poskytuje tolik možností. Dědeček mi odpověděl jako obvykle zkušeností ze svého života na farmě.

Učil mě o tom, jak vycvičit koně, aby ve spřežení pracovali společně. Vysvětlil mi, že koně musí vždy vědět, kdo je jejich pánem. Jedním z hlavních prostředků, jak si udržet kontrolu nad koňmi a řídit je, je postroj a udidlo. Pokud si jeden z koňů usmyslí, že nemusí být poslušen vůli kočího, nebudou koně nikdy táhnout ani

spolupracovat tak, aby využili naplno svých schopností.

Podívejme se nyní na zásady, kterým mě dědeček z tohoto příkladu naučil. Kdo je oním kočím koňského spřežení? Můj dědeček věřil tomu, že kočím je Pán. On je tím, kdo má určitý záměr a plán. Je také cvičitelem a vůdcem celého spřežení i jednotlivých koní. Kočí ví všechno nejlépe, a tím jediným způsobem, jak může kůň poznat, že dělá vždy to, co je správné, je být poslušen kočího a následovat jeho vedení.

K čemu dědeček přirovnával postroj a udidlo? Tehdy jsem si myslel, a myslím si to i teď, že mě dědeček učil tomu, abych se řídil nabádáními Ducha Svátého. V jeho očích měly postroj a udidlo duchovní povahu. Poslušný kůň, který je součástí dobře vycvičeného koňského spřežení, nepotřebuje o nic víc, než aby kočí jen lehce zatahal za uzdu, aby kůň udělal přesně to, co si kočí přeje. Toto lehké zatahání je obdobou tichého,

jemného hlasu, kterým k nám hovoří Pán. Z úcty k naší svobodě jednání se nikdy nejedná o silné a prudké trhnutí uzdou.

Muži a ženy, kteří ignorují ona jemná nabádání Ducha, budou často získávat ponaučení skrze přirozené důsledky neposlušnosti a prostopášného života, jako tomu bylo v případě marnotratného syna. Teprve poté, co přirozené důsledky přivedly marnotratného syna k pokoře, „[přišel] pak sám k sobě“ a uslyšel našeptávání Ducha, který mu řekl, aby se vrátil do domu svého otce. (Viz Lukáš 15:11–32.)

Zásadou, které mě dědeček naučil, bylo tedy to, abych byl vždy připraven přijmout lehké zatahání neboli pobídnutí od Ducha. Řekl mi, že takové nabádání obdržím vždy, když se začnu odchylovat z cesty. A nikdy se neproviním žádným vážnějším prohřeškem, pokud budu dovolovat Duchu, aby mě vedl v mých rozhodnutích.

Jak se píše v Jakubovi 3:3: „An, my koňům udidla v ústa dáváme, aby

nám povolní byli, a vším tělem jejich vládneme.“

Musíme být vnímaví vůči svému duchovnímu udidlu. I po tom nejjemnějším pobídnutí od Mistra musíme být ochotni zcela změnit svůj směr. Abychom v životě uspěli, musíme učit svého ducha a tělo, aby pracovali společně v poslušnosti Božích přikázání. Budeme-li poslušni jemných nabádání Ducha Svátého, bude moci sjednotit našeho ducha a tělo v záměru, jenž nás povede zpět do věčného domova, kde budeme žít s naším věčným Otcem v nebi.

V našem třetím článku víry se učíme o důležitosti poslušnosti: „Věříme, že skrze usmíření Kristovo může býti spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia.“

Ona poslušnost, kterou můj dědeček popsal ve svém příkladu o koňském spřežení, vyžaduje také zvláštní důvěru – absolutní víru v kočího. Ponaučení, které jsem od dědečka získal,

na zapálení ohně na hoře? Jak dokázal postavit oltář? Jak dokázal svázat Izáka a položit ho na oltář? Jak mu vysvětlil, že on bude onou obětí? A kde sebral sílu k tomu, aby pozvedl nůž, kterým měl svého syna zabít? Byla to víra, co Abrahamovi umožnilo následovat Boží vedení s přesností až do onoho zázračného okamžiku, kdy promluvil anděl z nebe a oznámil Abrahamovi, že onou bolestnou zkouškou prošel. A poté anděl Páně zopakoval zaslíbení Abrahamovy smlouvy.

Uvědomuji si, že překážky spojené s vírou v Ježíše Krista a s poslušností mohou být pro některé těžší než pro jiné. Už mám za sebou dost let zkušeností na to, abych věděl, že povahy koní se mohou velmi lišit, a proto může být těžší, nebo lehčí některé koně cvičit, a že různorodost lidí je mnohem větší. Každý z nás je synem nebo dcerou Boží a každý si nese svůj jedinečný příběh spojený s předsmrtelností i se smrtelností. A existuje tudíž jen velmi málo řešení, která by univerzálně vyhovovala každému. A tak jsem si plně vědom toho, že život se skládá z pokusů a omylů, a co je důležitější, jsem si vědom neustálé potřeby oné druhé zásady evangelia – pokání.

Také je pravda, že doba, v níž žil můj dědeček, byla dobou snadnější, obzvláště pokud jde o rozhodování mezi dobrým a špatným. Ačkoli někteří velmi inteligentní a vzdělaní lidé se mohou domnívat, že naše mnohem složitější doba si žádá čím dál tím složitější řešení, velmi pochybuji o tom, že je to pravda. Já si naopak myslím, že dnešní složitý svět si žádá více jednoduchosti – takové, jako byla odpověď mého dědečka na mou upřímnou otázku, jak poznám rozdíl mezi dobrým a špatným. Vím, že to, co vám dnes říkám, je jednoduchý návod, ale mohu dosvědčit, že pro mě funguje velmi dobře. Doporučuji

se tedy rovněž týkalo první zásady evangelia – víry v Ježíše Krista.

Apoštol Pavel učil: „Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“ (Židům 11:1.) Poté Pavel použil příklad Abela, Enocha, Noéma a Abrahama a učil o víře. Zaměřil se na příběh Abrahama, neboť Abraham je otcem věrných:

„Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzítí za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.

Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí. ...

Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, kterýž zaslíbil.“ (Židům 11:8–9, 11.)

Víme, že skrze Izáka, syna Abrahama a Sáry, bylo dáno Abrahamovi a Sáře zaslíbení – zaslíbení potomstva, „jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nescíslný, kterýž jest na břehu mořském“. (Viz verš 12; viz také Genesis 17:15–16.) A poté byla Abrahamova víra vyzkoušena způsobem, který by mnozí z nás považovali za nepředstavitelný.

Při mnoha příležitostech jsem o příběhu Abrahama a Izáka přemýšlel a stále si myslím, že ještě naplno nechápu Abrahamovu věnost a poslušnost. Dovedu si asi představit, jak si věrně sbalil věci a vydal se brzy ráno na cestu, ale jak dokázal kráčet celé tři dny po boku Izáka až k úpatí hory Moria? Jak dokázali nést dřevo

ho i vám a vyzývám vás, abyste má slova vyzkoušeli, a pokud tak učiníte, slibuji vám, že vás povedou k jasným rozhodnutím ve chvílích, kdy budete bombardováni mnoha možnostmi, a že povedou k jednoduchým odpovědím na otázky, jež matou učené a ty, kteří si myslí, že jsou moudří.

Příliš často nahlížíme na poslušnost jako na pasivní a bezmyšlenkovité plnění příkazů a povelů nějaké vyšší autority. Ve skutečnosti je však poslušnost v té nejčistší podobě odznakem naší víry v moudrost a moc té nejvyšší autority – samotného Boha. Když Abraham projevil neochvějnou věrnost a poslušnost vůči Bohu i ve chvíli, kdy mu bylo přikázáno, aby obětoval svého syna, Bůh ho zachránil. Podobně když i my budeme projevovat věrnost skrze poslušnost, Bůh nás nakonec zachrání.

Ti, kteří se spoléhají pouze na sebe a řídí se jen vlastními touhami a sklony, jsou velmi omezení v porovnání s těmi, kteří následují Boha a čerpají z Jeho moudrosti, moci a darů. Říká se, že ten, kdo je zahleděný jen do sebe, má velmi omezený výhled. Silná a iniciativní poslušnost je všechno, jen ne slabá a pasivní. Je to prostředek, kterým vyjadřujeme víru v Boha a získáváme nárok na přijetí moci nebes. Poslušnost je dobrovolná. Je to volba mezi naší vlastní omezenou znalostí a mocí a Boží neomezenou moudrostí a všemohoucností. Podle poučení od mého dědečka jde o volbu pociťovat v ústech duchovní udidlo a řídit se pokyny kočího.

Kéž se staneme dědici smlouvy a semenem Abrahamovým skrze věrnost a tím, že přijmeme obřady znovuzřízeného evangelia. Slibuji vám, že požehnání věčného života jsou dostupná každému, kdo je věrný a poslušný. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lawrence E. Corbridge
Sedmdesátník

Prorok Joseph Smith

Zjevení, jež byla vylita na Josepha Smitha, potvrzují, že byl prorokem Božím.

První vidění

Mladý chlapec čte Bibli, když tu se mu zrak zastaví na jedné pozoruhodné pasáži. Je to okamžik, který změní svět.

Velmi touží zjistit, která církev ho může dovést k pravdě a ke spasení. Vyzkoušel již téměř všechno a nyní se obrací k Bibli a čte tato slova: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“¹

Stále a stále o nich přemítá. Temnotou proniká první záblesk světla. Je toto ta odpověď, která člověka vyvede ze zmatku a temnoty? Může to být tak prosté? Zeptat se Boha, a On odpoví? Nakonec se chlapec rozhodne, že se buď musí zeptat Boha, nebo navždy setrvat v temnotě a zmatku.

I když dychtí po odpovědi, neběží hned do kouta, aby oddrmolil úspěchanou modlitbu. Je mu teprve 14 let, ale i když chce rychle znát odpověď, neukvapuje se. Toto nemá být jen tak ledajaká modlitba. Rozhoduje se, kam půjde a kdy to zkusí. Připravuje se na rozmluvu s Bohem.

A pak nadchází onen den. Je ráno „krásného jasného dne, časné na jaře [roku 1820]“.² Sám vstupuje do tichého blízkého lesíka a nad ním se tyčí stromy. Dojde na místo, které si předem vybral. Pokleká a vyjadřuje přání svého srdce.

O tom, co se pak stalo, říká: „Spatřil [jsem] sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který ponaáhlu sestupoval, dokud nespočinul na mně.

... Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem a řekla, ukazující na

druhou – [Josephe,] *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš jej!*³

O pouhých 24 let později kvůli tomu, co zde započalo, Joseph Smith a jeho bratr Hyrum zemřou.

Protivenství

Joseph uvedl, že když mu bylo 17 let, řekl mu anděl, že jeho „jméno [bude] pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy, ... mezi všemi lidmi“.⁴ Toto úžasné proroctví se i dnes dál naplňuje, tak jak se Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů šíří do celého světa.

Pravdu často provázejí protivenství, kritika a nepřátelství. Kdykoli bude v souvislosti s účelem života a osudem člověka zjevena pravda, bude vždy existovat síla, která jí bude oponovat. Od dob Adama a Evy v zahradě Eden až po působení Krista a dál, do naší doby, vždy existovala a vždy bude

existovat snaha podkopat, překazit, napadnout a zmařit plán života.

Hleďte ten největší oblak prachu, který se vznáší nad špínou, jež se hází na Toho, který byl nejvíce napadán, zpochybňován a zavrhován, bit, opuštěn a ukřižován, na Toho, který sestoupil pod všechny věci, a naleznete pravdu, Syna Božího, Spasitele veškerého lidstva. Proč Ho nenechali na pokoji?

Proč? Protože On je ta pravda; a pravda bude vždy napadána.

A hleďte toho, kdo vynesl na světlo další svědectví o Ježíši Kristu a další písmo, hleďte toho, kdo byl nástrojem, skrze nějž byla na zemi znovuzřízena plnost evangelia a Církev Ježíše Krista, hleďte ho a očekávejte příval špíny. Proč ho nenechají na pokoji?

Proč? Protože učil pravdě; a pravda bude vždy napadána.

Záplava zjevení

Zjevení, jež byla vylita na Josepha Smitha, potvrzují, že byl prorokem Božím. Podívejme se na některá z nich – jen se pojďme podívat na části světla a pravdy, které byly skrze něj zjeveny a které září v přímém protikladu k obecně uznávaným názorům jeho i naší doby:

- Bůh je osoba, oslavená bytost, Věčný Otec. Je to náš Otec.
- Bůh Otec, Ježíš Kristus a Duch Svatý jsou samostatné bytosti.⁵
- Jste něčím víc než pouhým člověkem. Jste dítě Boha, Věčného Otce, a můžete se stát takovým, jako je On,⁶ pokud budete mít víru v Jeho Syna, budete činit pokání, přijmete obřady, přijmete Ducha Svatého a vytrváte do konce.⁷
- Dnešní Církev Ježíše Krista je v podstatě toutéž církví, kterou

Ježíš zorganizoval během své pozemské služby, s proroky a apoštoly, s Melchisedechovým a Levitským kněžstvím, se staršími, vysokými kněžími, jáhny, učiteli, biskupy a sedmdesátníky, jak se o tom všem píše v Bibli.

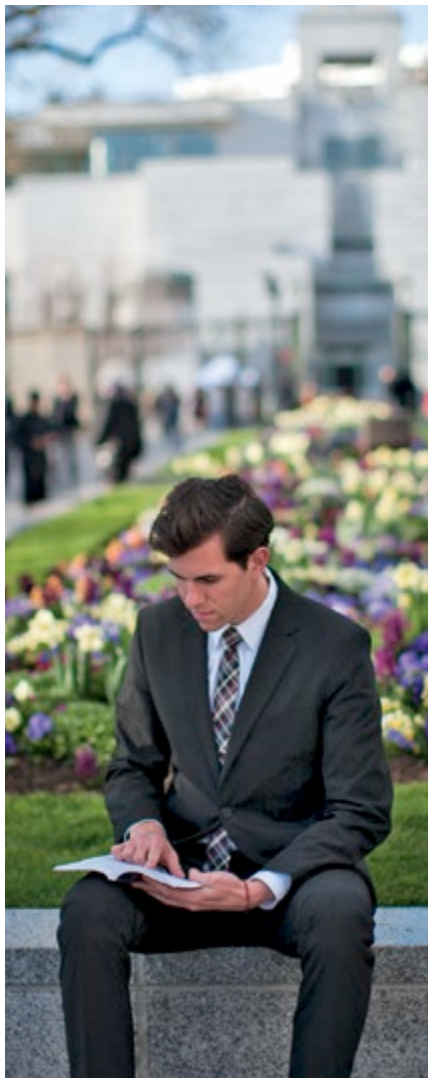
- Kněžská pravomoc byla po smrti Spasitele a Jeho apoštolů odňata ze země a byla znovuzřízena v naší době.
- Zjevení neustává a nebesa nejsou zavřena. Bůh i dnes promlouvá k prorokům a bude promlouvat i k vám a ke mně.⁸
- Po tomto životě existuje více než jen nebe a peklo. Existují stupně slávy, a na tom, co v tomto životě děláme, velmi záleží.⁹
- Než abychom v Krista jen pasivně věřili, máme „[k Němu hledět] v každé myšlence“,¹⁰ „činiti všechno, co [činíme], ve jménu Syna“¹¹ a „vždy na něj pamatovati a zachovávat jeho přikázání, ... [abychom] mohli vždy mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.¹²
- Miliardy lidí, kteří žijí a umírají bez evangelia a obřadů nutných pro spasení, nejsou ztraceny. Skrze Usmíření Kristovo „může být spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia“,¹³ které jsou vykonávány pro živé i pro mrtvé.¹⁴
- Všechno nezačalo až při narození. Žili jste v přítomnosti Boha jako Jeho syn nebo dcera a připravovali jste se na tento smrtelný život.¹⁵
- Manželství a rodina nejsou jen lidskou úmluvou, dokud nás smrt nerozdělí. Záměrem je, aby trvaly věčně v rámci smluv, které uzavíráme s Bohem. Rodina je předobrazem nebe.¹⁶

A toto je jen část záplavy zjevení, která byla na Josepha Smitha vylita.

Odkud to všechno přišlo, tato zjevení, která vnášejí světlo do tmy a jasnost do pochybností a která inspirují, žehnají a zušlechťují miliony lidí? Co je pravděpodobnější – že si to celé sám vymyslel, nebo že se mu dostalo pomoci z nebe? Znějí písmo, s nimiž přišel, jako slova lidská, či jako slova Boží?

Závěr

Není sporu o tom, co Joseph Smith dokázal; pouze o tom, jak toho dosáhl a proč. Mnoho možností není. Byl to buď podvodník, nebo prorok. Buď to, čeho dosáhl, vykonal sám, nebo se mu dostalo pomoci z nebe. Podívejte se na důkazy, ale podívejte

se na všechny důkazy, na celou mozaiku jeho života, nikoli jen na jeden kousek. A co je nejdůležitější, udělejte to, co udělal mladý Joseph, a „[žádejte] ... od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i buďte [vám dáno]“.¹⁷ Takto můžete zjistit pravdu nejen o Knize Mormonově a o Josephu Smithovi, ale je to i způsob, jak zjistit pravdu ohledně všech věcí.¹⁸

Joseph Smith byl prorok Boží, tak jako je jím dnes Thomas S. Monson. Skrze Josepha Smitha jsou „klíče království Božího ... [znovu] svěřeny člověku na zemi, a ... evangelium [se bude] valiti ... jako kámen, který je vylomen z hory bez rukou, až naplní celou zemi“.¹⁹

Bůh je náš Věčný Otec a Ježíš je Kristus. A my Je uctíváme. Nic se nevyrovná Jejich stvořením, plánu spasení a smírné oběti Beránka Božího. V této dispensaci naplňujeme Otcův plán a přijímáme plody Usmíření jen skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia, které byly znovuzřízeny skrze Proroka Josepha Smitha. Vy dávám o Nich svědectví – o Bohu, Věčném Otcu, a o Ježíši Kristu, Spasiteli světa. A to činím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jakub 1:5.
2. Joseph Smith–Životopis 1:14.
3. Joseph Smith–Životopis 1:16–17.
4. Joseph Smith–Životopis 1:33.
5. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
6. Viz Nauka a smlouvy 50:24.
7. Viz 2. Nefi 31; 3. Nefi 27.
8. Viz Moroni 10:3–5.
9. Viz Nauka a smlouvy 76.
10. Nauka a smlouvy 6:36.
11. Mojžíš 5:8.
12. Nauka a smlouvy 20:77.
13. Články víry 1:3.
14. Viz Nauka a smlouvy 76; 128; 138.
15. Viz Nauka a smlouvy 49:17; 138; Mojžíš 3:5; 6:36.
16. Viz Nauka a smlouvy 131:1–2; 132:5–33.
17. Jakub 1:5.
18. Viz Moroni 10:3–5.
19. Nauka a smlouvy 65:2.

Starší Michael John U. Teh
Sedmdesátník

Nebo kdež jest poklad váš

Pokud si nedáme pozor, začneme se honit za světskými věcmi na úkor těch duchovních.

Krátce po generální konferenci v říjnu 2007 mi jeden z bratří sdělil, že to potrvá nějakých sedm let, než budu znovu vystaven takovému úzkostnému zážitku. Ulevilo se mi a řekl jsem mu, že to budu považovat za svých „sedm let [hojnosti]“. Inu, teď tu stojím znovu; mých sedm let hojnosti skončilo.

V lednu jsme byli s mou drahou ženou Grace pověřeni, abychom navštívili členy na Filipínách, kteří utrpěli velké ztráty v důsledku silného zemětřesení a supertajfunu. Měli jsme velkou radost, protože toto pověření bylo odpovědí na naše modlitby a svědectvím o milosrdenství a dobrotě milujícího Otce v nebi. Naše touha vyjádřit těmto lidem osobně lásku a zájem byla naplněna.

Většina členů, s nimiž jsme se setkali, nacházela stále ještě provizorní přístřeší ve stanech, společenských centrech a v církevních sborových domech. Domy, které jsme navštívili, byly buď zastřešené jen z části, nebo jim střecha chyběla úplně. Lidé toho mnoho neměli ani předtím, a o to málo, co měli, teď přišli. Všude bylo plno bláta a sutin. Oni však byli vděční i za tu trochu pomoci, jíž se

jim dostalo, a navzdory velmi těžké situaci byli v dobré náladě. Když jsme se jich ptali, jak to zvládají, všichni

rezolutně odpovídali: „Dobře.“ Jejich víra v Ježíše Krista jim očividně dodávala naději, že všechno nakonec dobře dopadne. V každém domově a v každém stanu jsme se se sestrou Tehovou od těchto věrných Svatých něčemu naučili.

V dobách pohrom a neštěstí má Pán způsob, jak nám pomoci přehodnotit naše zájmy a priority. Najednou na všech těch materiálních věcech, kvůli nimž jsme se tolik namáhali, abychom si je mohli pořídit, nezáleží. Jediné, na čem záleží, je naše rodina a vztahy s druhými. Jedna dobrá sestra to vyjádřila takto: „Když voda opadla a nastal čas začít uklízet, rozhlédla jsem se po svém domě a pomyslela si: ‚Jejda, za ty roky jsem nashromáždila spoustu zbytečností.‘“

Domnívám se, že tato sestra získala lepší náhled na věc a od nynějška se bude velmi obezřetně rozhodovat, které věci jsou nezbytné a bez kterých se dokáže obejít.

Za ta léta, co pracujeme se spoustou členů, s potěšením sledujeme, jak oplývají duchovní silou. Také jsme mezi těmito věrnými členy svědky jak hojnosti, tak nedostatku materiálních věcí.

Pro většinu z nás je nutností vydělávat peníze a pořizovat si světské statky, protože potřebujeme uživit rodinu. Zabírá nám to spoustu času a pozornosti. Svět nám toho nabízí nekonečně mnoho, takže je nesmírně důležité, abychom se naučili rozpoznávat, kdy toho už máme dost. Pokud si nedáme pozor, začneme se honit za světskými věcmi na úkor těch duchovních. Naše snaha dosahovat duchovních a věčných cílů pak ustoupí do pozadí, místo aby tomu bylo naopak. Naneštěstí se zdá, že panuje silná tendence pořizovat si toho víc a víc a vlastnit to nejnovější a nejmodernější.

Co můžeme dělat pro to, abychom nepodléhali pokušení kráčet touto cestou? Jákob radí: „Pročež, neutrácejte peníze za to, co nemá žádné ceny, ani nepracujte pro to, co nemůže uspokojit. Poslouchejte mne pilně a pamatujte na slova, která jsem promlouval; a pojdte k Svatému Izraelskému a hodujte na tom, co nehyne, ani se nemůže zkazit, a nechť se duše vaše těší z tučnosti.“¹

Doufám, že nikdo z nás neutrácí peníze za to, co nemá žádné ceny, ani nepracuje pro to, co nemůže uspokojit.

Spasitel učil jak Židy, tak Nefity tomuto:

„Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.

Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.

Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“²

Při jiné příležitosti použil Spasitel toto podobenství:

„Člověka jednoho bohatého hojně úrody pole přineslo.

I přemýšlel sám v sobě, řka: Co učiním? Nebo nemám, kde bych shromáždil úrody své.

I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své, a větších nastavím, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží svá.

A díím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pí, měj dobrou vůli.

I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, či bude?

Taktť jest, kdož sobě poklady shromáždí, a není v Bohu bohatý.“³

President Dieter F. Uchtdorf nám před nedávnem dal tuto radu:

„Náš Nebeský Otec vidí naše skutečné možnosti a schopnosti. Ví o nás to, co o sobě nevíme ani my sami. Během života nás inspiruje k tomu, abychom naplňovali míru svého stvoření, abychom vedli dobrý život a abychom se vrátili do Jeho přítomnosti.

Proč tedy věnujeme tolik času a energie věcem, jež jsou tak prchavé,

tak nepodstatné a tak povrchní? Odmítáme si v honbě za banalitami a pomíjivostí uvědomit onu pošetilost?“⁴

Všichni víme, že náš seznam světských pokladů sestává z pýchy, bohatství, materiálních věcí, moci a poct lidí. Nezasluhují si více času a pozornosti, a tak se místo toho zaměřím na věci, které představují naše poklady v nebi.

Jaké poklady si můžeme v nebi ukládat? Pro začátek by bylo dobré, abychom získali křesťanské vlastnosti, jako je víra, naděje, pokora a pravá láska. Opakovaně se nám dostává rady, abychom „[odložili] přirozeného člověka a ... [stali] se jako dítě“.⁵ Spasitel nás nabádá, abychom usilovali o to, abychom byli dokonalí, tak jako je On sám a jako je náš Nebeský Otec.⁶

Zadruhé – je zapotřebí, abychom investovali více plnohodnotně stráveného času a úsilí do posilování vztahů v rodině. Koneckonců, „rodina je ustanovena Bohem. Je to ta nejdůležitější jednotka v čase i na věčnosti.“⁷

Zatřetí – poznávacím znamením opravdového následovníka Krista je služba druhým. Ježíš řekl: „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁸

Začtvrté – osvojování si nauky Kristovy a posilování vlastního svědectví je práce, jež přináší opravdovou

radost a uspokojení. Je třeba, abychom neustále studovali slova Kristova, jak jsou obsažena v písmech a ve slovech žijících proroků. „Neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti.“⁹

Na závěr bych se s vámi rád podělil o příběh 73leté vdovy, s níž jsme se setkali během svého pobytu na Filipínách:

Když zemětřesení zasáhlo ostrov Bohol, dům, který s již zesnulým manželem s takovou námahou postavili, se sesul k zemi a v jeho troskách zahynula její dcera s vnukem. Zůstala sama a musí pracovat, aby se užívala. Stala se pradenou (pere v ruce) a musí několikrát za den vyjít a zase sejít vysoký kopec, aby si nanosila vodu. Když jsme ji navštívili, stále ještě bydlela ve stanu.

Toto jsou její slova: „Starší, přijímám vše, čím Pán chce, abych si prošla. Nereptám. Nesmírně si vážím svého chrámového doporučení a mám ho schované pod polštářem. Chci, abyste věděl, že ze svého skrovného příjmu pradeny platím plný desátek. Ať se stane cokoli, vždy budu platit desátek.“

Svědčím o tom, že naše priority, tendence, sklony, touhy, chutě a vášně budou mít přímý dopad na náš další stav. Vždy pamatujme na slova Spasitele: „Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.“ Kéž máme srdce na tom pravém místě; o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Nefi 9:51.
2. Matouš 6:19–21; viz také 3. Nefi 13:19–21.
3. Lukáš 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf, „O lítosti a předsevzetích“, listopad 2012, 22.
5. Mosiáš 3:19.
6. Viz 3. Nefi 12:48.
7. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.1.1.
8. Matouš 25:40.
9. 2. Nefi 32:3.

Starší Marcos A. Aidukaitis
Sedmdesátník

Nedostává-li se vám moudrosti

Bůh zjeví pravdu těm, kteří ji hledají tak, jak je to předepsáno v písmech.

Nedávno si můj desetiletý syn četl na internetu o lidském mozku. Chce být jednou chirurgem. Není těžké všimnout si toho, že je mnohem chytrější než já.

Máme rádi internet. Doma komunikujeme s rodinou a s přáteli na sociálních sítích, přes e-maily i jinak. Mé děti dělají většinu úkolů do školy přes internet.

Ať máme jakoukoli otázku, když potřebujeme více informací, podíváme se na internet. Během vteřin máme informací spoustu. Je to úžasné.

Internet poskytuje mnoho příležitostí k učení. Avšak Satan si přeje, abychom se cítili bídňě, a tak překrucuje pravý účel všeho. Využívá tento skvělý nástroj, aby rozsával pochybnosti a obavy a ničil víru a naději.

Na internetu je toho tolik, že musíme pečlivě zvažovat, do čeho máme investovat své úsilí. Satan nás může zaneprázdnit, odvést naši pozornost a nakazit nás tím, že se budeme probírat informacemi, z nichž většina může být pouhý odpad.

A člověk se nemá přehrabávat v odpadcích.

Poslechněte si tuto radu z písem: „Duch Kristův je dán každému

člověku, aby mohl rozeznávat dobro od zla; pročez, ukazují vám způsob, jak souditi; neboť každá věc, která vyzývá činiti dobro a přesvědčuje věřiti v Krista, je vyslána mocí a darem Krista; pročez můžete vědětí ..., že je od Boha.“¹

Ve skutečnosti čelíme témuž problému, před jakým stál mladý Joseph Smith. I nám se často nedostává moudrosti.

V království Božím se hledání pravdy cení, jsme k tomu povzbuzováni a nijak v tom nejsme omezováni ani zastrahováni. Sám Pán důrazně radí členům Církve, aby usilovali o poznání.² Řekl: „Hleďte pilně ...; ano, vyhledávejte slova moudrosti z nejlepších knih; usilujte o vědomosti, dokonce studiem a také vírou.“³ Jak ale můžeme rozpoznat pravdu ve světě, který je v útocích na věci týkající se Boha stále nevybíravější?

Písma nás učí, jak na to:

Zprv – pravdu můžeme poznat tím, že si budeme všimnout jejího ovoce.

Pán ve svém velikém Kázání na hoře řekl:

„Takt každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. ...

A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.“⁴

Též zásadě učil i prorok Mormon, když řekl: „Podle skutků jejich poznáte je; neboť jsou-li skutky jejich dobré, pak jsou oni také dobří.“⁵

Vyzýváme každého, aby studoval ovoce a dílo této Církve.

Ti, kteří se zajímají o pravdu, rozpoznají dobrý vliv, který má Církev a její členové v místech, kde působí a žijí. Také si všimnou toho, jak se neustále zlepšuje život těch, kteří se řídí učením Církve. Ti, kteří budou zkoumat toto ovoce, zjistí, že ovoce Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je lahodné a žádoucí.

Zadruhé – pravdu můžeme nalézt tím, že sami vyzkoušíme slovo Boží.

Prorok Alma učil:

„Přirovnáme slovo k seménku. ... Jestliže dopřejete místa, aby v srdci vašem mohlo být zasazeno seménko, vizte, je-li to právě seménko ... [a] nevypudíte-li je nevírou svou, ... vizte, počne v prsou vašich bobtnati; a ... počnete si říkati – Musí nezbytně být, že to je dobré seménko, ... neboť počíná rozšiřovati duši mou; ano, počíná osvěcovati porozumění mé, ano, počíná mi býti lahodným. ...

A nyní, ... neposílí to víru vaši? Ano, posílí to víru vaši. ...

Neboť každé seménko přináší plody podle svého druhu.“⁶

Jaká úžasná výzva od proroka Páně! Dalo by se to přirovnat k vědeckému pokusu. Jsme vyzváni, abychom vyzkoušeli slovo, jsou dány parametry a je popsán výsledek pokusu,

budeme-li se řídit danými pokyny.

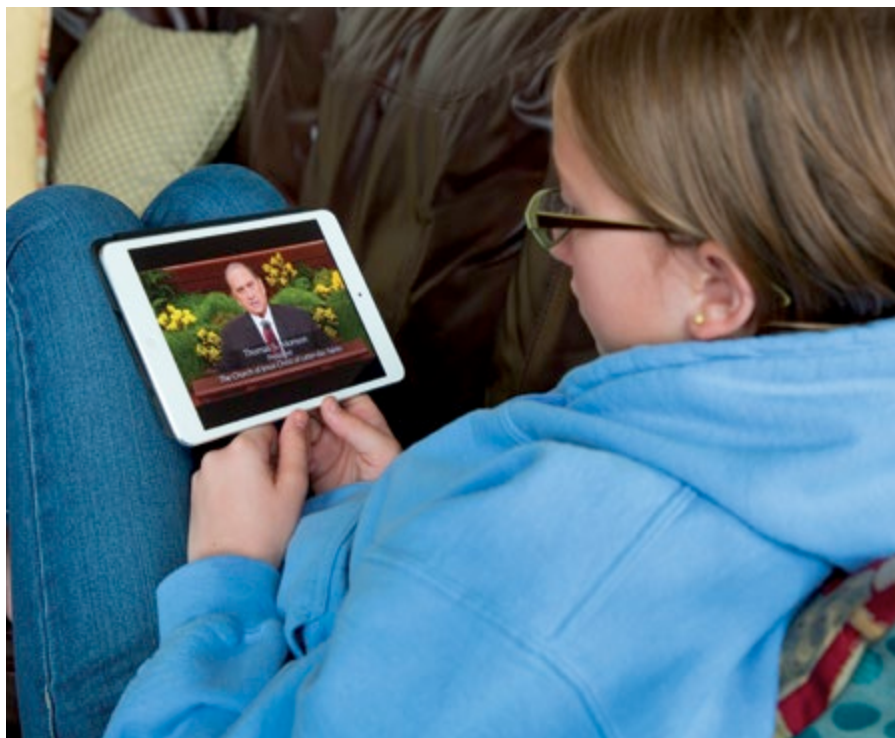
Písma nás tedy učí, že pravdu můžeme poznat tím, že si budeme všimnout jejího ovoce, nebo tím, že ji osobně vyzkoušíme tak, že poskytneme v srdci místo slovu a budeme se o ně starat jako o seménko.

Existuje ale ještě třetí způsob, jak poznat pravdu, a to skrze osobní zjevení.

V 8. oddíle Nauky a smluv se učíme, že zjevení je poznání – „poznání jakýchkoli věcí, o které [požádáme] ve víře, s upřímným srdcem, věře, že [obdržíme]“.⁷

A Pán nám praví, jak toto zjevení obdržíme. Říká: „Budu mluvit k tobě v mysli tvé a v srdci tvém skrze Ducha Svatého, jenž sestoupí na tebe a jenž bude dlít v srdci tvém.“⁸

Pleasant Grove, Utah, USA

A tak se učíme, že zjevení lze získat tím, že o ně požádáme ve víře, s upřímným srdcem a s vírou, že obdržíme.

Všimněte si, že Pán se vyjádřil jasně, když varoval: „Pamatuj, že bez víry nemůžeš učiniti nic; tudíž žádej ve víře.“⁹ Víra vyžaduje skutky – například to, že si vše promyslíme a poté se v modlitbě zeptáme, zda je to správné.

Pán pravil:

„Jestliže je to správné, já způsobím, aby nitro tvé v tobě hořelo; tudíž, ty pocítíš, že je to správné.“

Avšak nebude-li to správné, nebudeš mít žádných takových pocitů, ale budeš mít otupění myšlení, jež způsobí, že zapomeneš tu věc, která je nesprávná.¹⁰

Víra bez skutků je mrtvá.¹¹ A tak „[žádejte ve víře], nic nepochybuje“.¹²

Jeden z mých přátel, který není naší víry, mi jednou řekl, že není duchovní člověk. Nechce číst písma ani se modlit, protože, jak říká, slovům Boha nerozumí a ani neví, zda Bůh existuje. Tento postoj vysvětluje absenci jeho duchovnosti a povede k opaku zjevení, jak to vysvětlil Alma. Řekl: „A tudíž, ten, kdo bude zatvrzovati srdce své, obdrží menší část slova.“

Alma však dodal: „Tomu, kdo nebude zatvrzovati srdce své, tomu bude dáována větší část, až mu bude dáno znáti tajemství Boží a až je pozná v plnosti.“¹³

Alma a synové Mosiášovi jsou příkladem zásady, že víra vyžaduje skutky. V Knize Mormonově čteme:

„Zkoumali pilně písma, aby znali slovo Boží.“

Ale to není vše; věnovali se velice modlitbě a půstu; tudíž měli ducha prorockví a ducha zjevení, a když učili, učili s mocí a pravomocí Boží.¹⁴

V tomto procesu je rovněž důležité žádat s upřímným srdcem. Hledáme-li upřímně pravdu, uděláme vše, co je v naší moci, abychom ji našli, k čemuž může patřit i to, že čteme písma, chodíme na shromáždění a ze všech sil se snažíme dodržovat příkázání Boží. Také to znamená, že jsme ochotni konat Boží vůli, jakmile ji poznáme.

To, co udělal Joseph Smith, když usiloval o moudrost, je dokonalým příkladem toho, co to znamená mít upřímné srdce. Řekl, že chtěl poznat, která ze všech sekt je správná, aby „mohl vědět, ke které se [má] připojit“.¹⁵ Dokonce ještě předtím, než se

pomodlil, byl připraven jednat podle odpovědi, kterou obdrží.

Musíme žádat s vírou a s upřímným srdcem. To ale není vše. Musíme také věřit, že zjevení obdržíme. Musíme důvěřovat Pánu a mít naději v Jeho sliby. Vzpomeňte si, co se píše v písmech: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“¹⁶ Jak úžasné zaslíbení!

Vyzývám každého, aby usiloval o poznání pravdy skrze kteroukoli tuto metodu, ale zvláště od Boha skrze osobní zjevení. Bůh zjeví pravdu těm, kteří ji hledají tak, jak je to předepsáno v písmech. Vyžaduje to více úsilí než jen vyhledávat informace na internetu, ale stojí to za to.

Vydávám svědectví, že toto je pravá Církev Ježíše Krista. Vidím její ovoce na mnoha místech a v životě mnoha tisíc lidí, včetně členů své rodiny; a tak vím, že je pravdivá. Také již mnoho let ve svém životě zkouším slovo Boží a pocítuji, jaký vliv má na moji duši; a tak vím, že je pravdivé. Ale co je nejdůležitější – jeho pravdivost jsem poznal sám pro sebe skrze zjevení prostřednictvím moci Ducha Svatého; a tak vím, že je pravdivé. Vyzývám každého z vás, abyste učinili totéž. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Moroni 7:16.
2. Viz Nauka a smlouvy 88:78.
3. Nauka a smlouvy 88:118.
4. Matouš 7:17, 20.
5. Moroni 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. Nauka a smlouvy 8:1.
8. Nauka a smlouvy 8:2.
9. Nauka a smlouvy 8:10.
10. Nauka a smlouvy 9:8–9.
11. Viz Jakub 2:17.
12. Jakub 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. Joseph Smith–Životopis 1:18.
16. Jakub 1:5.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vzkříšení Ježíše Krista

Ježíš Nazaretský je vzkříšený Vykupitel, a [já] svědčím o všem, co vyplývá z toho, že byl skutečně vzkříšen.

Poté, co Ježíš trpěl a zemřel na kříži a Jeho bezvládné tělo bylo položeno do hrobu, zahalil Jeho učedníci pocit zmaru a zoufalství. I když jim Spasitel opakovaně říkal o své smrti a následném zmrtnýchvstání, nerozuměli tomu. Po onom ponurém odpoledni, kdy došlo k Jeho Ukřížování, však záhy následovalo radostné jitro Jeho Vzkříšení. Tato radost ale přišla až poté, co se učedníci stali očitými svědky Vzkříšení, neboť i slova andělů o tom, že byl vzkříšen, byla zprvu neuvěřitelná – bylo to něco zcela nevídaného.

Maria Magdaléna a několik dalších věrných žen přišly v neděli časné zrána ke Spasitelově hrobce a přinesly koření a masti, aby dokončily pomazání, jež započalo ve chvíli, kdy bylo před blížícím se sabatem Pánovo tělo spěšně uloženo do hrobky. Onoho výjimečného rána je přivítala prázdná hrobka, odvalený krycí kámen a dva andělé, kteří prohlásili:

„Co hledáte živého s mrtvými?”

Není ho tuto, ale vstalť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl,

Řka: že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřížován býti, a v třetí den z mrtvých vstáti.“¹

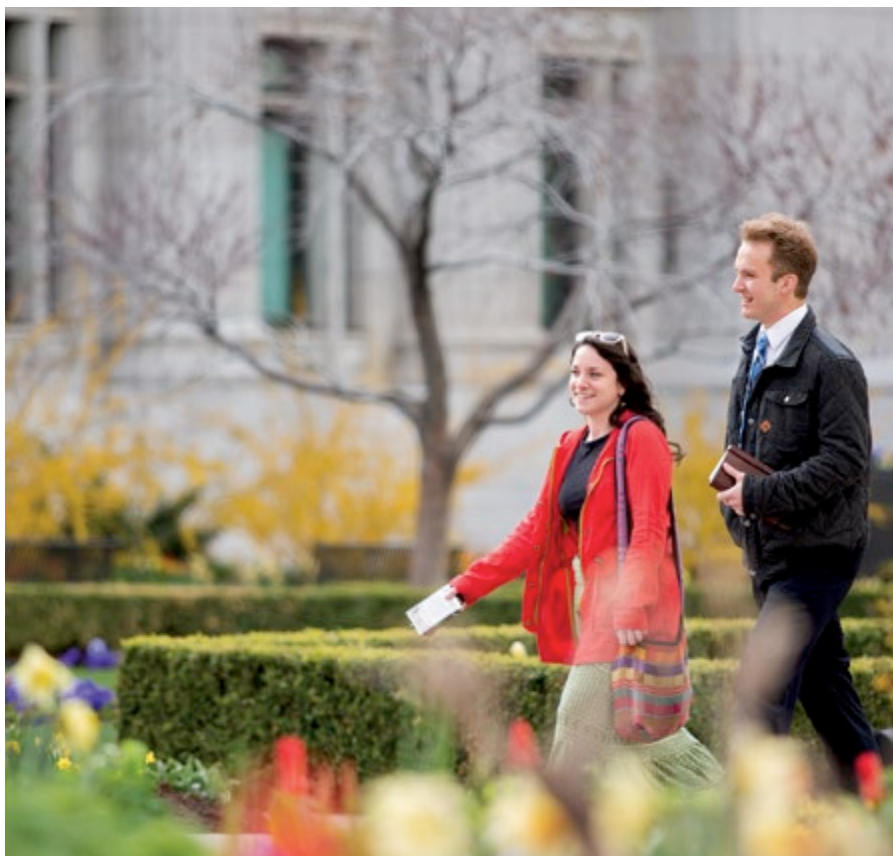
„Podte, vizte místo, kdež ležel Pán.

A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých.“²

Maria Magdaléna se na pokyn andělů podívala do hrobu, ale zdá se, že dokázala vnímat jen to, že Pánovo tělo bylo pryč. Pospíchala s touto zprávou za apoštoly, a když našla Petra a Jana, řekla jim: „Vzali Pána z hrobu,

a nevíme, kde jej položili.“³ Petr a Jan běželi na ono místo a zjistili, že hrob je opravdu prázdný, a uviděli „prostěradla položená ... a rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ... obzvláště svinutou na jednom místě“.⁴ Jan byl očividně prvním, kdo pochopil velikolepé poselství o vzkříšení. Píše, že „uzřel a uvěřil“, zatímco ostatní dosud „neznali písma, že [Ježíš] měl z mrtvých vstáti“.⁵

Petr a Jan odešli, ale Maria zůstala a dál truchlila. Mezitím se andělé vrátili a jemně se jí zeptali: „Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.“⁶ V tom okamžiku promluvil vzkříšený Spasitel, který nyní stál za ní: „Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane,

vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.“⁷

Starší James E. Talmage napsal: „Ten, k němuž promluvila, byl Ježíš, její milovaný Pán, ačkoli to nevěděla. Jedno slovo, které vyšlo z Jeho živých úst, proměnilo její trýznivý zármutek v nesmírnou radost. ‚Rekl jí Ježíš: Maria.‘ Onen hlas, tón hlasu, jemný přízvuk, který zaslechla a který měla dříve tak ráda, ji vynesl z hlubin zoufalství, v nichž se utápěla. Otočila se a spatřila Pána. V návalu radosti vztáhla ruce, aby Ho objala, a pronesla pouze ono láskyplné a zbožňující slovo: ‚Rabbóni‘, což znamená: Můj milovaný Mistře.“⁸

A tak se tato požeňnaná žena stala prvním smrtelníkem, který viděl vzkříšeného Krista a mluvil s Ním. Později téhož dne se Kristus zjevil Petrovi v Jeruzalémě nebo poblíž něj;⁹ dvěma učedníkům na cestě do Emaus;¹⁰ a večer deseti apoštolům a ostatním, když se náhle zjevil mezi nimi a řekl: „Vizte ruce mé i nohy mé, já jistě jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mít.“¹¹ Aby je pak dále přesvědčil, „když pak oni ještě nevěřili pro radost, [a] divili se“,¹² snědl před nimi

pečenou rybu a plástev medu.¹³ Později jim nařídil: „Budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“¹⁴

Kromě těchto potvrzených svědků v Jeruzalémě máme i jedinečné působení vzkříšeného Pána mezi dávnými obyvateli západní polokoule. V zemi Hojnosti sestoupil z nebe a vyzval shromážděný zástup, asi 2 500 lidí, aby jeden po druhém všichni předstoupili a vložili ruce do Jeho boku a dotkli se stop po hřebecích na Jeho rukou a nohou.¹⁵

„A když všichni předstoupili a sami byli svědky, zvolali jedním hlasem řkouce:

Hosana! Velebeno budiž jméno Boha Nejvyššího! A padli k nohám Ježíšovým a uctívali ho.“¹⁶

Kristus svým Vzkříšením dokládá, že Jeho existence je svébytná a věčná. „Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě.“¹⁷ Ježíš řekl:

„Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.

Nižádnyť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji.“¹⁸

Spasitel není životně závislý na potravě, vodě nebo kyslíku ani na žádné jiné látce, moci či osobě. Jako Jehova i jako Mesiáš je velký Já jsem – Bůh, který existuje sám o sobě.¹⁹ Zkrátka je a vždy bude.

Ježíš Kristus skrze své Usmíření a Vzkříšení překonal všechny aspekty Pádu. Fyzická smrt bude dočasná a duchovní smrt má také svůj konec v tom smyslu, že všichni, přinejmenším dočasně, přicházejí zpět do Boží přítomnosti, aby byli souzeni. Můžeme mít plnou důvěru v Jeho schopnost překonat vše ostatní a udělit nám věčný život a můžeme se na ni spolehnout.

„Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých.

Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.“²⁰

Slovy staršího Neala A. Maxwella: „Kristovo vítězství nad smrtí ukončilo tíživou situaci lidské rodiny. Nyní už zbývají jen osobní tíživé situace, a z nich můžeme být také vysvobozeni, budeme-li následovat učení toho, kdo nás zachránil před všeobecným vyhynutím.“²¹

Kristus, poté, co uspokojil požadavky spravedlnosti, nyní vstupuje do sféry spravedlnosti; nebo můžeme říci, že On je spravedlnost, podobně jako On je láska.²² Kromě toho, že je „dokonalým, spravedlným Bohem“, je rovněž Bohem dokonalým, milosrdným.²³ Díky tomu Spasitel vše napravuje. Žádná nespravedlnost ve smrtelnosti není trvalá, dokonce ani smrt, neboť On nám opět vrací život. Díky Jeho svrchované spravedlnosti a milosrdenství nezůstane nakonec žádné zranění, postižení, zrada či týrání bez odškodnění.

V tomtéž smyslu jsme Mu všichni odpovědni za svůj život, svá rozhodnutí, své činy, a dokonce i své myšlenky. Vzhledem k tomu, že nás vykoupil od Pádu, patří náš život ve skutečnosti Jemu. Prohlásil:

„Vizte, dal jsem vám evangelium své, a toto je evangelium, které jsem vám dal – že jsem přišel na svět, abych vykonal vůli Otce svého, protože Otec můj mne poslal.

A Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži; a poté, co jsem byl pozvednut na kříži, abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě, aby jako já jsem byl lidmi pozvednut, právě tak byli lidé pozvednuti Otcem, aby stanuli přede mnou, aby byli souzeni za skutky své.“²⁴

Zamyslete se na chvíli nad významem Vzkříšení, které jednou provždy vyjasnilo pravou totožnost Ježíše Nazaretského a velké filosofické debaty a otázky ohledně života. Pokud byl Ježíš vskutku doslovně vzkříšen, pak z toho nutně plyne, že je božskou bytostí. Žádný obyčejný smrtelník nemá v sobě moc po smrti oživnout. Vzhledem k tomu, že byl Ježíš vzkříšen, nemůže být pouhým tesařem, učitelem, rabínem či prorokem. Vzhledem k tomu, že byl Ježíš vzkříšen, musel to být Bůh, Jednorozený Syn Otce.

A proto je to, čemu učil, pravda; Bůh nemůže lhát.²⁵

A proto byl Stvořitelem země, jak řekl.²⁶

A proto jsou nebe i peklo skutečné, jak učil.²⁷

A proto existuje svět duchů, který navštívil po své smrti.²⁸

A proto znovu přijde, jak pravili andělé,²⁹ a bude „vládnouti osobně na zemi“.³⁰

A proto na každého čeká vzkříšení a poslední soud.³¹

Vzhledem k tomu, že Kristovo Vzkříšení je skutečné, jsou pochyby

o všemohoucnosti, vševědouce a dobročinnosti Boha Otce – který obětoval svého Jednorozeného Syna za vykoupění světa – nepodložené. Pochyby o smyslu a účelu života jsou neopodstatněné. Ježíš Kristus je vskutku jedině jméno neboli cesta, kterou může k lidstvu přijít spasení. Milost Kristova je skutečná a skýtá kajícímu hříšníkovi odpuštění i očištění. Víra je vskutku něco více než jen představitost či psychologický výmysl. Existuje svrchovaná a univerzální pravda a existují i objektivní a neměnná mravní měřítka, kterým On učil.

Vzhledem k tomu, že Kristovo Vzkříšení je skutečné, je pokání z jakéhokoli porušení Jeho zákona a přikázání možné i bezodkladně potřebné. Spasitelovy zázraky byly skutečné, tak jako je skutečný Jeho slib daný Jeho učedníkům, že mohou činit tytéž skutky, a dokonce i větší.³² Jeho kněžství je nevyhnutelně opravdovou mocí, která „spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to klíč poznání Boha. Tudíž, v obřadech jeho se projevuje moc božskosti.“³³ Vzhledem k tomu, že Kristovo Vzkříšení je skutečné, smrt není náš konec, a „ač by ... tělo [naše] červi zvrtili, však vždy v těle svém [uzříme] Boha“.³⁴

President Thomas S. Monson vyprávěl o Robertu Blatchfordovi, který před sto lety „ve své knize *Bůh a můj bližní* prudce zaútočil na přijaté křesťanské přesvědčení, například na Boha, Krista, modlitbu a nesmrtelnost. Směle tvrdil: ‚Tvrdím, že jsem doložil vše, co jsem si doložit předsevzal, tak plně a přesvědčivě, že žádný křesťan, ať je jakkoli významný nebo schopný, nemůže odpovědět na mé argumenty nebo je zpochybnit.‘ Obklopil se hradbou skepticismu. Potom však došlo k překvapivé věci. Jeho hradba se náhle zřítla do prachu. ... Pomalu se začal vracet k víře, které se posmíval a kterou zesměšňoval. Co způsobilo takovou změnu jeho pohledu? *Zemřela mu manželka*. Se zlomeným srdcem vešel do místnosti,

kde spočivaly její tělesné pozůstatky. Znovu pohlédl do tváře, kterou tolik miloval. Vyšel ven a řekl příteli: Je to ona, a přesto to není ona. Vše se změnilo. Něco, co tam bylo dříve, je pryč. Není taková, jaká bývala. Co mohlo odejít, když ne duše?“³⁵

Opravdu Pán zemřel a znovu vstal? Ano. „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, že On zemřel, byl pohřben, opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídavky.“³⁶

Když se přiblížilo prorokované Ježíšovo narození, byli sice mezi dávnými Nefity a Lamanity i ti, kteří věřili, ale většina pochybovala. V příslušný čas se objevilo znamení Jeho narození – den a noc a den bez temnoty – a všichni věděli.³⁷ I dnes někteří věří v doslovné Kristovo Vzkříšení, a mnozí pochybují či nevěří. Někteří ale vědí. V příslušný čas všichni uvidí a všichni poznají; ano, „před ním se každé koleno skloní a každý jazyk se vyzná“.³⁸

Do té doby budu věřit mnohým svědkům Spasitelova Vzkříšení, jejichž zážitky a svědectví se nacházejí v Novém zákoně – mezi jinými i Petrovi a jeho společníkům mezi Dvanácti a drahé ryzí Marii Magdalské. Věřím svědectvím, která se nacházejí v Knize Mormonově – mezi jinými i apoštolovi Nefimu a bezejmennému zástupu

v zemi Hojnosti. A věřím svědectví Josepha Smitha a Sidneyho Rigdona, kteří, po mnohých dalších svědectvích, vydali ono veliké svědectví této poslední dispensace, „že on žije! Neboť jsme ho viděli.“³⁹ Pod pohledem Jeho vševidoucího oka i já sám jsem svědek toho, že Ježíš Nazaretský je vzkříšený Vykupitel, a svědčím o všem, co vyplývá z toho, že byl *skutečně* vzkříšen. Kéž díky těmto svědectvím naleznete přesvědčení a útěchu. O to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 24:5–7.
2. Matouš 28:6–7.
3. Jan 20:2.
4. Jan 20:5, 7.
5. Jan 20:8, 9.
6. Jan 20:13.
7. Jan 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 681.
9. Viz Lukáš 24:34; 1. Korintským 15:5.
10. Viz Marek 16:12; Lukáš 24:13–35.
11. Lukáš 24:39.
12. Lukáš 24:41.
13. Viz Lukáš 24:42–43.
14. Skutkové 1:8.
15. Viz 3. Nefi 11:14–15.
16. 3. Nefi 11:16–17.
17. Jan 5:26.
18. Jan 10:17–18.
19. Viz Exodus 3:14.
20. 1. Korintským 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. Cory H. Maxwell (1997), 287.
22. Viz 1. Janova 4:8.
23. Alma 42:15; viz také Mosiáš 15:8–9.
24. 3. Nefi 27:13–14.
25. Viz Enos 1:6.
26. Viz např. 3. Nefi 9:15.
27. Viz např. Nauka a smlouvy 76.
28. Viz Nauka a smlouvy 138.
29. Viz Skutkové 1:10–11.
30. Články víry 1:10; viz také Průvodce k písmům, heslo „Ježíš Kristus, Mileniální vláda Kristova“.
31. Viz např. 2. Nefi 9:15.
32. Viz Jan 14:12.
33. Nauka a smlouvy 84:19–20.
34. Job 19:26.
35. Thomas S. Monson, „Já vím, že žije Spasitel!“ *Liahona*, květen 2007, 23.
36. *Učení presidentů Cirkve: Joseph Smith* (2008), 49.
37. Viz 3. Nefi 1:15–20.
38. Mosiáš 27:31.
39. Nauka a smlouvy 76:22–23.

President Thomas S. Monson

Než se opět sejdeme

Kéž je Duch, kterého jsme tyto dva dny pociťovali, s námi a zůstává s námi v každodenním životě.

Drazí bratři a sestry, jak úžasná byla tato konference! Zatímco jsme naslouchali inspirovaným slovům mužů a žen, kteří k nám promlouvali, byli jsme duchovně vyživováni. Hudba byla nádherná, poselství byla připravena a pronesena pod vedením Svátého Ducha a modlitby nás přivedly blíže nebi. Zatímco jsme společně naslouchali, byli jsme v každém ohledu povzneseni.

Doufám, že si najdeme čas na to, abychom si četli konferenční proslovy,

až budou za několik dnů dostupné na stránkách LDS.org a až budou otištěny v nadcházejícím vydání časopisů *Ensign* a *Liahona*, protože si zaslouží, abychom je pečlivě četli a studovali.

Vím, že spolu se mnou vyjadřujete upřímnou vděčnost těm bratřím a sestrám, kteří byli během této konference uvolněni. Sloužili dobře a byli významným přínosem pro dílo Páně. Jsou zcela oddaní.

Pozvednutím ruky jsme také vyjádřili podporu bratřím, kteří byli během

této konference povoláni do nových zodpovědných funkcí. Vítáme je a přejeme si, aby věděli, že se těšíme na to, až s nimi budeme sloužit při práci na Mistrově díle.

Zatímco budeme přemítat o poselstvích, která jsme vyslechli, kéž se rozhodneme dělat něco o trochu lépe, než jsme to dělali dosud. Kéž jednáme s těmi, kteří nesdílejí naše přesvědčení a měřítko, laskavě a láskyplně. Spasitel přinesl na zemi poselství lásky a dobré vůle všem mužům i ženám. Kéž se vždy řídíme Jeho příkladem.

V dnešním světě čelíme mnoha závažným těžkostem, ale ujišťuji vás, že Nebeský Otec na nás pamatuje. Povede nás a bude nám žehnat, když v Něj vložíme víru a důvěru, a pomůže nám zvládnout jakékoli těžkosti, které nás potkají.

Kéž na každém z nás spočívají požehnání nebes. Kéž je náš domov naplněn láskou, ohleduplností a Duchem Páně. Kéž neustále vyživujeme své svědectví o evangeliu, aby pro nás mohlo být ochranou před ranami protivníka. Kéž je Duch, kterého jsme tyto dva dny pociťovali, s námi a zůstává s námi v každodenním životě a kéž vždy konáme dílo Páně.

Vydávám svědectví o tom, že toto dílo je pravdivé, že Spasitel žije a že vede a řídí svou Církev zde na zemi. Zanechávám vám své svědectví, že Bůh, náš Věčný Otec, žije a miluje nás. Je vskutku naším Otcem a je skutečnou bytostí. Kéž si uvědomujeme, jak moc je ochoten být nám nablízku, jak moc je ochoten nám pomáhat a jak moc nás miluje.

Bratři a sestry, kéž vám Bůh žehná. Kéž s vámi nyní i nadále zůstává Jeho zaslíbený pokoj.

Loučím se s vámi, dokud se za šest měsíců opět nesejdeme, a činím tak ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele, amen. ■

Rosemary M. Wixomová
Generální presidentka Primárek

Dodržování smluv nás chrání, připravuje a posiluje

Jsme ženy všech věkových skupin, jež uzavírají smlouvy a kráčejí cestou smrtelnosti zpět do Jeho přítomnosti.

Sestry, máme vás rády. Během nedávné návštěvy Mexika jsem zažila moment sesterské sounáležitosti, kterou dnes večer pocítujeme i zde. Představte si tento výjev: Byla neděle ráno a zrovna jsme ukončily Primárky, když se děti a učitelky spolu se mnou vyhrnuly do chodby plné lidí. V tom okamžiku se otevřely dveře třídy Mladých žen a já jsem spatřila mladé ženy a jejich vedoucí. Všechny jsme se objaly. Obklopena dětmi, které se mě držely za sukni, a dalšími ženami jsem pocítila touhu vyjádřit pocity, jež mě v té chvíli naplňovaly.

Neumím španělsky, takže mi na mysli vytanula jen anglická slova. Podívala jsem se jim do tváře a řekla jsem: „Jsme dcery našeho Nebeského Otce, který nás miluje, a my milujeme Jeho.“ Všechny se okamžitě připojily španělsky. Stály jsme v chodbě plné lidí a společně recitovaly téma Mladých žen: „Budeme státí jako

svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech.“

Dnes večer jsme shromážděny po celém světě jako Jeho učednice a pocítujeme touhu bránit a podporovat království Boží. Jsme dcery našeho Nebeského Otce. Jsme ženy všech věkových skupin, jež uzavírají smlouvy

a kráčejí cestou smrtelnosti zpět do Jeho přítomnosti. Dodržování smluv nás chrání, připravuje a posiluje.

Dnes večer jsou mezi námi dívky, které jsou ve věku Primárek. Některé z vás nedávno udělaly první krok na cestě vedoucí k věčnému životu skrze obřad křtu.

Rozhlédněte se kolem sebe. Když se podíváte na ženy, jež rovněž uzavřely smlouvy a jež jsou připraveny vám ukázat, kudy kráčet po cestě, která je před vámi, nemusíte se vůbec obávat budoucnosti.

Pokud je vám 8, 9, 10 či 11 let, ať již jste v Konferenčním centru, doma, nebo ve sborovém domě kdekoli na světě, mohly byste se prosím postavit? Vítejte na generálním shromáždění žen. Zůstaňte prosím stát, protože bychom vás chtěly vyzvat, abyste se dnes večer aktivně zapojily. Zabroukám teď písničku z Primárek. Jakmile tu melodii poznáte, můžete se ke mně přidat a začít zpívat? Je třeba, abyste zpívaly nahlas, aby vás všichni slyšeli.

*Uč mě kráčet v světle Boží moci,
uč mě k Otci v nebi se modliti.
Nauč mě znáti jen dobré věci,
nauč mě ve světle choditi.*

Mexico City, Mexiko

Zůstaňte stát, děvčata, zatímco každá sestra starší 12 let teď zazpívá druhou sloku.

*Pojď se učit Jeho zákon, dítě,
bychom se k Němu mohli vrátiti.
Jeho zrak pak jednou uvidí tě,
jenom v Jeho světle choditi.¹*

To bylo krásné. Můžete se posadit. Děkuji vám.

Jako ženy všech věkových skupin kráčíme v Jeho světle. Naše cesta po této stezce je osobní a je zalita jasným světlem Spasitelovy lásky.

Na tuto cestu k věčnému životu vstupujeme branou obřadu a smlouvy křtu a poté obdržíme dar Ducha Svatého. Starší Robert D. Hales se nás ptá: „[Rozumíme] tomu, a rozumějji tomu i [naše] děti, že když [jsme pokřtěni], změní [nás] to navždy?“

Rovněž vysvětlil, že „když rozumíme své smlouvě křtu a daru Ducha Svatého, změní nám to život a navodí to naši naprostou věrnost království Božímu. Když nám do cesty přijdou pokušení, budeme-li naslouchat,

Duch Svatý nám připomene, že jsme slíbili, že budeme mít na paměti Spasitele a že budeme dodržovat přikázání Boží.“²

Když každý týden přijímáme symboly svátosti, obnovujeme svou smlouvu křtu. Starší David A. Bednar řekl: „Když stojíme ve vodách křtu, hledíme k chrámu. Když přijímáme svátost, hledíme k chrámu. Slibujeme, že budeme vždy pamatovat na Spasitele a že budeme dodržovat Jeho přikázání, abychom se připravili na účast v posvátných obřadech chrámu.“³

Chránové obřady vedou k těm největším požehnáním, která jsou dosažitelná skrze Usmíření Ježíše Krista. Jsou to obřady nezbytné pro naše oslavení v celestiálním království. Když se snažíme dodržovat své smlouvy, začínají naše pocity nedostatečnosti a nedokonalosti skomírat, zatímco obřady a smlouvy chrámu ožívají. Po oné cestě vedoucí k věčnému životu smí kráčet každý.

Ohromuje mě síla dívek a mladých i dospělých žen, s nimiž se setkávám po celém světě a jež pevně stojí na

této cestě. Chtěla bych se podělit o několik příkladů dívek a žen smlouvy, s nimiž jsem se setkala.

Když jsem navštívila Luaninu rodinu v Buenos Aires v Argentině, bylo jí 11 let. Luana ztratila kvůli traumatickému zážitku z dětství řeč. Nepromluvila už léta. Když jsme my ostatní hovořili, ona jen tiše seděla. Doufala jsem, že alespoň něco zašeptá. Soustředěně mě pozorovala, jako by slova nebyla důležitá pro to, abych poznala její srdce. Po modlitbě jsme se zvedli k odchodu a Luana mi podala kresbu. Nakreslila Ježíše Krista v zahradě getsemanské. Její svědectví ke mně promluvílo jasně a zřetelně. Luana při křtu uzavřela smlouvu, že bude stát jako svědkyně Boží „za všech dob a ve všech věcech a na všech místech.“⁴ Rozuměla Usmíření Ježíše Krista, což dosvědčovala její kresba. Rozuměla i tomu, že skrze posilující a uschopňující moc Usmíření by mohla být uzdravena a znovu promluvit? Od onoho dne před třemi lety učinila Luana ve svém úsilí promluvit velký pokrok. Nyní se se svými kamarádkami účastní

Mladých žen. S věrností smlouvě, kterou uzavřela při křtu, se i nadále dělí o své svědectví o Spasiteli.

Mládež z celého světa přitahuje chrámy. V peruánské Limě jsem se setkala u vchodu do chrámu s jedním otcem a jeho třemi dcerami. Z jejich tváře vyzařovalo světlo. Dvě dcery byly těžce postižené a seděly na vozíku. Třetí dcera, zatímco se starala o potřeby svých sester, vysvětlila, že doma má ještě další dvě sestry. I ony byly na vozíku. Čtrnáctihodinovou cestu do chrámu by ale nezvládly. Chrám byl pro tohoto otce a jeho dcery natolik důležitý, že tam onoho dne čtyři členové jejich rodiny přijeli – dvě dcery

jen proto, aby se dívaly na tu, která může být křtěna za mrtvé a vykonávat tento posvátný obřad. Stejně jako Nefi se i ony „[těšily] ze smluv Páně“.⁵

Jedna svobodná žena, kterou znám, si velmi váží každotýdenního obřadu svátosti a jeho posvátného zaslíbení, že „[bude moc] vždy mít jeho Ducha, aby byl s [ní]“.⁶ Neustálá přítomnost tohoto společníka, jež je jí slibována, tlumí vlny její osamělosti. Dává jí sílu ponořit se do rozvíjení jejích talentů a touhu sloužit Pánu. Velkou radost nalézá v tom, že vroucně miluje všechny děti ve svém životě, a když zatouží po nerušeném klidu, najdete ji v chrámu.

A nakonec – žena, které je již přes 90 let, sleduje, jak její děti a vnoučata rostou a jak přicházejí na svět její pravnoučata. Jako život mnohých z nás je i ten její naplněn zármutkem, strastmi i nepředstavitelnou radostí. Přiznává, že kdyby měla příběh svého života psát znovu, rozhodla by se, že některé kapitoly, které byly napsány, vynechá. Ale s úsměvem říká: „Musím ještě chvilku zůstat naživu a zjistit, jak to všechno dopadne!“ Na oné cestě se neustále pevně drží svých smluv.

Nefi učil:

„Poté, co jste vstoupili na tuto těsnou a úzkou cestu, chci se zeptati, je-li vše vykonáno? Vizte, pravím vám: Nikoli. ...

Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“⁷

Každá z nás stojí na této cestě. Dnes večer jsme zpívaly o tom, jak po ní kráčet ve světle. Jako jednotlivci jsme silné. Spolu s Bohem jsme nezadržitelné.

Pán řekl Emmě Smithové: „Pozdvihni srdce své a raduj se a přimkni se k smlouvám, které jsi učinila.“⁸

Radujeme se z toho, že skrze dodržování smluv můžeme pociťovat lásku našeho Nebeského Otce a našeho Spasitele, Ježíše Krista. Svědčím o tom, že žijí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Nauč mě kráčet ve světle“, *ZNPPD 1*, str. 102.
2. Robert D. Hales, „Smlouva křtu: Být v království a z království“, *Liahona*, leden 2001, 8, 7.
3. David A. Bednar, „Uchovávejte jméno a postavení úctyhodně“, *Liahona*, květen 2009, 98.
4. Mosiáš 18:9.
5. 2. Nefi 11:5.
6. Nauka a smlouvy 20:77.
7. 2. Nefi 31:19–20.
8. Nauka a smlouvy 25:13.

Bonnie L. Oscarsonová
Generální presidentka Mladých žen

Sesterství – ó, jak moc se navzájem potřebujeme!

Musíme se přestat soustředit na vzájemné rozdíly a hledat to, co máme společného.

V onom videozáznamu jsme viděli osm zemí a slyšeli devět různých jazyků. Představte si ale, v kolika dalších jazycích se zpívala poslední sloka. Je úžasné vědět, že jsme mohly v rámci společenství sester po celém světě pozvednout svůj hlas ve svědectví o věčné pravdě, že jsme dcery milujícího Nebeského Otce.

Je mi velkou ctí být zde při této historické příležitosti a promlouvat ke všem ženám Církve starším osmi let. Dnes večer je v naší jednotě nezměrná síla. Když vidím nás všechny shromážděné v Konferenčním centru a pomyslím na tisíce dalších, které toto vysílání sledují po celém světě, pak spojená moc našeho svědectví a víry v Ježíše Krista tvoří bezesporu jedno z nejvíce vírou naplněných a mocných shromáždění žen v historii Církve, ne-li světa.

Dnes se jako ženy v Církvi radujeme z mnoha různých rolí. Přestože jsme v mnoha ohledech rozdílné a jedinečné, rovněž uznáváme, že jsme dcery téhož Nebeského Otce, a tedy sestry. Bez ohledu na svou

situaci jsme sjednoceny při budování království Božího a ve smlouvách, jež jsme uzavřely. Toto společné shromáždění je bezpochyby nejnádhernejším sesterstvím na tváři země!¹

Být sestrami znamená, že jsme spojeny nezlomným poutem. Sestry, pečujte o sebe navzájem, dávejte na sebe pozor, utěšujte se a stůjte při

sobě v dobrém i ve zlém. Pán řekl: „Právím vám: Buďte jedno; a nejste-li jedno, nejste moji.“²

Protivník by chtěl, abychom byly k sobě navzájem kritické a odsuzovaly druhé. Chce, abychom se soustředily na vzájemné rozdíly a srovnávaly se mezi sebou. Vy možná hodinu denně energicky cvičíte, protože vám to dělá radost, zatímco pro mě je vyjít jedno patro po schodech, místo abych jela výtahem, obrovský sportovní výkon. Přesto ale můžeme být přátelé, nemyslíte?

My ženy na sebe umíme být obzvláště náročné. Když se budeme srovnávat, vždy budeme mít pocit, že jsme neschopné, nebo se budeme na druhé zlobit. Sestra Patricia T. Hollandová jednou řekla: „Chci ... říci, že se zkrátka nemůžeme nazývat křesťany a zároveň tak nelítostně soudit jeden druhého – nebo sebe.“³ Dále uvádí, že nic nestojí za to, abychom kvůli tomu pozbyly soucitu a sesterské sounáležitosti. Je třeba uvolnit se a radovat se z našich Bohem daných odlišností. Musíme si uvědomit, že všechny chceme skrze své jedinečné

Sydney, Austrálie

talenty a dary sloužit v království. Pak se můžeme těšit ze svého sesterství a přátelství a začít sloužit.

Skutečností je, že jedna druhou opravdu potřebujeme. Ženy odjakživa touží po přátelství, podpoře a společnosti. Můžeme se od druhých naučit tolika věcem; často však samy vytváříme překážky, jež nám brání radovat se ze vztahů, které by nám v životě mohly být velkým požehnáním. Například my, o něco starší ženy, potřebujeme to, co nabízíte vy, děvčata z Primárek. Můžeme se od vás naučit mnohému o křesťanské službě a lásce.

Nedávno jsem slyšela úžasný příběh o děvčátku, které se jmenovalo Sarah a jehož matka měla příležitost pomáhat jedné ženě ze sboru, Brendě, která trpěla roztroušenou sklerózou. Sarah ráda chodila s maminkou Brendě pomáhat. Dávala Brendě na ruce krém a masírovala jí prsty a paže, protože Brenda měla často bolesti. Pak se naučila zdvihat Brendě paže nad hlavu a opatrně jí protahovat svaly. Česala Brendě vlasy a povídala si s ní, zatímco se její maminka starala o další potřebné věci. Sarah se naučila důležitosti služby druhým a radosti, kterou to přináší, a pochopila, že i dítě může někomu změnit život k lepšímu.

Mám moc ráda příklad z první kapitoly Lukáše, kde je popsán krásný

vztah Marie, matky Ježíše, a její sestřenic Alžběty. Marie byla ještě velmi mladá, když se dozvěděla o svém zvláštním poslání být matkou Syna Božího. Zpočátku muselo být těžké nést sama takovou zodpovědnost. Sám Pán však dal Marii někoho, kdo s ní mohl toto břímě sdílet. Prostřednictvím anděla Gabriela se Marie dozvěděla o vážené a soucitné ženě, u níž mohla nalézt podporu – o své sestřenici Alžbětě.

Pro tuto mladou dívku a její sestřenici, jež „[zestárla] ve dnech svých“⁴, byla jejich zázračná těhotenství společným poutem a lze se domnívat, že ony tři společně strávené měsíce, kdy spolu mohly hovořit, soucitit a navzájem se podporovat ve svých jedinečných povoláních, byly pro obě nesmírně důležité. Jsou úžasným příkladem sesterské péče napříč generacemi.

Ty z nás, které již něco pamatují, mohou mít nezměrný vliv na mladší generace. Když byla moje matka malá, ani jeden z jejích rodičů nebyl aktivní v Církvi. I ve svých pěti letech chodívala sama na shromáždění – do Primárek, na Nedělní školu a na shromáždění svátosti, to vše v různé době.

Nedávno jsem se maminky ptala, proč to vůbec týden co týden dělala, když se jí doma nedostávalo žádné

podpory. Odpověděla: „Učitelky Primárek mě měly rády.“ Těmto učitelkám na ní záleželo a učily ji evangelium. Naučily ji, že má Otce v nebi, který ji má rád, a právě jejich zájem ji motivoval k tomu, aby týden co týden docházela. Maminka mi řekla: „Byla to jedna z nejdůležitějších věcí, které mě zkraje života ovlivnily.“ Doufám, že jednou budu moci těmto skvělým sestřám poděkovat! Pro křesťanskou službu neexistuje žádné věkové omezení.

Před pár týdny jsem se setkala s presidentkou Mladých žen kulu v Kalifornii, která mi řekla, že její 81letá matka byla povolána jako poradkyně Dívek růží. Zaujalo mě to, a tak jsem její matce zavolala. Když sestru Val Bakerovou biskup požádal o rozhovor, těšila se, že bude povolána jako knihovnice nebo historička sboru. Když ji požádal, aby sloužila v Mladých ženách jako poradkyně Dívek růží, zeptala se: „Jste si jist?“

Biskup jí vážně odpověděl: „Sestro Bakerová, nemylte se, toto je povolání od Pána.“

Na to se podle jejích slov nedalo odpovědět jinak než: „Ach ano, chápu.“

Jsem vděčná za inspiraci, kterou tento biskup pocítil, že čtyři Dívky růží v jeho sboru se mohou z moudrosti, zkušeností a celoživotního příkladu

těto starší sestry mnohému naučit. A hádejte, za kým sestra Bakerová půjde, aby jí pomohl zřídit si profil na Facebooku?

Uvažuji nad tím, jak velkou pomocí mohou být sestry z Pomocného sdružení, když mezi sebou vítají sestry, které přišly z Mladých žen. Naše mladé sestry se často domnívají, že do Pomocného sdružení nepatří, ani s ním nemají nic společného. Je potřeba, aby jim před jejich 18. narozeninami jejich vedoucí Mladých žen a matky radostně svědčily o velkých požehnáních členství v Pomocném sdružení. Je třeba, aby měly radost z toho, že se stanou součástí takovéto skvělé organizace. Když mladé ženy začnou navštěvovat Pomocné sdružení, potřebují ze všeho nejvíce opravdovou přítelkyni, která bude sedět vedle nich s rukou na ramenu, a příležitost učit a sloužit. Podávejme druhým pomocnou ruku, abychom jim pomohly v životě překonávat změny a milníky.

Děkuji všem ženám Církve, které si podávají pomocnou ruku napříč věkovými a kulturními rozdíly, aby žehnaly a sloužily druhým. Mladé ženy slouží dětem z Primárek i starším lidem. Svobodné sestry všech věkových kategorií tráví bezpočet hodin zjišťováním potřeb lidí kolem sebe. Ceníme si tisíců mladých žen, které obětují 18 měsíců svého života, aby se po celém světě dělily o evangelium. To vše je důkazem toho, že „poselství andělů je všem ženám darem“,⁵ jak se zpívá v jedné naší oblíbené písni.

Existují-li překážky, je tomu tak proto, že jsme si je samy vytvořily. Musíme se přestat soustředit na vzájemné rozdíly a hledat to, co máme společného; pak si můžeme začít uvědomovat svůj největší potenciál a dosáhnout v tomto světě největšího dobra. Sestra Marjorie P. Hinckleyová

Videň, Rakousko

jednou řekla: „Ó, jak moc se navzájem potřebujeme! Ty z nás, které jsou starší, potřebují vás, které jste mladé. A doufám, že i vy, které jste mladé, potřebujete některé z nás, které jsou starší. To, že ženy potřebují ženy, je sociologický fakt. Potřebujeme hluboké a věrné vzájemné přátelské vztahy.“⁶ Sestra Hinckleyová měla pravdu: ó, jak moc se navzájem potřebujeme!

Sestry, žádná jiná skupina žen na světě nemá přístup k větším požehnáním než my, ženy Svatých posledních dnů. Jsme členky Pánovy Církve a bez ohledu na osobní situaci se všechny můžeme těšit plným požehnáním moci kněžství skrze dodržování smluv, které jsme uzavřely při křtu a v chrámu. Máme žijící proroky, kteří nás vedou a učí, a těšíme se z velkého daru Ducha Svatého, jenž nám v životě poskytuje útěchu a vedení. Jsme požehnány tím, že můžeme ruku v ruce se spravedlivými bratry pracovat na posilování domovů a rodin. Máme přístup k síle a moci chrámových obřadů a k mnoha dalším věcem.

Vedle těchto velkolepých požehnání máme také jedna druhou – jsme sestry v evangeliu Ježíše Krista. Byly

jsme požehnány jemnou a láskyplnou povahou, jež nám umožňuje poskytovat lidem kolem nás křesťanskou lásku a službu. Nebudeme-li si všimát kulturních, věkových a sociálních rozdílů, zatímco pečujeme o druhé a sloužíme jim, budeme naplněny čistou láskou Kristovou a inspirací, kdy a komu máme sloužit.

Předávám vám výzvu, která již kdysi zazněla z úst generální prezidentky Pomocného sdružení: „Vyzývám vás nejen k tomu, abyste k sobě chovaly více lásky, ale aby ona láska byla zároveň *ušlechtilější*.“⁷ Kéž si uvědomujeme, jak se navzájem potřebujeme, a kéž k sobě chováme ušlechtilější lásku; o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Barbara B. Smith, „The Bonds of Sisterhood“, *Ensign*, Mar. 1983, 20–23.
2. Nauka a smlouvy 38:27.
3. Patricia T. Holland, „One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ“, *Ensign*, Oct. 1987, 29.
4. Lukáš 1:7.
5. „Jak sestry v Sionu“, *ZNPPD* 2, č. 94.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 254–255.
7. Bonnie D. Parkinová, „Zvolme si pravou lásku – tu dobrou stránku“, *Liahona*, listopad 2003, 106.

Linda K. Burtonová
Generální presidentka Pomocného sdružení

Hledají se ruce a srdce k urychlení práce

Abychom urychlily úžasné dílo Nebeského Otce, můžeme nabídnout pomáhající ruce a srdce.

Drahé sestry, máme vás moc rády! Zatímco jsme sledovaly toto krásné video, viděly jste samy sebe, jak nabízíte pomocnou ruku někomu, kdo kráčí po stezce smlouvy? Myslela jsem na jednu dívku z Primárek, Brynn, která má sice jen jednu ruku, ale pomocí ní žehná své rodině i přátelům – Svatým posledních dnů i lidem jiné víry. Není nádherná? A takové jste i vy! Sestry, abychom urychlily úžasné dílo Nebeského Otce, můžeme nabídnout pomáhající ruce a srdce.

Tak jako naše věrné sestry v písmech – Eva, Sára, Maria a mnohé další – věděly, kdo jsou a jaký je smysl jejich existence, i Brynn ví, že je dcera Boží.¹ I my můžeme vědět o svém božském dědictví jakožto milované dcery Boží a o důležitém díle, které pro nás Bůh má a které máme vykonat.

Spasitel učil: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati ... učení.“² Co musíme znát a dělat, abychom „[mohly] žít s ním“?³ Můžeme se poučit z příběhu o bohatém mladíkovi, který se zeptal Ježíše, co musí dělat, aby obdržel věčný život.

Ježíš mu odpověděl: „Chceš-li pak vjíti do života, [dodržuj] přikázání.“

Mladík se Ho zeptal, která přikázání má dodržovat. Ježíš mu pak připomněl několik přikázání z Desatera, která jsou nám všem dobře známa.

Mladík odpověděl: „Všeho toho [dodržoval] jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě nedostává?“

Ježíš řekl: „Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a poď, následuj mne.“⁴

Ježíš ho povolal, aby se stal součástí Jeho díla – učednického díla. My máme dělat totéž. Máme odložit „věci tohoto světa, ... [přimknout] se [ke svým] smlouvám“⁵ a přijít ke Kristu a následovat Ho. Přesně to učednice dělají!

Sestry, nezačneme se trápit tím, že Spasitel řekl onomu bohatému mladíkovi, že se má stát dokonalým. Slovo *dokonalý* v tomto záznamu bylo přeloženo z řeckého slova, které znamená „úplný“. Tím, že se co nejlépe snažíme kráčet po stezce smlouvy, se v tomto životě stáváme ve větší míře úplnými a dokonalými.

Podobně jako onen bohatý mladík v Ježíšově době jsme i my někdy pokoušeny vzdát to nebo se otočit, protože si možná myslíme, že to samy nezvládneme. A to je pravda! Bez pomoci nemůžeme zvládnout všechny ty těžké věci, které nám byly uloženy. Pomoc přichází skrze Usmíření Ježíše Krista, vedení Ducha Svatého a pomáhající ruce druhých.

Jedna věrná svobodná sestra nedávno svědčila o tom, že skrze Usmíření našla sílu k tomu, aby použila své pomáhající ruce a ochotné srdce při výchově čtyř dětí, které zůstaly po její sestře, jež zemřela na rakovinu. To mi připomnělo slova staršího Neala A. Maxwella: „Všechno to snadné, co Církev musela udělat, je již hotové. Od nynějška to bude velké dobrodružství a schopnost následovat Boha bude zkoušena zajímavými způsoby.“⁶ Byly jste poslány na zem v této dispensaci času díky tomu, kým jste, a tomu, na co jste byly připravovány, abyste udělaly! Bez ohledu na to, k čemu se nás Satan snaží přesvědčit, abychom si o sobě myslely, je naší pravou totožností učednice Ježíše Krista!

Mormon byl opravdovým učedníkem, který žil v době, kdy „každé

Gilbert, Arizona, USA

srdce bylo zatvrzelé ... a nikdy nebylo tak veliké zlovolnosti mezi všemi dětmi Lehiovými“.⁷ Jak by se vám líbilo žít v takové době? A přesto Mormon statečně prohlásil: „Vizte, jsem učedníkem Ježíše Krista, Syna Božího.“⁸

No není Mormon úžasný? Věděl, kdo je a jaké je jeho poslání, a nenechal se ovlivnit zlem, které ho obklopovalo. Ve skutečnosti své povolání považoval za dar.⁹

Pomyslete na to, jakým požehnaním je, když jsme vyzváni, abychom Pánu věnovaly svůj dar každodenního

učednictví a slovem i skutkem jsme dávaly najevo: „Vizte, jsem učednice Ježíše Krista!“

Mám ráda příběh, který vyprávěl president Boyd K. Packer o jedné drahé sestře, které se posmívali kvůli tomu, že se řídila radou proroka a dělala si zásoby potravin. Jeden z těch, kdo ji kritizoval, poznamenal, že kdyby nastala nouze, její vedoucí by ji požádali, aby se podělila o své zásoby s druhými. Její prostá a odhodlaná odpověď jakožto pravé učednice zněla: „Alespoň budu mít něco, co budu moci dát.“¹⁰

Mám ráda ženy Církve, mladé i starší. Vidím vaši sílu. Vidím vaši víru. Máte co dát a jste ochotné dávat. Číníte tak bez fanfár či publicity a pozornost obracíte k Bohu, kterého uctíváme, nikoli k sobě, a nepomýšlíte na to, co získáte.¹¹ Přesně to učednice dělají!

Nedávno jsem se na Filipínách setkala s mladou ženou, jejíž rodina se stala méně aktivní v Církvi, když jí bylo teprve 7 let, a ona pak týden co týden chodila sama nebezpečnou cestou na shromáždění. Vyprávěla, jak se ve 14 letech rozhodla, že zůstane věrná svým smlouvám, aby jednou byla hodna vychovávat svou budoucí rodinu v domově požehnaném „silou kněžské moci“.¹² Nejlepší způsob, jak posilovat rodinu, stávající či budoucí, je dodržovat smlouvy – sliby, které jsme daly druhým a Bohu.

Přesně to učednice dělají!

Během naší misie v Koreji nás navštívila jedna věrná japonská sestra s manželem. Nemluvila korejsky a její schopnost mluvit anglicky byla omezená, ale měla v srdci ochotu použít své jedinečné dary a měla pomáhající ruce, aby konala dílo Páně. Přesně to učednice dělají! Naučila naše misionáře, jak si vyrobit jednoduché origami – ústa, která se otevírají a zavírají. Pak pomocí několika anglických slov, která znala, učila misionáře, jak „otevírat ústa“, aby se s druhými dělili

Má otázka zní: „Budete jednou z nich?“¹³

Doufám, že každá z nás dokáže odpovědět rezolutním „ano“! Zakončím slovy písně z Primárek:

*[Dcery] smlouvy s darem dávat –
to jsme my.*

*Chceme druhé učit svými příklady.
Všemi skutky a též slovy svědčíme,
s vírou, že Ježíši sloužíme.¹⁴*

Kéž jako opravdové učednice nabízíme ochotné srdce a pomáhající ruce, abychom urychlily Jeho dílo. Je jedno, pokud máme podobně jako Brynn jen jednu ruku. Je jedno, pokud dosud nejsme dokonalé a úplné. Jsme oddané učednice, které si na cestě vzájemně pomáhají. Naše sesterství sahá přes generace až k oněm věrným sestřím, jež kráčely před námi. Společně jako sestry a v jednotě s žijícími proroky, vidoucími a apoštoly se znovuzřízenými klíči kněžství můžeme sjednoceně kráčet jako učednice, jako služebnice s ochotným srdcem a rukama, abychom urychlovaly práci na spasení. Budeme-li tak činit, staneme se takovými, jako je Spasitel. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz „Brynn“, [lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn](https://www.lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn).
2. Jan 7:17.
3. „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96.
4. Viz Matouš 19:16–22.
5. Nauka a smlouvy 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, „The Old Testament: Relevancy within Antiquity“ (proslav k učitelům náboženství Církevního vzdělávacího systému, 16. srpna 1979), 4; [si.lds.org](https://www.lds.org).
7. Mormon 4:11–12.
8. 3. Nefi 5:13.
9. Viz Moroni 7:2.
10. Boyd K. Packer, „The Circle of Sisters“, *Ensign*, Nov. 1980, 111.
11. Viz 2. Nefi 26:29–30.
12. „Cítíme lásku“, *ZNPPD 2*, č. 74.
13. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness“, *Liahona*, Dec. 2002, 39.
14. „Obejmeme svět“, *Liahona*, říjen 2003, H12–13.

o evangelium – na tuto lekci misionáři ani já nikdy nezapomeneme.

Představte si na chvíli sebe a mě, jak společně s dalšími miliony sester a bratrů v Jeho Církvě kráčíme statečně kupředu a děláme to, co učedníci dělají – sloužíme a máme rádi druhé tak, jako to dělá Spasitel. Co pro vás znamená být učednicí Ježíše Krista?

Stovky tisíc nesobeckých učedníků Ježíše Krista, kteří se chopili příležitosti sloužit v časných záležitostech, nosí vesty a trička s nápisem Mormonské pomáhající ruce. Jsou ale i další způsoby, jak sloužit jako oddaní učedníci. Představte si se mnou některé možné duchovní nápisy „hledají se pomocníci“, které se týkají práce na spasení:

- Hledají se pomocníci – rodiče, kteří vychovávají děti ve světle a pravdě
- Hledají se pomocníci – dcery a synové, sestry a bratři, tety a strýcové, bratrance a sestřenice, prarodiče a opravdoví přátelé, kteří slouží jako rádci a nabízejí pomocnou ruku druhým na stezce smlouvy
- Hledají se pomocníci – ti, kteří naslouchají vnuknutím Ducha

Svatého a jednají podle získané inspirace

- Hledají se pomocníci – ti, kteří každý den žijí neokázale a upřímně podle evangelia
- Hledají se pomocníci – pracovníci na rodinné historii a chrámoví pracovníci, kteří spojují rodiny na věky
- Hledají se pomocníci – misionáři a členové, kteří šíří „dobrou zprávu“ – evangelium Ježíše Krista
- Hledají se pomocníci – zachránci, kteří nacházejí ty, kteří sešli z cesty
- Hledají se pomocníci – ti, kteří dodržují smlouvy a stojí pevně za pravdou a za tím, co je správné
- Hledají se pomocníci – praví učedníci Pána Ježíše Krista

Před lety pronesl starší M. Russell Ballard k sestřím v Církvě jasnou vyzvu, když řekl:

„Pán mezi dneškem a dnem, kdy přijde znovu, potřebuje mít v každé rodině, v každém sboru, v každém společenství a v každém národě takové ženy, které vykořčí vpřed ve spravedlivosti a svými slovy i skutky řeknou: ‚Zde jsem, pošli mne.‘

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Dcery ve smlouvě

[Cesta], ... po níž musíme kráčet zpět k našemu Nebeskému Otci, ... je značena posvátnými smlouvami s Bohem.

Dnes večer jsme učeni duchovní mocí. Modlím se za to, aby se vám slova těchto skvělých sester zapsala do srdce tak, jako se zapsala do srdce mně.

Toto je historické shromáždění. Vyzvali jsme všechny ženy Církve ve věku osmi a více let, aby se k nám dnes večer připojily. Mnozí z nás se modlili o to, aby s námi byl Duch Svatý. Tohoto požehnání se nám dostalo, zatímco jsme naslouchali proslovům těchto sester a povznášející hudbě. Modlím se, aby byl Duch s námi nadále i nyní, kdy bych se chtěl několika povzbudivými slovy a svým svědectvím připojit k tomu, co zde již bylo řečeno – a obzvláště dosvědčit, že to, čemu jsme byli učeni, je to, co by si přál Pán, abychom slyšeli.

Chci s vámi hovořit o cestě, která dnes byla tak nádherným způsobem popsána, po níž musíme kráčet zpět k našemu Nebeskému Otci. Tato cesta je značena posvátnými smlouvami s Bohem. Budu k vám hovořit o radosti plynoucí z uzavírání a dodržování těchto smluv – a o pomáhání druhým tyto smlouvy dodržovat.

Mnohé z vás byly nedávno pokřtěny a obdržely dar Ducha Svatého vkládáním rukou. Máte na to ještě čerstvé vzpomínky. Jiné z vás byly pokřtěny již dávno, takže vzpomínky

na to, co jste během uzavírání této smlouvy pociťovaly, možná už nejsou tak jasné, ale určité pocity se vrací, když nasloucháte modlitbám při žehnání svátosti.

Ani dva z nás nebudou mít na den, kdy jsme uzavřeli tuto posvátnou smlouvu křtu a přijali dar Ducha Svatého, stejné vzpomínky. Ale všichni jsme pociťovali, že to Bůh schvaluje. Pociťovali jsme i touhu odpuštění a získat odpuštění a větší odhodlání činit to, co je správné.

Jak silně se vám tyto pocity zapsaly do srdce, bylo určeno především tím, jak vás na křest připravili ti, kteří vás

mají rádi. Doufám, že ty z vás, které přišly do království v nedávné době, jsou požehnány tím, že sedí poblíž své matky. Je-li tomu tak, mohly byste se na ni možná nyní vděčně usmát. Pamatuji si na radost a vděčnost, jež jsem pociťoval, když jsem seděl v autě za maminkou po cestě domů ze svého křtu v pensylvánské Philadelphii.

Právě maminka byla tou, která mě pečlivě připravila na uzavření oné smlouvy a také všech dalších, jež měly přijít. Byla věrná tomuto pověření Páně:

„A opět, nakolik rodiče mají děti v Sionu, nebo v kterémkoli jeho kůlu, jenž je organisován, kteří je neučí porozumět nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svatého vkládáním rukou, když je jim osm let, bude hřích na hlavě rodičů.

Neboť toto bude zákon pro obyvatele Sionu, nebo v kterémkoli jeho kůlu, jež jsou organisovány.

A jejich děti budou pokřtěny na odpuštění hříchů svých, když je jim osm let, a obdrží [Ducha Svatého].“¹

Maminka svůj úkol splnila. Připravila své děti slovy v mnohém

Raymond, Alberta, Kanada

Palmyra, New York, USA

podobnými těm Almovým, jež jsou zaznamenána v Knize Mormonově:

„A stalo se, že jim pravil: Vizte, zde jsou vody Mormonu (neboť tak byly nazývány) a nyní, jelikož si přejete přijíti do stáda Božího a býti nazýváni lidem jeho a jste ochotni nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká;

Ano, a jste ochotni truchlit s těmi, kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útěchy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde můžete býti, až do smrti, abyste mohli býti Bohem vykoupeni a počítáni mezi ty z prvního vzkříšení, abyste mohli míti věčný život –

Nyní, pravím vám, je-li toto přání srdce vašeho, co máte proti tomu, abyste byli pokřtěni ve jménu Páně na svědectví před ním, že jste vstoupili do smlouvy s ním, že mu budete sloužiti a že budete zachovávatí přikázání jeho, aby na vás mohl hojněji vylévatí Ducha svého?

A nyní, když lidé uslyšeli tato slova, radostí tleskali a zvolali: Toto je přání našeho srdce.“²

Možná jste netleskaly, když jste byly poprvé vyzvány, abyste uzavřely smlouvu prostřednictvím křtu, ale určitě jste pocitovaly Spasitelovu lásku a silnější závazek pomáhat Mu duchovně vyživovat druhé. Mohu říci „určitě“, protože ony pocity jsou

vloženy hluboko do srdce všem dcerám Nebeského Otce. Jsou součástí božského dědictví, jež vám dal.

Učil vás, než jste vstoupily do tohoto života. Pomáhal vám pochopit a přijmout skutečnost, že se vám dostane strastí, zkoušek a příležitostí, které byly vybrány jen pro vás. Zjistily jste, že náš Otec má plán štěstí, aby vás těmi zkouškami bezpečně provedl a abyste vy mohly pomoci provést druhé jejich zkouškami. Tento plán je značen smlouvami s Bohem.

Můžeme se svobodně rozhodnout, zda tyto smlouvy uzavřeme a zda je budeme dodržovat. Jen nemnoho Jeho dcer má příležitost se v tomto životě o těchto smlouvách být i jen dozvědět. Vy to štěstí máte. Vy, drahé sestry, každá z vás, jste dcerou ve smlouvě.

Nebeský Otec vás, ještě než jste se narodily, poučil o tom, co budete prožívat poté, co Ho opustíte a přijdete na zemi. Dozvědely jste se, že cesta zpátky k Němu nebude lehká. Věděl, že by pro vás bylo příliš obtížné zvládnout tuto cestu bez pomoci.

Bylo vám požehnáno nejen tím, že jste našly v tomto životě cestu k uzavření oněch smluv, ale i tím, že jste obklopeny druhými, které vám budou pomáhat – a které jsou, stejně jako vy, dcerami Nebeského Otce, jež uzavřely smlouvy.

Všechny pocítujete požehnání plynoucí z toho, že jste dnes večer ve společnosti dcer Božích, které rovněž uzavřely smlouvu, že vám budou pomáhat a povedou vás tak, jak slíbily. Jsem svědkem toho, čeho jste svědky i vy – totiž, že sestry, jež uzavřely smlouvu, dodržují svůj závazek poskytovat útěchu a pomoc – a činí tak s úsměvem.

Vzpomínám si na úsměv sestry Ruby Haightové. Byla manželkou staršího Davida B. Haighta, člena Kvora Dvanácti apoštolů. Když byl starší Haight mladý, sloužil jako president kůlu Palo Alto v Kalifornii. Modlil se za děvčata ze třídy Dívek růží ve svém sboru a měl o ně obavy.

President Haight byl inspirován, aby požádal biskupa, aby povolal jako učitelku těchto mladých dívek jeho ženu Ruby. Věděl, že bude svědkyní Boží, která bude ony dívky pozvedat a utěšovat a mít je ráda.

Sestra Haightová byla o nejméně 30 let starší než děvčata, jež učila. I přesto ještě o 40 let později pokaždé, když se setkala s mou manželkou, která byla jednou z dívek, které sestra Haightová učila, k ní vztáhla ruku, usmála se a řekla Kathy: „Ach! Moje Dívka růží.“ Za jejím úsměvem se skrývalo něco víc. Pocitoval jsem její hlubokou lásku k sestře, na níž jí stále záleželo tak, jako by to byla její dcera.

Její úsměv a vřelý pozdrav pramenily z vědomí toho, že její sestra a dcera Boží je stále na cestě smlouvy, jež vede domů.

Nebeský Otec se na vás rovněž usmívá, kdykoli vás vidí pomáhat některé z Jeho dcer kráčet po cestě smlouvy k věčnému životu. A má radost pokaždé, když se snažíte učinit správné rozhodnutí. Nejenže vidí to, kým jste, ale vidí i to, kým se můžete stát.

Možná si i vaši pozemští rodiče mysleli, že byste si mohly vést lépe, než jak jste si to dokázaly představit vy. I moje maminka byla taková.

Netušil jsem však, když jsem byl mladý, že můj Nebeský Otec – váš Nebeský Otec – vidí u svých dětí větší potenciál, než vnímají ony samy, dokonce i než vidí naše pozemské matky. A kdykoli po oné cestě vystupujete vzhůru směrem k dosažení svého potenciálu, těší Ho to. Vy pak můžete pocítovat Jeho souhlas.

On vidí onen velkolepý potenciál u všech svých dcer, ať jsou kdekoli. Toto ovšem klade na každou z vás obrovskou zodpovědnost. Očekává,

že s každým, s kým se setkáte, budete jednat jako s dítětem Božím. Proto nám prikazuje, abychom měli rádi bližní jako sebe sama a odpouštěli jim. Vaše pocity laskavosti vůči druhým a schopnost jim odpouštět pramení z božského dědictví, jež vám, jakožto svým dcerám, dal. Každý člověk, s nímž se setkáváte, je Jeho milovaným duchovním dítětem.

Když pocítujete ono úžasné sesterství, pak to, co nás zdánlivě rozděluje, mizí. Mladé a starší sestry například sdílejí své pocity a očekávají vzájemné porozumění a přijetí. Jakožto dcery Boží jste si víc podobné než odlišné.

S ohledem na to se mají mladé ženy těšit na vstup do Pomocného sdružení, neboť je to pro ně příležitost rozšířit okruh sester, které budou poznávat, obdivovat a mít rády.

Tatáž schopnost vidět, kým se můžeme stát, se dostává ve větší míře ke slovu v rodině a v Primárkách. Děje se tak během rodinných domácích večerů a programů Primárek. Malé děti jsou inspirovány k tomu, aby říkaly veliké

a podivuhodné věci, jako tomu bylo i ve chvíli, kdy jim Spasitel uvolnil jazyk, když je učil po svém Vzkříšení.⁵

Přestože Satan možná napadá čím dál tím mladší sestry, Pán sestry pozvedá na čím dál tím vyšší úroveň duchovnosti. Mladé ženy například učí své matky, jak používat k nalezení a záchraně předků program FamilySearch. Některé mladé sestry, jež znám, se rozhodly, že budou chodit brzy ráno do chrámu vykonávat křty za mrtvé, aniž by je k tomu ponoukalo cokoli kromě ducha Eliášova.

Sestry jsou povolávány, aby sloužily jako vedoucí v misiích po celém světě. Pán se dotkl srdce velkého počtu sester a inspiroval je, aby sloužily tam, kde je jich třeba. Nemálo presidentů misí je svědkem toho, jak se sestry misionářky stávají čím dál tím mocnějšími v hlásání slova a obzvláště jako vedoucí, jež duchovně vyživují druhé.

Ať již sloužíte na misií na plný úvazek, nebo ne, můžete získat tutéž schopnost obohacovat své manželství a vychovávat ušlechtilé děti tím, že se budete řídit příkladem úžasných žen.

Pomyslete na Evu, na matku všech živých. Starší Russell M. Nelson o ní řekl toto: „My i celé lidstvo jsme navždy požehnání díky Evině obrovské odvaze a moudrosti. Tím, že pojedla z ovoce jako první, učinila to, co bylo zapotřebí učinit. Adam byl dostatečně rozumný na to, aby udělal totéž.“⁴

Každá Evina dcera má potenciál přinést své rodině totéž požehnání jako to, jež Eva přinesla té své. Eva byla pro vytvoření rodiny natolik důležitá, že máme k dispozici tuto zprávu o jejím stvoření: „A Bohové řekli: Učiňme muži vhodnou pomocnici, neboť není dobré, aby muž byl samotný, tudíž my mu utvoříme vhodnou pomocnici.“⁵

Nevíme, v čem všem byla Eva ku pomoci Adamovi a své rodině. Ale

víme, co byl jeden z největších darů, který darovala a který může darovat také každá z vás – pomohla své rodině vidět před sebou cestu domů i tehdy, když se kráčet po ní zdálo být obtížné. „A Eva, manželka jeho, slyšela všechny tyto věci a radovala se říka: Kdyby nebylo našeho přestupku, nikdy bychom neměli sítě a nikdy bychom neznali dobré a zlé a radost svého vykoupení a věčný život, který Bůh dává všem poslušným.“⁶

Můžete se řídit jejím příkladem.

Skrze zjevení Eva rozpoznala cestu, jež vede zpět domů k Bohu. Věděla, že Usmíření Ježíše Krista umožňuje rodinám žít na věky spolu. Byla si jistá tím, čím si můžete být jisté i vy – že pokud bude dodržovat své smlouvy s Nebeským Otcem, budou Vykupitel a Duch

Svatý provázet ji i její rodinu, ať již budou čelit jakýmkoli soužením a zklamáním. Věděla, že Jim může důvěřovat.

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.

Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé.“⁷

Vím, že Eva čelila zármutku a zklamáním, ale rovněž vím, že našla radost ve vědomí toho, že se ona i její rodina mohou vrátit zpět k Bohu a žít s Ním. Vím, že mnohé z vás zde čelí zármutku a zklamáním. Zanechávám vám své požehnání, abyste, stejně jako Eva, mohly na své cestě zpátky domů pociťovat tutéž radost, jakou pociťovala ona.

Mám pevné svědectví o tom, že Bůh Otec o vás láskyplně pečuje. Miluje každou z vás. Jste Jeho dcery ve smlouvě. A protože vás miluje, bude vám pomáhat tak, jak bude třeba, abyste mohly kráčet po oné cestě vedoucí zpět do Jeho přítomnosti a podporovat přítom druhé.

Vím, že Spasitel zaplatil cenu za všechny naše hříchy a že Duch Svátý svědčí o pravdě. Toto ujištění jste během tohoto shromáždění pociťovaly i vy. Mám svědectví o tom, že všechny klíče, jejichž prostřednictvím se svazují posvátné smlouvy, byly znovuzřízeny. V nynější době je drží a používá náš žijící prorok, president Thomas S. Monson. Zanechávám vám tato slova útěchy a naděje, milované dcery smlouvy Nebeského Otce, v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 68:25–27.
2. Mosiáš 18:8–11.
3. Viz 3. Nefi 26:14.
4. Russell M. Nelson, „Constancy amid Change“, *Ensign*, Nov. 1993, 34.
5. Abraham 5:14.
6. Mojžiš 5:11.
7. Přísloví 3:5–6.

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Neil L. Andersen	(18) Vavřínová dívka brání tradiční manželství i navzdory tomu, že jí druzí zesměšňují a nadávají jí.
M. Russell Ballard	(78) M. Russell Ballard podniká „následné kroky“ s Barbarou Bowenovou, kterou poznává během studií na tanečním večeru, začnou spolu chodit, a nakonec se s ní ožení. Osmiletý chlapec zve svého kamaráda a jeho rodinu na den otevřených dveří svého sboru v Buenos Aires.
David A. Bednar	(87) Pickup získává trakci na sněhu poté, co je naložen těžkým nákladem dřeva.
Linda K. Burtonová	(122) Mladá žena na Filipínách zůstává věrná svým smlouvám. Japonská sestra učí při své návštěvě Koreje misionáře.
Quentin L. Cook	(44) Vilate Kimballová píše manželovi o „nádherné nauce“ křtů za mrtvé, jak byla zjevena skrze Josepha Smitha.
Henry B. Eyring	(22) Heinrich Eyring emigruje do Ameriky, vstupuje do Církve, slouží věrně na třech misích a zanechává své rodině dědictví naděje. (62) Henryho B. Eyringa formují hrdinové z dětství – jeho otec, jeho vedoucí Aronova kněžství, příslušník amerického námořnictva a hráč baseballu Joe DiMaggio. (125) Čtyřicet let poté, co byla Ruby Haightová povolána učit Kathy Johnsonovou (budoucí manželku Henryho B. Eyringa), o ni stále projevovala láskyplný zájem.
Donald L. Hallstrom	(53) Navzdory fyzickým omezením slouží věrný muž v Indii na misi a připravuje se s rodinou na zpečetění v chrámu Hongkong v Číně.
Jeffrey R. Holland	(6) Dvě sestry misionářky odcházejí beze slova od muže, který jim nadává, hází po nich jídlo a snaží se jednu z nich udeřit.
Thomas S. Monson	(66) Osmnáctiletý námořník se každý večer modlí nehledě na posměšky dalších členů své roty. Mladý muž vydává svědectví na shromáždění svátosti, ale později téhož dne je viděn s cigaretou v ústech. (91) Dvě ženy se stávají přítelkyněmi na celý život poté, co jedna z nich pomůže té druhé naučit se zvládat práci švadleny v továrně na oděvy. Pasažéři letadla si nestěžují poté, co je jejich letadlo odkloněno, aby vyzvedlo zraněného chlapce a dopravilo ho do nemocnice. Žena lituje toho, že nedovolila sousedovi chodit na pole zkratkou přes svůj pozemek.
Russell M. Nelson	(29) Dcera Russella M. Nelsona, Emily, projevuje odvahu a víru, zatímco umírá na rakovinu.
Bonnie L. Oscarsonová	(119) Mladá dívka poznává radost ze služby druhým, zatímco se svou matkou pečuje o ženu s roztroušenou sklerózou. 81letá sestra je povolána, aby se jako poradkyně Dívěk růží ve sboru dělila o svou moudrost, zkušenosti a příklad.
Boyd K. Packer	(94) Boyd K. Packer získává osobní duchovní zjevení o pravdivosti evangelia, zatímco se modlí v bunkru během druhé světové války.
Ronald A. Rasband	(9) Dívka z páté třídy se ocitá uprostřed tornáda a ochraňuje ji andělé.
Linda S. Reevesová	(15) Linda S. Reevesová učí svou dceru, jak obdržet úlevu skrze Spasitelovo Usmíření, poté, co dcera viděla necudné scény v televizi.
Randall L. Ridd	(56) Mladý muž se rozhoduje, že bude sloužit na misi, místo aby se oženil, poté, co zahlédl, kým byl v předsmrtelném světě.
Richard G. Scott	(32) Lásky a příklad babičky Richarda G. Scotta a jeho budoucí manželky mu pomáhají v duchovním pokroku.
Jean A. Stevensová	(81) Jean A. Stevensová pocítuje nabádání, aby svezla mladého muže, kterému cestou ze školy ujel autobus. Členové rodiny Gatrellových se opírají o evangelium poté, co lékaři u bratra Gattrella zjistili, že má agresivní formu rakoviny.
Gary E. Stevenson	(84) Olympijská sportovkyně Svatých posledních dnů Noelle Pikus-Paceová získává stříbrnou medaili ve skeletonu po letech tréninku a příprav. Olympijská sportovkyně Svatých posledních dnů Torah Brightová projevuje křesťanskou lásku tím, že objímá nervózní soupeřku.
Michael John U. Teh	(106) 73letá Filipínka zůstává věrná evangeliu i poté, co jí zemětřesení a tajfun zabily rodinu.
William R. Walker	(97) Robert a Maria Harrisovi vstupují do Církve a zůstávají věrní evangeliu navzdory těžkostem a odloučení.
Claudio D. Zivic	(39) Claudio D. Zivic se vydá špatnou cestou, protože se drží jiného turisty.
W. Craig Zwick	(41) W. Craig Zwick a jeho manželka si vzájemně projevují lásku poté, co ona vyskočí s jejich nemluvnětem z kabiny kamionu naplněné kouřem.

Jak se může konference stát součástí našeho života

Zvažte možnost použít některé níže uvedené činnosti a otázky jako výchozí bod pro rodinnou diskusi nebo osobní přemítání.

Pro děti

- President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, učil, že se můžeme rozhodnout, že budeme vděční, ať v životě zažíváme jakékoli těžkosti. (Strana 70.) Vděčnost nám pomůže být šťastnější a laskavější a mít víru v Boha a důvěřovat Mu. Jak se cítíte, když jste vděční? Co můžete dělat pro to, abyste každý den pociťovali vděčnost?
- Bonnie L. Oscarsonová, generální presidentka Mladých žen, vyprávěla

o Sarah, mladé dívce, která chodila se svou maminkou pomáhat Brendě, ženě s roztroušenou sklerózou. Sarah česala Brendě vlasy, mazala jí ruce krémem, masírovala jí prsty a paže a pomáhala jí cvičit. (Strana 119.) Zamyslete se nad tím, jakými způsoby můžete sloužit vy. I když jste děti, můžete toho dělat hodně.

- Starší L. Tom Perry z Kvora Dvanácti apoštolů učil o tom, jak kočí používá postroj a udidlo k tomu,

aby jemně vedl a řídil koňské spřežení. (Strana 100.) Kočí ví všechno nejlépe a kůň se řídí jeho vedením, tak jako i Pán ví všechno nejlépe, pokud jde o nás, a když Ho následujeme, můžeme být šťastní. Postroj a udidlo jsou jako nabádání od Ducha Svatého. Kdy jste například pociťovali, že vás vede Duch Svatý? Jaký to byl pocit?

- Jean A. Stevensová, první rádkyně v generálním předsednictvu Primárek, vyprávěla příběh o chlapci, kterému ten den ujel poslední autobus, a tak šel domů pěšky. (Strana 81.) Protože měl před sebou ještě mnoho kilometrů, začal se bát, a tak poklekl k modlitbě. Za několik minut obdržela sestra Stevensová nabádání od Ducha, aby zastavila a chlapci pomohla. Vzpomenete si na nějaký okamžik, kdy Nebeský Otec vyslyšel vaši modlitbu? Jak jste pomohli vyslyšet modlitbu někoho jiného?

Pro mládež

- President Thomas S. Monson učil, že „je zapotřebí odvahy – odvahy říci ‚ne‘, když je to potřeba, odvahy říci ‚ano‘, když je to vhodné, odvahy udělat to, co je správné, protože to je správné“. Při studiu jeho proslovu (strana 66) přemýšlejte o problémech a těžkostech, s nimiž se potýkáte. Jaký plán si můžete vytvořit, abyste si vypěstovali podobnou odvalu?
- Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů nám připomněl, že pokud milujeme Spasitele, budeme dodržovat Jeho přikázání a mít druhé rádi tak, jak je měl rád On. (Strana 6.) A i když tak budeme činit, musíme být připraveni bránit svou víru „ohleduplně a soucitně“. Znáte někoho, kdo nesouhlasí s nějakou naší naukou?

Jak můžete zůstat zdvořilí, zatímco diskutujete s druhými o své víře a bráníte ji?

- Několik řečníků promlouvalo přímo k mladým. Například starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů dal mladým lidem několik rad týkajících se toho, jak překonat „duchovní vichřice“ – například tím, že najdou pokoj v chrámu. (Strana 18.) Při čtení jeho proslovu i proslovů dalších konferenčních řečníků byste si mohli zapisovat své myšlenky ohledně toho, jak zůstat silnými.
- Jedním z velikých zel dnešní doby je pornografie. Linda S. Reevesová, druhá rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení, řekla, že nejlepším filtrem proti takovému zlu je hluboké a trvalé svědectví o evangeliu Ježíše Krista. (Strana 15.) Jak silný je váš osobní filtr? Co můžete dělat pro to, abyste ho neustále posilovali?

Pro dospělé

- President Thomas S. Monson učil, že když pochopíme „jedinečný dar“ Usmíření, srdce se nám naplní láskou k Nebeskému Otci, ke Spasiteli a ke všem Božím dětem. (Strana 91.) Jak může toto poznání zlepšit vaše studium Spasitelova

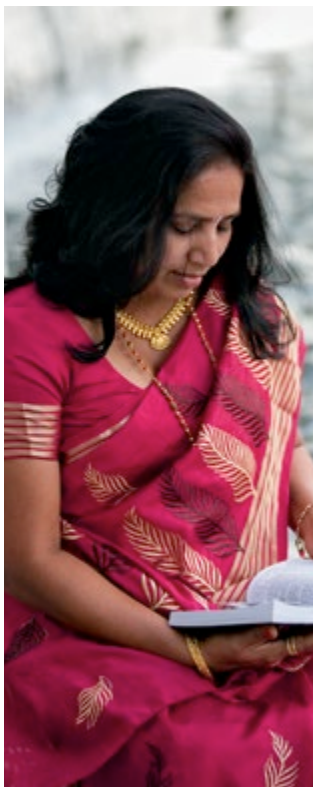
života a Usmíření během osobního a rodinného studia písem a během lekcí na shromáždění?

- President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, řekl, že za většinu svého štěstí vděčí svému pradědečkovi, který vstoupil do Církve, věrně v ní sloužil a zůstal věrný až do konce, čímž své rodině zanechal dědictví naděje. (Strana 22.) Zvažte možnost vytvořit seznam všech členů rodiny a napsat, jaké smlouvy a obřady potřebují tito lidé k tomu, aby pokračovali na cestě smlouvy. Naplánujte si, jak pomůžete členům své rodiny uzavřít jejich další smlouvu. Mohli byste

se zamyslet nad způsoby, jak by mohly vaše smlouvy hrát ve vašem životě významnější roli, abyste i vy mohli zanechat své rodině dědictví naděje.

- Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů prohlásil, že protiventství nás může vést k tomu, abychom se spoléhali na „zásluhy, milosrdenství a milost Svatého Mesiáše“, který „nám bude pomáhat snášet naše břemena lehce“. (Strana 87.) Při čtení jeho proslovu a proslovů začínajících na stranách 9, 18, 70, 81 a 106 se soustřeďte na to, jakými způsoby nám může Spasitel a Jeho evangelium pomáhat čelit životním zkouškám a problémům.
- Tématem studijních osnov pro mládež na měsíc květen jsou proroci a zjevení. V rámci diskusí s mladými o evangeliu doma i na shromáždění byste mohli probrat proslovy od starších Lawrence E. Corbridge (strana 103) a Marcose A. Aidukaitise (strana 108) ze Sedmdesáti a vyhledat odpovědi na tyto otázky: Proč pronásledovatelé nenechali Josepha Smitha na pokoji? Jak můžeme rozpoznat pravdu ve světě, který stále častěji útočí na nauky evangelia? ■

Na generální konferenci byl zmíněn pokrok ve výstavbě chrámů a byla vyjádřena podpora novým úředníkům

Za posledních šest měsíců „dílo Církve ... postupovalo bez omezení kupředu“, řekl prezident Thomas S. Monson v úvodním proslovu 184. výroční generální konference Církve.

President Monson připomněl zasvěcení chrámu Gilbert v Arizoně, které se konalo 2. března 2014, nadcházející zasvěcení chrámu Fort Lauderdale na Floridě a chystané dokončení a zasvěcení chrámů v mnoha částech světa v průběhu let 2014 a 2015. Také poznamenal, že až budou dostavěny všechny v minulosti oznámené chrámy, bude mít Církev po celém světě v provozu 170 chrámů.

„I když v současné době soustřeďujeme své úsilí na dokončení chrámů, které již byly oznámeny, a v blízké době se žádné další chrámy oznámit

nechystáme,“ řekl prezident Monson, „budeme dále pokračovat v procesu hodnocení potřeb a vyhledávání míst pro chrámy, které teprve přijdou. Oznámeny budou na budoucích generálních konferencích. Jsme lidem, který chrámy buduje a který chrámy navštěvuje.“

Během konference byla vyjádřena podpora novému členovi Předsednictva Sedmdesáti, čtyřem novým generálním autoritám, novému generálnímu předsednictvu Nedělní školy a 42 územním sedmdesátníkům.

Členem Předsednictva Sedmdesáti byl povolán starší Lynn G. Robbins.

Staršímu Jörgu Klebingatovi z Kyjeva na Ukrajině a staršímu Chi Hong (Sam) Wongovi z Hongkongu v Číně byla vyjádřena podpora jako členům Prvního kvora Sedmdesáti. Staršímu Larrymu

S. Kacherovi z Midway v Utahu a staršímu Hugovi E. Martinezovi z Areciba v Portoriku byla vyjádřena podpora jako členům Druhého kvora Sedmdesáti.

Staršímu Tadu R. Callisterovi, který dosud sloužil v Předsednictvu Sedmdesáti a jako člen Druhého kvora Sedmdesáti, byla vyjádřena podpora jako generálnímu presidentovi Nedělní školy; prvním rádcem je John S. Tanner a druhým rádcem Devin G. Durrant.

Úplný seznam těch, kterým byla vyjádřena podpora nebo byli uvolněni, najdete na stranách 26–27; životopisy nově povolaných sedmdesátníků a členů generálního předsednictva Nedělní školy začínají na straně 141.

Týden před generální konferencí se v Konferenčním centru konalo první generální shromáždění žen určené pro všechny ženy, mladé ženy a dívky ve věku osmi a více let. Toto shromáždění nahrazuje bývalá generální shromáždění Pomocného sdružení a generální shromáždění Mladých žen. Všechny proslovy z tohoto shromáždění žen najdete na stranách 116–128.

Před konferencí byla také reorganizována generální komise Mladých žen, do níž byly poprvé povolány sestry i z dalších oblastí kromě Salt Lake City – z Peru, Jihoafrické republiky, Japonska, Brazílie a Brooklynu v New Yorku (USA). Životopisy a fotografie těchto sester najdete na adrese lds.org/callings/young-women.

„Spasitel přinesl na zemi poselství lásky a dobré vůle všem mužům i ženám,“ řekl prezident Monson na závěr generální konference. „Kéž se vždy řídíme Jeho příkladem.“ President Monson ujistil členy Církve i ostatní posluchače, že „Nebeský Otec na nás pamatuje. Povede nás a bude nám žehnat, když v Něj vložíme víru a důvěru.“ ■

UMĚLCI BYLI VYZVáni K ÚČASTI NA SOUTĚŽI

Muzeum církevní historie vyzývá umělce Svatých posledních dnů, aby vytvořili nová umělecká díla pro 10. ročník Mezinárodní umělecké soutěže. Umělci jsou povzbuzováni, aby využili svůj talent a vytvořili díla, v nichž se bude odrážet téma výstavy, jež zní: „Vyprávěj mi příběhy o Ježíšovi“. V této konkrétní soutěži se mají umělecké výtvořiny zaměřovat pouze na příběhy z Nového zákona.

Podrobné informace a on-line registrace jsou dostupné na stránkách lds.org/artcomp. Zaregistrovaným umělcům budou zasílány aktuální informace. Výtvořiny budou do soutěže přijímány od 3. listopadu 2014 do 27. února 2015. Vítány jsou všechny umělecké prostředky, styly a kulturní přístupy. Účastníkům musí být nejméně 18 let. Díla posoudí porota a vybrané výtvořiny budou vystaveny v Muzeu církevní historie a na internetu počínaje říjnem 2015.

ŠKOLENÍ PRO VEDOUCÍ POMOCNÝCH ORGANIZACÍ BUDE K DISPOZICI NA LDS.ORG

V rámci lepšího uspokojování potřeb rostoucí Církve mají generální představenstva Pomocného sdružení, Primárek, Mladých žen, Mladých mužů a Nedělní školy v úmyslu každoročně zajišťovat celosvětové školení prostřednictvím internetu. Předpokládá se, že toto školení bude každoročně v polovině roku k dispozici v mnoha jazycích na stránkách LDS.org.

Školení vedoucích pomocných organizací, která byla pořádána v Salt Lake City spolu s dubnovou generální konferencí, se již konat nebudou. Představenstva pomocných organizací a jejich komise budou i nadále, dle svého pověření, osobně zajišťovat školení na vícekulových shromážděních.

Nový dokumentární film umožní druhým seznámit se s mormony

Přejete si občas, aby existoval nějaký jednoduchý způsob, jak druhým vysvětlit, že Svatí posledních dnů jsou zkrátka normální lidé, kteří se v životě zaměřují na Ježíše Krista, a díky tomu nacházejí určitý smysl a vedení? Právě v tom vám pomůže dokumentární film, který se Církev chystá zanedlouho uvést.

Film *Meet the Mormons [Seznamte se s mormony]* začíná odlehčeným pohledem na mylné představy, které druzí o členech Církve často mají. Poté představuje šest rodin, jejichž členové vyprávějí o osobních zážitcích a zkušenostech a popisují, jak jim v životě pomáhá evangelium. Patří mezi ně:

Biskup. Jermaine Sullivan a jeho manželka Kembe z Atlanty v Georgii (USA) se snaží vytvářet jednotu v různorodé komunitě a zároveň vychovávají své tři malé syny.

Trenér. Ken Niumatalolo, hlavní trenér fotbalového týmu Námořní akademie USA, a jeho manželka Barbara s podporou dětí i pomocníků trenéra světi den sabatu.

Bonbonový bombardér. Gail Halvorsen, 93letý veterán z 2. světové války, a jeho žena Lorraine (90 let) z Amada v Arizoně (USA) připomínají dětem, jakou hodnotu má služba. Bratr Halvorsen, který dosud působí jako pilot, vyhazuje z letadla bonbony, podobně jako to dělal po válce při zásobování Berlína leteckým mostem.

Bojovnice. Carolina Marinová, kickboxerka ze San José v Kostarice, a její trenér a zároveň manžel Milton se snaží udržet rovnováhu mezi svou rolí manželských partnerů a rodičů malých dětí a svou láskou k závodění.

Na recepci pro účinkující se prezident a sestra Uchtdorfovi zdraví s Carolinou Marinovou z Kostariky.

Humanitární pracovník. Bishnu a Mangala Adhikariovi z Káthmándú v Nepálu ctí hodnoty a odkaz své rodné země. Bratr Adhikari je stavební inženýr, který staví silnice, školy a systémy pro vedení pitné vody, které se stávají požehnáním pro mnoho malých obcí.

Misionářská matka. Craig a Dawn Armstrongovi a jejich syn Anthony ze Salt Lake City v Utahu (USA) vyprávějí o tom, jak byla sestra Armstrongová v době, kdy se setkala s misionáři, svobodnou matkou bez domova. Evangelium, o které se s ní tito misionáři podělili, jí pomohlo obrátit život naruby. Později se vdala za Craiga a nyní se kruh uzavírá tím, že Anthony odchází na misi na plný úvazek do Jihoafrické republiky, aby se s druhými dělil o evangelium, které tolik požehnálo jeho matce.

Dokumentární film *Meet the Mormons [Seznamte se s mormony]* bude promítán v Pamětní budově Josepha Smitha v Salt Lake City v Utahu (USA) a na dalších místech, která teprve budou určena. ■

POČET POSLUCHAČŮ A DIVÁKŮ STANICE MORMON CHANNEL ROSTE

Milióny posluchačů a diváků po celém světě s potěšením využívají stanici Mormon Channel, která vysílá v angličtině a španělštině 24 hodin denně a sedm dní v týdnu z Chrámového náměstí v Salt Lake City v Utahu (USA).

Tato oficiální multimediální stanice Církve byla spuštěna před pěti lety. Mnozí Svátí posledních dnů rádi sdílejí obsah vysílání s ostatními členy i dalšími lidmi. Vysílaný obsah je bez reklam a zahrnuje tři rozhlasová vysílání s rozhovory a hudbou a krátká videa ze série Mormon Messages [Mormonská poselství].

Stanici Mormon Channel můžete najít na stránkách mormonchannel.org a také na YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebooku a Twitteru. K dispozici jsou rovněž bezplatné mobilní aplikace pro uživatele zařízení se systémy iOS a Android.

Výuka v Církvi má probíhat podle Kristova příkladu

„Snažíme se při výuce kráčet ve Spasitelových stopách,“ řekl po generální konferenci Tad R. Callister, nově povolaný generální president Nedělní školy.

Podle jeho slov to znamená klást inspirované otázky, které druhým pomáhají obrátit se k Bohu. Cílem je „pomoci jim, aby v životě chápali a pocítovali Ducha evangelia“.

Bratr Callister řekl, že ho velmi oslovuje program *Come, Follow Me* – on-line studijní materiály pro mládež, které obsahují nejnovější proslovy z generální konference a také multimediální materiály připravené Církví. Podle jeho slov se přednášení lekcí nahrazuje zapojením studentů do výuky. „Rozhodně je zde posun od pouhé výuky lekce

ke snaze přizpůsobit ji potřebám studentů ve třídě.“

Dodal, že program *Come, Follow Me* pomáhá studentům prožít obrácení, nikoli pouze předávat informace. „Myslím, že vychováváme generaci mladých, kteří budou těmi nejlepšími učiteli na světě a těmi nejlepšími rodiči na světě,“ řekl, „protože získávají tyto zkušenosti již jako mladí a nemusí čekat do dospělosti, ... aby poznali, jak účinná může být výuka a snaha pomoci druhým něčemu porozumět.“

Ježíš Kristus je Mistr Učitel, řekl bratr Callister, a naše výuka na shromáždění má přivádět druhé ke Kristu. Poznamenal, že je zapotřebí učit nauce srozumitelně a výstižně a že „kdykoli se snažíme napodobovat Spasitele, jsme na správné cestě“. ■

Učení pro naši dobu

Od května 2014 do října 2014 se mají lekce Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení vyučované o čtvrté neděli připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v dubnu 2014. V říjnu 2014 je proslovy možné vybírat buď z konference z dubna 2014, nebo z října 2014. Presidenti kůlů a okrsků mají rozhodnout, které proslovy se v jejich oblasti použijí, nebo mohou tuto zodpovědnost delegovat biskupům a presidentům odboček.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbuzujeme, aby si vybrané proslovy prostudovali předem. Konferenční proslovy jsou k dispozici v mnoha jazycích na stránkách conference.lds.org. ■

Technologie a sociální sítě rozšiřují celosvětovou dostupnost generální konference

Kromě více než 100 000 účastníků pěti zasedání 184. výroční generální konference v Konferenčním centru v Salt Lake City v Utahu (USA) sledovaly miliony dalších konferenční zasedání v 95 jazycích prostřednictvím televizního, rozhlasového, satelitního a internetového přenosu.

Zatímco Konferenční centrum v Salt Lake City pojme 21 000 lidí, publikum generální konference se rozprostírá po celém světě díky tomu, že přenos konference sledují nebo poslouchají miliony členů Církve i dalších lidí. Církev tlumočí zasedání do mnoha jazyků již více než 50 let. V dnešní

době je díky moderním technologiím možné sledovat konferenci ve více než 200 zemích po celém světě.

Kromě přenosů do místních kaplí Církve vysílá konferenci živě na LDS.org, BYUtv, BYUtv International, stanici Mormon Channel, Roku, Facebooku a YouTube. Počet těch, kteří sledovali generální konferenci v říjnu 2013 on-line, se v porovnání s předchozí konferencí zvýšil přibližně o 30 procent.

Mnozí se také účastnili generální konference prostřednictvím sociálních sítí. Díky záplavě tweetů se značkou #ldsconf, které lidé

zveřejňují na Twitteru během všech pěti konferenčních zasedání, je generální konference v onom období jedním z nejdiskutovanějších témat na Twitteru. Například v říjnu 2013 bylo zveřejněno 155 000 tweetů týkajících se generální konference. (Tweet je osobní poznámka, kterou tvoří maximálně 140 znaků.)

Církev na svých oficiálních sociálních sítích zveřejňuje živě poselství z konference v mnoha jazycích a povzbuzuje druhé, aby tato poselství sdíleli s ostatními. Na generální konferenci v říjnu 2013 mnoho dalších diváků či posluchačů zhlédlo nebo si vyslechlo poselství z generální konference na základě zprávy či komentáře na sociálních sítích. Tyto příspěvky byly sdíleny v angličtině, španělštině a portugalštině.

Konferenční zasedání jsou nyní dostupná stále většímu počtu diváků a posluchačů. ■

Zasedání konference jsou nyní široce dostupná díky moderním technologiím a sociálním sítím.

Příběhy o službě a víře na webových stránkách

Svatí posledních dnů slouží druhým a sdílejí svou víru po celém světě. Zprávy o těchto činnostech se objevují na webových stránkách dotyčné země a jejich stručný souhrn je pravidelně uváděn na adrese newsroom.lds.org, což jsou oficiální církevní stránky pro sdělovací prostředky, představitele ovlivňující veřejné mínění a veřejnost.

V tichomořské oblasti Svatí posledních dnů poskytli obyvatelům Tongy vodu, potraviny, motorové pily, filtry na vodu, elektrocentrály a další potřeby pro nouzové situace poté, co byla jejich země zpusťována tropickým cyklónem Ianem. Na Samoi se

mladí Svatí posledních dnů připojili k dvoudenní akci, na níž se podílely různé denominace a která zahrnovala duchovní povzbuzení, hudbu, tanec a sporty.

V Brazílii členové Církve oblečení v tričkách s nápisem Mormonské pomáhající ruce pomáhali při úklidu a distribuci zásob poté, co záplavy poničily místní oblast a obchody a mnozí lidé zůstali bez domova. Na jiném místě členové pomáhali s distribucí 211 invalidních vozíků, které Humanitární služby Církve darovaly postiženým lidem. Během dosud trvající distribuce vozíků v Brazílii bylo k dnešnímu dni darováno téměř 700 vozíků.

Více než 500 mladých Svatých posledních dnů se sešlo v Guatemale, aby pomohli vysadit 1 944 stromů.

V Africe spojily místní i celosvětové organizace své úsilí s organizací LDS Charities, což je humanitární organizace Církve, v první celonárodní ghan-ské kampani za vymýcení spalniček a zarděnek prostřednictvím očkování dětí od raného dětství až do věku 14 let. V Nigérii a Ghaně byly díky dnům Pomáhajících rukou požeňnány tisíce lidí ve 100 komunitách tím, že Svatí posledních dnů různého věku společně postavili mosty, zasadili stromy, odstranili plevel, vymalovali domy a uklidili a zkrášlili okolí. V Zimbabwe více než 60 mladých Svatých posledních dnů dobrovolně darovalo krev. V Jihoafrické republice byla Nozibele Makandaová, Svatá posledních dnů a matka šesti dětí, zvolena starostkou města Queenstown, které má 200 000 obyvatel.

Ve Střední Americe více než 500 mladých Svatých posledních dnů v Guatemale ve spolupráci s místními orgány veřejné správy vysadilo 1 944 stromů. V Kostarice se sborové domy Církve staly místem pro shromažďování mléka a 370 dobrovolníků z řad členů Církve pomáhalo distribuovat mléko do supermarketů v rámci akce na pomoc lidem v nouzi.

A v Kanadě se Svatí posledních dnů společně s organizací Christian-Jewish Dialogue of Montreal (v Quebecu) podíleli na přípravě videonahrávek rozhovorů před vládním zasedáním na téma měřítek a morálky. Lidé, s nimiž byly prováděny rozhovory, podpořili závazek společnosti prosazovat úctu, porozumění, toleranci a náboženskou svobodu a zdůraznili, že náboženství zůstává důležitou součástí života mnoha občanů Quebecu.

Seznam webových stránek se zprávami v různých jazycích ze zemí z celého světa najdete na adrese mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

V návštěvnickém středisku chrámu Mexico City se nalézají mnoho expozic, jež učí pravdám evangelia, které posilují rodiny.

Návštěvnické středisko chrámu Mexico City je znovu otevřeno

Během prvního měsíce po znovuotevření návštěvnického střediska chrámu Mexico City, které prošlo dvouletou přestavbou a rozšířením, navštívilo středisko více než 30 000 hostů. Všechny výstavy jsou nyní ve španělštině a zahrnují multi-mediální prvky vytvořené přímo pro mexické návštěvníky. Přestavěné středisko je také prvním střediskem, v němž se nachází celý jeden

prostor určený konkrétně pro výuku dětí zásadám evangelia.

Toto návštěvnické středisko je třetí největší ze 17 podobných staveb, které se většinou nacházejí poblíž chrámu nebo místa, jež má pro církev historický význam. Jedno středisko se nyní buduje poblíž chrámu stavěného v Římě v Itálii a další střediska se nacházejí v Anglii, na Novém Zélandu, na

Havaji a v devíti kontinentálních státech USA. Návštěvnická střediska, která vítají aktivní i méně aktivní Svaté posledních dnů a také členy jiných církví či náboženství, nejenže seznamují druhé s Církví, ale také jim pomáhají porozumět tomu, jaké zásady víry Církev vyznává, a povzbuzují je k touze dozvědět se více o Spasiteli a o Znovuzřízení evangelia. Rovněž poskytují informace týkající se posilování rodin.

Mexiko je pro Církev oporou – žije zde 1,2 milionu členů ve více než 200 kůlech a stojí zde 12 chrámů. ■

Během pobytu ve výcvikovém středisku se misionáři učí, jak učit evangelium Ježíše Krista.

Misionářská výcviková střediska pomáhají urychlovat práci na spasení

Na světě je 15 misionářských výcvikových středisek, v nichž se školí více než 85 000 misionářů ze 143 zemí. Misionáři se díky 1 600 instruktorům učí celkem 55 jazykům a poté slouží až dva roky ve 405 misích ve více než 150 zemích.

V důsledku nárůstu počtu misionářů od října 2012, kdy došlo ke změně věkové hranice, je nyní v těchto střediscích více misionářů než kdykoli předtím. A díky tomu, že na každé polokouli se nachází alespoň jedno středisko, probíhá školení misionářů 24 hodin denně.

Misionáři obvykle přijíždějí do výcvikového střediska se základy náboženského poznání, které získali

díky výuce doma a v Církvi. Střediska poskytují dodatečné školení týkající se toho, jak učit tak, jak učil Ježíš Kristus, a jak vyzývat druhé, aby Krista následovali. Misionáři si procvičují příležitosti k výuce, absolvují výuku jazyka (je-li to nutné), naslouchají každý týden zasvěcujícím prosllovům od církevních vedoucích a personálu střediska a účastní se projektů služby.

Největší misionářské výcvikové středisko se nachází v Provu v Utahu (USA). Zajišťuje školení pro tisíce misionářů v 55 jazycích. Druhé největší středisko je v Mexico City v Mexiku. To bylo v červnu 2013 přemístěno z menší budovy na 36hektarový

pozemek, kde se dříve nacházela církevní soukromá střední škola – Benemerito de las Americas. V předchozí budově bylo možné najednou ubytovat 125 misionářů, nyní jich lze ubytovat více než 1 000.

Další výcviková střediska se nacházejí na těchto místech: Buenos Aires v Argentině; São Paulo v Brazílii; Santiago v Chile; Bogotá v Kolumbii; Santo Domingo v Dominikánské republice; Preston v Anglii; Accra v Ghaně; Guatemala City v Guatemale; Auckland na Novém Zélandu; Lima v Peru; Manila na Filipínách; Johannesburg v Jihoafrické republice; a Madrid ve Španělsku. ■

Církev uplatňuje zásady sociální péče při obnovovacích pracích na Filipínách

Několik měsíců poté, co na Filipínách v listopadu 2013 udeřil tajfun Haiyan a zničil téměř 1,2 milionu domů a zabil více než 6 200 lidí, poskytuje Církev i nadále humanitární pomoc a přesouvá zaměření svého úsilí z okamžité pomoci po katastrofě k dlouhodobějšímu působení. Jedna zvlášť úspěšná iniciativa zapojuje dobrovolníky, kteří se naučili stavět domy pro ty, kteří jsou dosud bez přístřeší.

Níže uvedení členové místní komunity, kteří byli postiženi tajfunem, patří mezi mnohé z těch, kteří vyjadřují vděčnost za pomoc poskytnutou Církví, i když oni sami Svatými posledních dnů nejsou:

- Jedna žena, která během tajfunu našla útočiště v mormonské kapli, posléze zjistila, že její dům byl zničen poté, co na něj spadly kokosové palmy. Ona se svou rodinou neměla na opravu domu prostředky, ale dobrovolníci jí pomohli postavit nový dům a ona nyní pomáhá se stavbou domu další rodině. „Naučila jsem se spolupracovat s těmi, kteří také potřebují pomoc, takže se můžeme vyrovnat s následky [tajfunu] společně,“ uvedla.
- Muž, který ztratil práci poté, co byl

Dobrovolníci přibíjejí překližkové desky na rám nově postaveného domu v Taclobanu na Filipínách.

podnik, v němž pracoval, zničen, se nyní učí stavět domy pro svou rodinu i pro další. „Uvědomujeme si, že si musíme vzájemně pomáhat, abychom práci dokončili rychleji,“ řekl a dodal, že je vděčný za humanitární úsilí Církve.

Předsedající biskup Gary E. Stevenson řekl, že kromě péče o chudé a potřebné „také právě teď vidíme zásadu soběstačnosti v praxi a je to vskutku ohromující“. Dále uvedl: „To, o co se mimo jiné snažíme, je poskytnout materiál, zatímco [příjemci pomoci] poskytují pracovní sílu. Každý, kdo získává přístřeší, si zároveň toto přístřeší sám staví.“

Místní církevní vedoucí a zástupci humanitárních služeb se setkávají s vedoucími představiteli místní komunity, aby pro ty, kteří si osvojili tesařské dovednosti, zajistili odborné školení a pomohli jim získat osvědčení. Díky zdrojům ze Stálého vzdělávacího fondu přijelo i 20 mistrů tesařů, kteří se školením pomáhali. Nyní již byly postaveny 2 000 z plánovaných 3 000 domů.

Místní učni předvedou své dovednosti tím, že postaví 10 přístřešků a poté získají státní osvědčení a od Církve krabici s náradím, což jim umožňuje ucházet se o výdělečné zaměstnání. V současnosti je o stavbaře tak velká nouze, že katolická humanitární organizace Catholic

Relief Services souhlasila s tím, že najme stovky tesařů, které vyškolila Církev SPD.

Biskup Stevenson vyprávěl, jak se 500 členů Církve zúčastnilo setkání, na kterém jim církevní vedoucí popsali průběh odborného školení a získání osvědčení, „a když jim to bylo takto vysvětleno, začali tleskat a plakat, protože si uvědomili, že vidí možnost, ... jak zaopatřit svou rodinu“.

Církev také spolupracuje s několika dalšími humanitárními organizacemi a s filipínskou vládou na pokračujících dodávkách potravin, vody, zdravotnických potřeb, hygienických balíčků, elektrocentrál, materiálu pro stavbu přístřešků, kuchyňských potřeb, rybářského náčiní a semen pro pěstování plodin.

Církev zjistila, že neefektivnější způsob pomoci po katastrofách je pracovat přímo na místě – zakoupit potřeby a zásoby přímo v postižené zemi, co nejbližší místu katastrofy. Toto zajistí nejen to, že zboží je pro danou oblast vhodné, ale také to pomůže pozvednout poškozenou místní ekonomiku.

Členové po celém světě jsou povzbuzováni k tomu, aby se modlili za ty, kteří žijí v dalekých oblastech postižených katastrofou, a aby zvážili možnost přispívat více na postní oběti či darovat příspěvky do humanitárního fondu Církve. ■

Iniciativa pro zajištění čisté vody pomáhá milionům lidí v Africe

Již více než dvě desetiletí je Církev zapojena do projektů na zajištění čisté vody ve více než 100 zemích. Jen v Africe tyto projekty požehnaly životu více než čtyř milionů lidí tím, že pro ně byly zajištěny studny, vodní zásobníky, vodovodní systémy a systémy pro čištění vody.

Jeden takový projekt se uskutečnil na ostrově Idugo nedaleko mosambického pobřeží. Většina z 15 000 lidí, kteří na tomto ostrově žijí, pracuje na rodinných farmách, rybaří v okolních vodách Indického oceánu nebo pracuje na odpařovacích nádržích, v nichž se z mořské vody získává sůl. Na ostrově není k dispozici tekoucí voda, elektřina, silnice ani automobily. Lidé se na ostrov dopravují v ručně vyrobených loďkách nebo ve vydlabaných kanoích.

Celá staletí byly jediným zdrojem pitné vody na ostrově Idugo mělké, ručně vykopané studny. Tyto studny se ale neustále zanášejí bahnem a naplaveninami. Voda z nich je kalná a obtížně dostupná. Během období dešťů se voda kontaminuje a způsobuje choleru, průjmy a jiné nemoci.

Když se humanitární misionáři Církve dozvěděli o této situaci na ostrově, setkali se s představiteli tamější komunity. Společně připravili plán, jak by Humanitární služby Církve mohly zajistit materiál, nářadí a pracovní postup pro vybudování

Na ostrově Idugo v Mosambiku se vesničané a místní vedoucí představitelé účastní slavnostního setkání, při kterém je komunitě oficiálně předána studna k užívání.

10 vybetonovaných studní s ocelovými poklopy, z nichž každá by mohla zajišťovat vodu pro 1 000 lidí. Misionáři plánovali připravit školení na téma hygienických a sanitárních opatření a vesničané by poskytli nezbytnou pracovní sílu na vybudování a provozování studní.

Z místa překládky na pevnině byly na ostrov trajektem přepraveny čtyři náklady šterku, 300 pytlů cementu, dva náklady písku, ocelové výtuzné tyče a na míru vyrobené ocelové formy na beton. Veškerý tento materiál byl pak přepraven na patřičná místa na ostrově buď pěšky, nebo pomocí ručního vozíku. Několik členů Církve z Quelimane v Mosambiku na ostrově tři měsíce tábořilo, aby pomohli s výukou a s výstavbou.

Studny byly navrženy tak, aby dešťová voda byla odváděna drenáží pryč a nekontaminovala vodu ve studni. V některých komunitách si místní obyvatelé postavili kolem studní dřevěné ploty a položili chodníčky z cihel, které se naučili vyrábět z materiálů darovaných Církví.

V rámci oficiálních slavnostních aktů byly studny předány do vlastnictví obyvatelům jednotlivých vesnic.

Několik místních obyvatel, kteří pracovali na stavbě studní, vyjádřilo vděčnost za to, že nově získané dovednosti – schopnosti vyrábět cihly, pracovat s betonem a s vyztužením betonových dílců pomocí ocelových prutů a používat různé nářadí – jim umožní získat další práci. Jiní děkovali za možnost naučit se vést druhé.

Po následujícím období dešťů nebyly z vesnic se studnami hlášeny žádné nemoci způsobené kontaminovanou vodou.

Podle Světové zdravotnické organizace nemá přístup k čisté vodě více než miliarda obyvatel. Díky církevní iniciativě pro zajištění čisté vody se tento počet snižuje prostřednictvím akcí, které zapojují členy komunity do plánování a realizace projektů, přičemž poskytují pracovní sílu pro vybudování příslušných zařízení, školí se a starají se o vybudované zdroje vody.

Kromě projektů na zajištění čisté vody po celé Africe Církev také sponzoruje obdobné iniciativy v Asii, ve Střední Americe, východní Evropě, v Indii, Indonésii, na tichomořských ostrovech, v Jižní Americe, v jihovýchodní Asii a na dalších místech po celém světě. ■

Starší Lynn G. Robbins

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Lynn G. Robbins se od chvíle, kdy byl v dubnu 1997 povolán generální autoritou, cítí „požehnan tím, že se může setkávat se Svatými po celém světě“.

„Ať jdete kamkoli, pocítíte, že mezi vámi a lidmi ihned vzniká určité pouto,“ říká.

Starší Robbins doufá, že se bude ve své službě jako člen Předsednictva Sedmdesáti dál setkávat se Svatými posledních dnů po celé zemi.

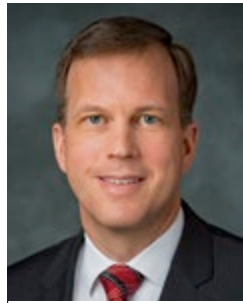
Lynn Grant Robbins se narodil 27. října 1952 v Paysonu v Utahu Joshuovi Grantovi a Evelyn R. Robbinsovým. Vyrůstal ve Springville v Utahu, kde se seznámil s Jan Nielsonovou, s níž se znal již od dětství. Vzali se 27. června 1974 v chrámu Manti v Utahu a jsou rodiči sedmi dětí; mají 15 vnoučat.

Starší Robbins získal bakalářský titul ve španělštině a v politologii na Utažské státní univerzitě a titul MBA v mezinárodním managementu na American Graduate School of International Management v Glendale v Arizoně (USA). Byl spoluzakladatelem a senior vice presidentem společnosti Franklin Quest.

Starší Robbins sloužil v době svého povolání do Druhého kvora Sedmdesáti jako president Uruguayské misie Montevideo. O tři roky později se stal členem Prvního kvora Sedmdesáti. Sloužil jako president území Jižní Amerika-jih, Střední Amerika a Severní Amerika-západ. Rovněž sloužil v území Severní Amerika-střed.

Velkým požehnáním, které díky této službě získal, byla možnost vrátit se do Argentiny, kde sloužil jako misionář na plný úvazek. Když působil v Argentině jako mladý misionář, sloužil v oblasti Jujuy, kde se nacházela jediná odbočka. Když se o mnoho let později do této oblasti vrátil, byl zde kůl Církve s více než deseti církevními jednotkami.

„Totéž je k vidění po celém světě,“ říká. „Toto je doba zázraků.“ ■

Starší Jörg Klebingat

První kvorum Sedmdesáti

Starší Jörg Klebingat je odhodlaný žít tak, jak se má. Věřící, že máme být poslušní, dodržovat přikázání a následovat nabádání Ducha.

Starší Klebingat se narodil 19. prosince 1967 Klausu-Peterovi a Doris Elke Klebingatovým a vyrůstal bez vlivu evangelia v německém Zweibrückenu. Jako dospívající mladík se na koncertě seznámil s jedním členem Církve a stali se z nich přátelé.

„Když jsem byl na návštěvě u přítele, zapůsobila na mě jeho rodina,“ vzpomíná. „Pocítil jsem u nich doma Ducha a chtěl jsem přijít na shromáždění.“

Na onom prvním církevním shromáždění se dozvěděl o Knize Mormonově. Jeho přítel mu dal výtisk Knihy Mormonovy se svým svědectvím o tom, že je pravdivá, a starší Klebingat odcházel ze shromáždění s odhodláním, že to zjistí sám pro sebe.

„Když jsem byl někde v 1. Nefim, získal jsem svědectví, že tato kniha je pravdivá,“ řekl starší Klebingat. „Získání svědectví o Proroku Josephu Smithovi bylo pro mě také rozhodujícím okamžikem. Na misi jsem vždy žádal společníky, zda bych tuto část lekce nemohl učit já.“

Než starší Klebingat odjel na misi na plný úvazek do Coloradské misie Denver, sloužil 18 měsíců v německé armádě. 21. prosince 1992 byl v chrámu Salt Lake zpečetěn s Julií Poltorakovou. Mají tři děti.

Starší Klebingat vystudoval ruský jazyk na Ricks College a později získal magisterský titul v organizačním chování na Univerzitě Brigham Younga. Pracoval jako konzultant podnikového managementu ve společnostech Price Waterhouse a Arthur Andersen a také v několika funkcích v Církvi.

Před tímto povoláním sloužil starší Klebingat jako zástupce mladých svobodných dospělých kůlu, president kvora starších, president Mladých mužů, vysoký rádce, president odbočky a biskup. V červnu 2014 skončí svou službu jako president Ukrajinské misie Kyjev. 5. dubna 2014 mu byla vyjádřena podpora jako členovi Prvního kvora Sedmdesáti. ■

Starší Chi Hong (Sam) Wong

První kvorum Sedmdesáti

Starší Chi Hong (Sam) Wong získal jako nově obrácený a jako student na Univerzitě Brigham Younga-Havaj mnohem více než jen vzdělání – získal spolehlivou znalost o tom, že existuje Bůh, který zná „podrobnosti našeho života“.

Starší Wong se narodil 25. května 1962 v Hongkongu v Číně Nganovi Kan a Fat Wongovým jako jeden ze sedmi dětí a vyrůstal v malém bytě.

V práci se setkal s Carol Luovou, která ho seznámila s evangeliem. Byl pokřtěn 14. února 1982.

O rok později, 9. července 1983, se s Carol oženil. Poté se přestěhovali do Laie na Havaji (USA), aby tam mohl studovat. Vzhledem k tomu, že starší Wong měl studentské vízum, mohl pracovat jen 20 hodin týdně. „Museli jsme opravdu používat víru a modlitby,“ řekl o úsilí uživit svou rodinu.

Pilně studoval, aby získal stipendium, a poté si zapsal tolik kreditů, kolik jich univerzita umožňovala. „Nebylo to snadné,“ vzpomíná. „Ale když jsme si tímto prošli, věděli jsme, že se vždy můžeme spolehnout na moc nebes.“

Wongovi byli zpečetěni 9. srpna 1984 v chrámu Laie na Havaji a narodilo se jim první dítě. Posléze do rodiny přivítali další tři děti. „Tyto roky byly velmi výjimečné, velmi posvátné,“ řekl starší Wong.

Starší Wong získal bakalářský titul z účetnictví a další titul z informatiky; poté pocítil, že by se měl „vrátit do Hongkongu a sloužit tam“.

Později získal titul MBA na Hong Kong Open University. Starší Wong byl zakladatelem a partnerem konzultační společnosti v oblasti podnikání a řízení kvality a také pracoval ve skupině testování a inspekce materiálů, kde začínal jako hlavní účetní a společnost opouštěl jako zástupce generálního ředitele.

Než mu byla 5. dubna 2014 vyjádřena podpora jako členovi Prvního kvora Sedmdesáti, sloužil jako biskup, president kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Larry S. Kacher

Druhé kvorum Sedmdesáti

Starší Larry S. Kacher si začal po mnoha vnuknutích, která obdržel jako mladý dospělý, uvědomovat, že ho v životě vede vyšší moc. Ve věku 19 let ho jeho citlivost vůči Duchu dovedla k evangeliu Ježíše Krista a tato změna pro něj byla zcela zásadní.

Narodil se 12. února 1952 jako druhé nejstarší z pěti dětí Alberta a Elaine Kacherových a vyrůstal v Bloomingtonu v Minnesotě (USA).

Po střední škole odjel do Evropy lyžovat a po více než šesti měsících pocítil, že se musí vrátit domů. Po návratu měl pocit, že má odjet někam jinam, ale nevěděl kam. Jeden přítel z dětství se chystal přestěhovat do Utahu a starší Kacher se rozhodl, že se tam odstěhuje s ním. V Utahu se pak přihlásil na Univerzitu Brigham Younga, dozvěděl se o Církvi a dal se pokřtít.

„Když nás misionáři učili, pocítil jsem, že je to pravda,“ říká. „Když jsem se modlil, pocítoval jsem, že Církev je pravdivá.“

Rozhodl se sloužit na misi a v roce 1973 byl povolán do Tahitské misie Papeete. Po návratu domů šel opět studovat na BYU, kde se seznámil s Pauline Millerovou. Vzali se 29. října 1976 v chrámu Manti v Utahu a jsou rodiči šesti dětí a prarodiči jedenácti vnoučat.

Starší Kacher získal bakalářský titul z psychologie a magisterský titul z organizačního chování – oba z BYU. Ve své profesní dráze pracoval jako konzultant velkých společností na národním i mezinárodním poli.

Než mu byla 5. dubna 2014 vyjádřena podpora jako členovi Druhého kvora Sedmdesáti, sloužil jako president odbočky, president kvora starších, biskup a rádce presidenta kůlu. V letech 2000 až 2003 předsedal Švýcarské misii Ženeva. Několik let po návratu ze Švýcarska ho jeho zaměstnání zavedlo do Abú Dhabí ve Spojených arabských emirátech, kde byl povolán sloužit jako první územní sedmdesátník z oblasti Blízkého východu. ■

Starší Hugo E. Martinez

Druhé kvorum Sedmdesáti

V roce 1982 starší Hugo E. Martinez a jeho manželka, sestra Nuria Alvarez de Martinezová, pobývali ve státě Mississippi (USA) na lékařské stáži, když vtom někdo nečekaně zaklepal na dveře.

Ve dveřích stáli dva mormonští misionáři.

„Pozvali jsme je dál, ale nevěděli jsme nic o Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Dokonce jsme ani neznali pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir,“ říká s úsměvem starší Martinez.

Lekce o evangeliu, kterým je misionáři učili, na tento mladý manželský pár okamžitě zapůsobily. Zanedlouho přijali výzvu misionářů, aby se dali pokřtít.

„A od té doby jsme se již neohlédli zpět.“

Starší Martinez byl do Druhého kvora Sedmdesáti povolán 5. dubna 2014 a stal se první generální autoritou z Karibiku. Pochopitelně je tímto novým povoláním „ohromen“.

„Ale pak přichází onen krásný pocit pokoje a přináší mi poznání, že Pán má vše pod kontrolou,“ říká.

3. října 1983, rok a jeden měsíc po křtu, byli Hugo a Nuria Martinezovi zpečetěni v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči pěti dětí a mají pět vnouček.

Starší Martinez se narodil 10. ledna 1957 v Mayagüez na Portoriku Hugovi E. Martinez-Sandinovi a Daly Morales-Alamo de Martinezové. Jako mladý muž se rozhodl následovat profesní dráhu svého otce a stát se lékařem. Titul doktora medicíny získal na Univerzitě Portorika (v roce 1981) a lékařskou stáž dokončil na Univerzitě Mississippi (v roce 1984). Lékařskou praxi provozoval až do odchodu do důchodu v roce 2004.

Krátce po svém křtu byl povolán jako učitel Nedělní školy pro mládež. Později sloužil jako biskup, rádce v předsednictvu kůlu, president okrsku a jako rádce v předsednictvu Portorické misie San Juan. Také předsedal Guatemalské misii Guatemala City-střed a v době svého povolání generální autoritou sloužil jako územní sedmdesátník. ■

Tad R. Callister

Generální president Nedělní školy

Nedělní škola hrála v životě Tada R. Callistera klíčovou roli již několik desetiletí před jeho nedávným povoláním generálním presidentem Nedělní školy.

Když bratr Callister sloužil jako president Nedělní školy v jednom sboru na Univerzitě Brigham Younga, seznámil se se svou budoucí ženou, Kathryn L. Saporitiiovou, s níž se oženil 20. prosince 1968 v chrámu Los Angeles.

Jsou rodiči dvou dcer a čtyř synů a také mají 24 vnoučat. „Když jste presidentem Nedělní školy, přihodí se vám spousta dobrých věcí,“ říká bratr Callister.

Narodil se 17. prosince 1945 v Glendale v Kalifornii Reedovi Eddingtonovi a Norinne Callisterovým a podobně jako Nefti prohlašuje, že byl zrozen z „dobrých rodičů“.

„Když jsem vyrůstal, tatínek byl biskup,“ vzpomíná bratr Callister. „Nosíval všude s sebou malé kartičky a učil se nazpaměť slova ze slovníku, verše z písem a Shakespeara.“

Bratr Callister se podobně jako jeho otec vydal na profesní dráhu právníka. Poté, co vystudoval účetnictví na Univerzitě Brigham Younga, studoval na právnické fakultě Kalifornské univerzity v Los Angeles a magisterský titul z daňového práva získal na Univerzitě New Yorku. Byl zaměstnán jako praktikující advokát ve společnosti Callister & Callister.

Bratr Callister byl povolán krátce poté, co byl uvolněn ze svého povolání v Předsednictvu Sedmdesáti a z Druhého kvora Sedmdesáti, kde sloužil od roku 2008.

Předtím sloužil jako president Kanadské misie Toronto-východ, jako územní sedmdesátník, oblastní reprezentant, president kůlu, biskup, president misie kůlu, president kvora starších a jako mladý muž jako misionář v misii Eastern Atlantic States.

Když bratr Callister mluvil o chystaných změnách ve studijních materiálech v Nedělní škole pro dospělé, řekl: „Studijní materiály jsou samozřejmě velmi důležité, ale ne tak důležité jako to, jak lidé učí. To nejdůležitější je, abychom učili tak, jak by učil Spasitel, abychom učili Duchem a abychom výukou dosahovali obrácení.“ ■

John S. Tanner

*První rádce v generálním
předsednictvu Nedělní školy*

John Sears Tanner nachází radost v poznávání již od dětství.

Toto nadšení se proměnilo v jeho akademickou profesní dráhu a promítlo se i do mnoha příležitostí učit evangelium – nejprve, když byl misionářem v Brazílské misií-jih, a poté, když působil jako biskup, president kůlu, vysoký rádce, učitel Nauky evangelia, president Brazílské misie São Paulo-jih (kde jeho služba skončí letos v létě) a nyní jako první rádce v generálním předsednictvu Nedělní školy.

„Když se [výuka] daří, Duch Svátý je přítomen a vy pocítujete nadšení z poznávání; máte pocit, jako kdybyste se ocitli na posvátné půdě,“ říká president Tanner.

President Tanner se narodil 27. července 1950 v Salt Lake City v Utahu Williamovi Coats Tannerovi ml. a Athelii Sears Tannerové a vyrůstal ve městě South Pasadena v Kalifornii (USA) jako páté z 13 dětí. Jeho rodiče doma vytvářeli mnoho příležitostí ke vzdělávání a poskytli dětem pevný základ v evangelium. „Nevzpomínám si, že bych se na shromáždění dozvěděl něco, co bych již nevěděl z domova,“ říká. Vypěstoval si také lásku k literatuře, kterou dál rozvíjel tím, že studoval anglický jazyk na Univerzitě Brigham Younga a získal doktorát z anglického jazyka na Kalifornské univerzitě v Berkeley.

Na BYU se seznámil se Susan Winderovou. Vytvořilo se mezi nimi velmi dobré přátelství, z něhož posléze vznikla zamilovanost. V roce 1974 byli oddáni v chrámu Salt Lake. Společně vychovali pět dětí.

President Tanner zahájil svou akademickou dráhu jako odborný asistent na Floridské státní univerzitě. V roce 1982 se stal členem fakulty na BYU, kde od té doby působí – zpočátku jako odborný asistent, poté jako docent a profesor anglického jazyka a jako vedoucí katedry a prorektor pro akademické záležitosti.

Podle svých slov za nejdůležitější součást výuky evangelia považuje to, co se naučil na začátku své profesní dráhy – výuka nesmí vycházet z obav či ambicí, ale z lásky, z pravé lásky neboli čisté lásky Kristovy. ■

Devin G. Durrant

*Druhý rádce v generálním
předsednictvu Nedělní školy*

Když byl Devin G. Durrant povolán druhým rádcem v generálním předsednictvu Nedělní školy, mnozí členové Církve možná zavzpomínali na jeho slavné dny v basketbalovém dresu na Univerzitě Brigham Younga.

Sport samozřejmě hraje v životě presidenta Durranta důležitou roli. Jednu sezónu strávil dokonce i v NBA, kde hrál proti nejlepším hráčům Spojených států. Je však něčím více než jen sportovní hvězdou – byl misionářem v Madridu ve Španělsku, je manželem, otcem, dědečkem, spisovatelem, podnikatelem, věrným členem a posledních dva a půl roku také presidentem Texaské misie Dallas.

President Durrant, který se narodil 20. října 1960 v Brigham City v Utahu, říká, že rodina, v níž jako dítě vyrůstal, sehrála v přípravě na každou tuto životní roli klíčovou úlohu. Jeho rodiče, George a Marilyn Durrantovi, byli nadaní učitelé.

„Samozřejmě mě učili tím, co mi říkali, ale vlastně ta nejlepší výuka, které se mi doma dostalo, spočívala v tom, že jsem sledoval, jak žijí.“

President Durrant a jeho manželka Julie Mink Durrantová vědí velmi dobře, jak důležití jsou při přípravě budoucích misionářů dobří učitelé.

„[Budoucí misionáře] velmi dobře učí jejich rodiče doma, učitelé v Církvi a také se učí ve vynikajících programech semináře a institutu.“

Dodává, že program Nedělní školy umožňuje učitelům i studentům každého věku „vyučovat tak, jak by učil Spasitel“.

President a sestra Durrantovi byli oddáni 23. dubna 1983 v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči šesti dětí a mají šest vnoučat.

Než byl president Durrant povolán sloužit jako president misie, sloužil jako biskup, rádce presidenta kůlu, člen předsednictva Nedělní školy kůlu a jako učitel institutu.

Dosáhl vysokoškolského vzdělání v amerických studiích na Univerzitě Brigham Younga a získal titul MBA na Utažské univerzitě. Je majitelem společnosti zabývající se investicemi do realit. ■

Přibývající světlo, Elspeth Young

V roce 1830 půjčil Isaac Morley dvanáctileté Mary Elizabeth Rollinsové svůj zbrusu nový výtisk Knihy Mormonovy. Vzhledem k tomu, že v té době to byl jediný výtisk Knihy Mormonovy v Kirtlandu ve státě Ohio, nově pokřtěná Mary Elizabeth a její rodina se střídali ve čtení až pozdě do noci. Druhý den brzy ráno znovu otevřela tuto knihu a naučila se z paměti první řádky 1. Nefiho. Světlo v tomto obraze symbolizuje světlo, které při čtení zaplavilo Mary Elizabeth.

„Zatímco budeme přemítat o poselstvích, která jsme vyslechli, kéž se rozhodneme dělat něco o trochu lépe, než jsme to dělali dosud,“ řekl prezident Thomas S. Monson během závěrečného zasedání 184. výroční generální konference Církve. „Kéž jednáme s těmi, kteří nesdílejí naše přesvědčení a měřítká, laskavě a láskyplně. Spasitel přinesl na zemi poselství lásky a dobré vůle všem mužům i ženám. Kéž se vždy řídíme Jeho příkladem.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ